ELMA

İYİ Kİ FARKLIYIZ

EKİP ÇALIŞMASI, STRATEJİK PLANLAMA VE FARKLILIKLARIN YÖNETİMİ

ÖZDEN ASLAN

2. basım

Kişisel Gelişim Serisi / İş Yaşamı

İYİ Kİ FARKLIYIZ ÖZDEN ASLAN 2. basım ELMA

ÖZDEN ASLAN

Hacettepe Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nden lisans ve Eğitim Fakültesi'nden Eğitim Teknolojisi ve İletişim konusunda yüksek lisans derecesi aldı. Aynı alanda ABD'deki Pittsburgh Üniversitesi'nde doktora programına devam etti. Bu arada Pittsburgh Üniversitesi'nde Türkçe dersi verdi ve Pittsburgh Türk-Amerikan Derneği yayın organında editör olarak görev yaptı.

1981-1985 yılları arasında ODTÜ Yabancı Diller Yüksek Okulu'nda öğretim görevlisi olarak çalıştıktan sonra 1985 yılında TAI'de (Tusaş Havacılık ve Uzay Sanayi AŞ) eğitim koordinasyon uzmanı olarak görev yapmaya başladı. Bu firmada 1985-1999 yılları arasında eğitim planlama ve endüstriyel ilişkiler koordinatörlüğü yaptı. 1993 yılından itibaren Personel Müdürü, daha sonra İnsan Kaynakları Müdürü olarak çalışmalarını sürdürdü.

1998 yılında Bilkent Üniversitesi Turizm ve Otelcilik Yüksek Okulu'nda yarı zamanlı öğretim görevlisi olarak İnsan Kaynakları Yönetimi ve Toplam Kalite Yönetimi dersleri verdi.

2000-2004 yılları arasında ise Bilkent Holding'e bağlı Tepe Grubu'nda İnsan Kaynakları Yöneticisi olarak çalıştı.

2004-2006 yılları arasında Avrupa Birliği'nin Türkiye İş Kurumuna Destek Projesi'nde proje koordinatörlüğü yaptı.

Şubat 2006-Mayıs 2007 döneminde Sağlık Bakanlığı ile Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın beraber yürüttüğü Sağlıkta Dönüşüm Projesi'ne teknik destek veren Birleşmiş Milletler Proje Ofisi'nde (UNOPS) eğitim koordinatörü olarak çalıştı.

Yönetim alanında yayımlanmış pek çok makalesi vardır. İlk kitabı olan *Bir İnsan Kaynakları Masalı* Ekim 2006'da yayımlandı. Özgeçmişi 1999 yılında *Türkiye'de Kim Kimdir* ve 2000 yılında da *Who is Who in the World* ansiklopedilerinde yer aldı.

PERYÖN (Türkiye Personel Yönetimi Derneği) Ankara Şubesi'nin Kurucu Başkanı olan Özden Aslan, hâlen Yönetim Kurulu Başkanlığı görevini sürdürmektedir.

Özden Aslan, evli ve iki çocuk annesidir.

İYİ Kİ FARKLIYIZ

EKİP ÇALIŞMASI, STRATEJİK PLANLAMA VE FARKLILIKLARIN YÖNETİMİ

ÖZDEN ASLAN

Kişisel Gelişim Serisi / İş Yaşamı 15

İYİ Kİ FARKLIYIZ©

Kişisel Gelişim Serisi / İş Yaşamı 15

ELMA YAYINEVİ©

Genel Yayın Yönetmeni : Gaye Dinçel
Editör : Demet Uyar
Düzelti : Tuğba Yıldırım
Yayın Danışmanları : Ayşenur Öztürk, Deniz Yılankaya, Gözde Güzel, Gülderen Çopur, Suzan Ayar
Mizanpaj : Yüksel Ünsal
Kapak Tasarımı : İnova Tasarım
Yayın Ekibi : Gül Balcı, Mehmet Kahraman, Timuçin Karakuş, Ahmet Şahin
Basımevi : Yorum Matbaacılık

1. Basım Eylül 2007 • 2. Basım Ocak 2010

t e m s i l c i l i k l e r i m i z

Akdeniz Bölgesi	**CDR Eğitim ve Danışmanlık** • Nebi Acar • Tel: (242) 247 72 72 nebi@izgorenakin.com
Ege Bölgesi	**Nazlı Uluer** • Tel: (555) 621 28 53 • nazliuluer86@gmail.com
Bursa	**Alp Dağıtım Kitap Kırtasiye** • Orhan Yalçınkılıç • Tel: (224) 223 01 19 orhanalp8@hotmail.com
Çanakkale	**Ayışığı Kitaplığı** • Metin Küren • Tel: (286) 217 22 24 ayisigikitapligi@gmail.com
İstanbul	**Altınay Çelik** • Tel: (55) 198 52 50 altinay@elmayayinevi.com
İzmir	**Pan Kitabevi** • Aykut Yenersu • Tel: (232) 369 11 99 pankitabevi@pankitabevi.com.tr
	Yakın Kitabevi • M. Nusreddin Özbay • Tel: (232) 421 81 69 yakinkitabevi@yakinkitabevi.com.tr
Kayseri	**OAG Eğitim Danışmanlık** • Gökçen Acuner • Tel: (352) 234 17 18 gokcen@izgorenakin.com
Nazilli	**Üniversitem Kitabevi** • Vahap Ağca • Tel: (256) 315 51 55 universitemkitabevi@hotmail.com
Samsun	**Endülüs Kitabevi** • Davut Şal • Tel: (362) 435 96 07 enduluskulturmerkezi@hotmail.com
ABD	**Zeliha Akça** • Tel: 001 6109741807 • zeliha79@yahoo.com

Her türlü kitap talebinizi temsilciliklerimizden, www.elmayayinevi.com adresimizden, telefon veya faks aracılığıyla yayınevimizden yapabilirsiniz. Kitaplarımızla ilgili görüşlerinizi www.elmayayinevi.com adresindeki web sitemizde belirtebilirsiniz.

Kitabın tüm yayın hakları ELMA YAYINEVİ ©'ne aittir. Yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Türkiye'de basılmıştır. "ELMA", AKADEMİ ARTI YAY. A.Ş.'nin bir markasıdır. Copyright © 2007, ELMA Publishing House

ISBN: 978-975-6093-35-1

ÖNSÖZ

"Değişik olan ilgi çeker." İlk duyduğunuzda kulağa hoş gelen bu genelleme üzerinde biraz düşününce sözü edilen "ilginin" çok da olumlu bir anlam taşımadığını fark ediyorsunuz. İnsan her ne kadar değişik olanı ilginç buluyorsa da kendine benzeyenle dost olmayı yeğliyor. Bunu anlamak kolay. Ortak noktalar, düşünceler ne kadar çoksa anlaşmak da o kadar kolay oluyor. Ama hep bize benzeyen, bizim gibi düşünenlerle beraber olalım deyip farklı olanlardan uzak durmaya kalkarsak birlikte yaşamanın, beraber çalışmanın ve paylaşmanın mutluluğunu hiç tadamayız; giderek farklı olandan uzaklaşır, onları anlama şansını yitiririz. Dünya tarihinde farklılıklara karşı hoşgörüsüzlüğün ne büyük acılara neden olduğunu gösteren pek çok olay var.

Küresel işgücünden söz ettiğimiz günümüz iş dünyasında birbirinden çok farklı bireylerle uyum içinde çalışmayı başarmak zorundayız. Bireyler arasındaki farklılıklar o kadar çok alanda olabiliyor ki eğer önyargılarımıza yenik düşüp bize benzemeyen herkesi elersek, bizim gibi hareket edip düşünen tek tip insanlarla çalışmak zorunda kalabiliriz. Oysa biliyoruz ki çeşitlilik zenginliktir. Yaratıcılık için, yenilik için, problemlere farklı bakış açılarıyla yaklaşabilmek için, kısaca, küresel piyasada başarılı olabilmek için farklı görüşler, farklı düşünceler, farklı insanlarla beraber çalışmak gerekiyor.

Bu kitapta kimseye ayrım yapmadan, farklılıklara saygı göstererek çalışmanın çok zor olmadığını anlatmaya çalıştım. Bazı sorularla siz okuyucularımı bu konuda düşündürmek istedim. İnsanların farkında olmayarak diğerlerini dışlayabileceğini unutmadan, kadın-erkek, yaşlı-genç, modern-geleneksel, varlıklı-yoksul, köylü-kentli, şuradan-buradan demeden herkesin verimli olabileceği bir iş ortamını yaratabildik mi? Ayrımcılığa yer vermemek için işyerimizde, çalışanlar arasındaki ilişkilerin gelişmesine gayret ediyor muyuz? Ekip çalışmasını teşvik ediyor muyuz? Bireyler arasındaki farklılıkları bir kazanç olarak görebiliyor muyuz? Önyargıları ve ayrımcılığı engelleyerek herkesin mutlu çalışabileceği, kendini rahatça ifade edebileceği olumlu bir çalışma ortamı yaratabildik mi? Bu sorular üzerinde düşünmek, atacağımız ilk adım olacaktır.

Kitapta, bireyler arasındaki farklılıkların nasıl sorun olabildiğini gösterebilmek amacıyla öykümüzün geçtiği şirkette bir ekip kurdum ve bu ekip, şirketin stratejik planını hazırlamak üzere çalıştı. Öykünün gerçekçi olması için stratejik plan hazırlama sürecini de kahramanlarımızla birlikte yaşayacaksınız. Bu süreci uygulamanın pek çok yolu var; ben en yalın yöntemi seçtim. Ekip üyeleriyle birlikte bu süreci yaşarken gerçek uygulamalarda daha ayrıntılı bir çalışma yapılmasının yararlı olacağını belirtmek isterim.

Yeri gelmişken, bir elin parmakları gibi birbirinden farklı bireylerle çalışmanın yaratacağı güçlü enerjiyi en çarpıcı şekilde anlatan kitap kapağını tasarlayan küçük oğlum Ozan'a çok teşekkür ederim.

Önyargılardan arınmış güçlü bir ekip olarak çalışan mutlu işyerleri kurabilmeniz ve öyle yerlerde çalışabilmeniz dileğiyle...

Özden Aslan

Yarın bayram.
Alışveriş yaptım.
Sen yoksun,
Hüzün var.

Tekrar tekrar okunup saklanmaktan kat yerleri erimeye yüz tutmuş küçük kâğıt parçasını katlayıp cebine koydu. Annesi küçüklüğünden beri ona böyle notlar yazar; çantasına, cebine koyardı. Özellikle, yatılı lisede okurken ev özlemini bu notları okuyarak gidermeye çalışırdı. Bu kez de annesinin memleketten gelen akrabalarıyla yolladığı erzak paketinin içinden çıkmıştı. Nottan annesinin onu çok özlediğini anlıyor, bayramda eve gidemediği için daha çok suçluluk duyuyordu. Aslında annesi, anlayışla karşılamıştı işlerinin yoğunluğu nedeniyle gelememesini. "Onca yol üç gün için gelinir mi kuzum? Kurban Bayramı'nda gelirsin. Hem havalar da daha güzel olur" demişti.

Annesini düşününce içi sızladı Akgül'ün. "Çok çekti kadıncağız" diye düşündü. Annesi ilkokul öğretmeniydi. Okuma yazmayı okula gitmeden önce evde annesinden öğrenmişti Akgül. Sonra kendisi de kardeşlerine öğretmişti. Onlar büyürken evde hep kitap okunurdu. Belki de bu yüzden üçü de başarılı öğrenciler olmuşlardı. İlköğretim müfettişi olan babasını trafik kazasında kaybettiklerinde henüz dördüncü sınıftaydı. Annesi onlara babalarının yokluğunu hissettirmemek için çok çalışmıştı. Okuldayken çok başarılı bir öğrenciydi Akgül. Annesinin de desteğiy-

le parasız yatılı sınavlarında başarılı olmuş, liseyi okumaya İstanbul'a gelmişti.

Lise, arkasından üniversite derken memleketten tamamen kopmuştu. Şimdi bir endüstri mühendisi olarak büyük bir şirketin Planlama Bölümü'nde uzmandı. Kız kardeşi Ayla, annesi gibi öğretmen olmuştu. Annesinin akrabalarının yaşadığı köyde öğretmenlik yapıyordu. Akgül'ün en büyük hedefi, küçük kardeşi Emrah da liseyi bitirince bir ev tutup hepsini yanına almaktı. "Emrah mutlaka buradaki üniversitelerden birini kazanmalı" diye geçirirdi içinden. Ailenin tekrar bir araya geleceğini düşünmek ona büyük mutluluk veriyordu. Yüzünde beliren gülümsemeyle evden getirdiği salatadan bir çatal aldı.

"Gül, sen yemeğe gitmedin mi? Hem kendi kendine neye gülüyorsun öyle?" Bu soruları soran şirketteki en yakın arkadaşı Gizem'di. Çok sosyal, çok zarif ve çok güzel bir kızdı Gizem. Onunla zaman geçirmekten büyük zevk alıyordu Akgül. Ama para biriktirip ailesini yanına almak istediği için hep dikkatli harcamak zorundaydı. Bu yüzden de arkadaşlarının iş dışında düzenlediği hiçbir etkinliğe katılamıyordu. "Evden salata getirmiştim" diye yanıtladı Gizem'i; "Biraz kilo almışım da yediklerime dikkat etmek istiyorum".

Gizem, öğle tatilinde diğerleriyle yemeğe gitmemiş, alışveriş yapmıştı. Aldıklarını gösterdi. Öyle şık giysiler almıştı ki Akgül hayranlıkla izledi onu. "Kendime giyecek bir şeyler alacağım zaman, mutlaka Gizem'le gitmeliyim alışverişe; giyim konusunda ondan öğreneceğim çok şey var" diye düşündü.

Ekibin diğer üyeleri Nazan ve Mert, yemekten dönüp bilgisayarlarının başına geçtiler. Ofiste dört genç arkadaştılar. Hem

meslektaştılar hem de yaşları birbirine çok yakındı. Ancak Akgül işe başlayalı bir yılı geçmiş olmasına rağmen aralarında sıcak bir dostluk kurulduğu söylenemezdi.

Diğer üçü öğrenimlerini yabancı dilde eğitim veren özel okullarda tamamlamışlardı. Buna rağmen Akgül'ün İngilizce puanı onlardan aşağı değildi. Ama giyim tarzları, müzik, sinema, kitap zevkleri ve konuşmaları çok farklıydı. Akgül'ü en çok üzen de aksanının onlardan farklı olmasıydı. Diğer farklılıkları kapatamasa bile konuşma farkını kapatmaya kararlıydı Akgül. Zaten üç arkadaşıyla ilk tanıştığı gün kendi kendine bu konuda söz vermişti. Evde geceleri hep sesli okuma alıştırmaları yapıyordu.

Akgül aksanını iyileştirmek için daha çok çalışması gerektiğini düşünürken ofisin kapısı açıldı ve Ekrem Bey'in asistanı Başak, elinde birtakım kâğıtlarla içeri girdi. Onları selamladıktan sonra "Ekrem Bey, bu yazıda belirtilen konuyu görüşmek için sizleri saat 15.00'te odasına bekliyor" dedi. Sonra sözünü ettiği yazıdan birer kopyayı dördünün de masasına bırakarak ofisten çıktı.

Planlama Bölümü'nün Müdürü olan Ekrem Bey çok deneyimli bir yöneticiydi. Çalışanlarıyla iyi iletişim kuruyor, onlarla konuşmaktan büyük zevk aldığını her zaman belli ediyordu. Bölümde çalışan herkese eşit davranmaya özen gösteriyordu. Ama Akgül'le arkadaşlarına sanki biraz daha özel davranıyor gibiydi. Onlara sık sık "Siz şirketin kurmay takımısınız, yakında çok önemli görevler yükleneceksiniz" diyordu.

Gençler, merakla önlerine konan yazıyı okudular. Genel Müdür'ün imzasıyla gelen bu yazıya göre, şirkette stratejik bir plan hazırlanacaktı. Bu çalışmayı da Planlama Bölümü başkanlığında oluşturulacak olan bir proje ekibi yürütecekti. Ekipte, şirketin tüm bölümlerinden birer temsilci yer alacaktı. Bölümlerden oluşturula-

cak proje ekibinde görev almak üzere yönetici düzeyinde bir temsilcinin belirlenmesi ve adlarının en geç hafta sonuna kadar Genel Müdür'e bildirilmesi istenmişti. Mert "Ekrem Bey bize Planlama Bölümü'nden bu ekipte yer alacak kişinin kim olacağını söyleyecek olmalı" diyerek odadaki sessizliği bozdu. Kızlar sessizce ona baktılar. O da gülerek "Hanımlar kusura bakmayın, ama tek erkek ben olduğuma göre beni görevlendirecek demektir" diye devam etti. Mert ofis arkadaşlarını bu tür şakalar yaparak sık sık kızdırırdı. Aslında bu tür ayrımlara hiç sıcak bakmazdı.

Mert'in şaka yaptığını bilen Gizem "Biz seni şimdi şu dolaba kapatırız ve Ekrem Bey'e de bugün gelmediğini söyleriz. Bakalım o zaman sana görev veriyor mu?" diyerek şakayla yanıt verdi. Mert "Siz ikinizden korkarım; ama Gül böyle bir şey yapmaz" dedikten sonra "Sen onlara uymazsın değil mi Gül?" diye sordu. Gizem hemen atıldı: "Sen, kadın erkek ayrımı yap da bakalım, Gül senin tarafını tutuyor mu?". Onlar böyle şakalaşıp gülerken Nazan kendi kendine konuşur gibi "Eminim beni görevlendirecek. Hem İngilizce düzeyim hem de temsil yeteneğimle bölümümüz adına böyle bir çalışmaya katılacak kişi ancak ben olabilirim" dedi. Diğer üçü gülerek ona baktılar. Ama Nazan gülmüyordu. Söylediklerine içtenlikle inandığı belliydi. Sustular.

Ekip saat tam 15.00'te müdürlerinin odasındaydı. Ekrem Bey onlara oturmaları için yer gösterdikten sonra, şirkette yakın zamanda yürütecekleri projelerden söz etmeye başladı. "Hep size önemli görevler düşecek demez miydim?" diye sordu ve sorusunu kendi yanıtladı: "İşte dediğim zaman geldi. Hepinize önemli görevler vereceğim. Eğer akıllı davranıp iyi çalışırsanız kendinizi kanıtlamış olursunuz ki bu da şirketteki kariyeriniz için çok iyi bir yatırım olur". Ekrem Bey konuşmasına devam etti. Onlara akıllı insanların ellerine geçen fırsatları iyi değerlendirmeyi bildiğini anlattı. Çevrelerinde, önlerine gelen fırsatları kaçı-

rıp sonra da çok şanssız olduklarını söyleyen bir sürü insan görebileceklerini söyledi. Sonra arkasına yaslanarak kollarını başının arkasında kavuşturdu ve kendisini büyük bir dikkatle dinleyen dört genci süzdü. Sanki söylediklerinin nasıl bir etki yaptığını anlamaya çalışıyor gibiydi.

Kısa bir sessizlikten sonra gördüğü manzaradan memnun olan Ekrem Bey, tekrar öne doğru eğildi ve dirseklerini masasının üzerine dayayarak konuşmayı sürdürdü. Şirket, yeni projede bir Amerikan şirketiyle ortak çalışacaktı. Bunun için şirketten çekirdek bir ekip, gelecek ay Amerika Birleşik Devletlerine eğitime gidecekti ve bu ekipte bölümlerinden bir kişi yer alacaktı. Bu kişi Gizem olacaktı. Gençler bu hiç beklemedikleri haberle şaşırdılar. Gizem'in sevinci yüzünden okunuyordu.

"Ortağımız bir ay süreyle gönderdiğimiz her uzmanı kendi alanında eğitecek ve daha sonra bu uzmanlar, burada kendi arkadaşlarına aynı eğitimi verecekler" diye devam etti Ekrem Bey. Gizem'e çok iş düşüyordu. Orada olduğu sürece öğrenebileceği her şeyi öğrenmesi, yeterli belge, doküman toplaması ve gelince burada bir eğitim programı hazırlayarak hemen sunması gerekiyordu.

Arkasından Mert'e dönerek "Sen de önümüzdeki ay ABD'den gelecek bir uzmanla beraber Üretim Bölümü'nde çalışacaksın. Birlikte yeni üretim planını hazırlayacaksınız" dedi. Mert hayretle müdürünü dinliyordu. "Mevcut üretim programımız ne olacak?" diye sordu. Ekrem Bey, şirkette kapasite artırımına gidileceğini ve mevcut üretime ek olarak yıl başında yeni ürünü de üretmeye başlayacaklarını anlattı. Yeni tezgâhlar alınacak, yeni bir mekân hazırlanacak, yeni teknisyenler alınıp eğitilecekti.

Nazan, sıranın kendisine geldiğini düşündü. Aklı Ekrem Bey'in o gün gönderdiği yazıya takılmıştı. "Stratejik plan hazırlama ekibinde de beni görevlendirecek" diye geçirdi içinden.

Ekrem Bey "Akgül sana gelince" diye tekrar söze başlayınca Nazan "Akgül de kim?" diye atıldı. Ekrem Bey kaşlarını kaldırarak hayretle Nazan'a baktı ve eliyle Gül'ü işaret etti. Canı iyice sıkılan Nazan "Biz onu Gül diye tanıyoruz" dedi ve devam etti "Ay onun neresi ak?". Odada buz gibi bir hava esti. Akgül'ün esmer yüzü sıkıntıdan, utançtan ve en çok da öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Ortamı yumuşatmak isteyen Ekrem Bey "Bence alnı ak" dedi. Mert hemen atıldı: "Bence yüreği de ak". Gizem "Gülüşü de ak" dedi; "Gülünce beyaz güller açıyor yüzünde". Nazan yaptığı kabalığı anlamış, söylediklerine çoktan pişman olmuştu. Aslında Gül'e ofise geldiği ilk günden beri ısınamamıştı. "Büyük kentte okumuş, ama taşralı havasından kurtulamamış" diye düşünmüştü hep. Özellikle konuşmasını çok kaba buluyordu. Diğerlerine de hep kızmıştı, ona kendilerinden biriymiş gibi davrandıkları için. Gül onlardan farklıydı ve bu fark Nazan'ı rahatsız ediyordu.

Ekrem Bey odadaki gergin havayı yumuşatmak için telefonla çay ocağından herkese çay istedi. Arkasından "Çaylar gelinceye kadar size bir öykü anlatayım" diyerek başladı öyküye:

Geçmiş zamanlarda, iki komşu ülkenin kralları birbirleriyle her konuda yarışırlarmış. Krallardan birinin doğum gününde, diğeri ona çok özel bir armağan göndermiş. Gönderdiği birbirinin tamamen aynısı görünen üç küçük insan heykelciğiymiş. Altından yapılmış bu heykelciklerin üzerinde de kraldan bir not varmış: "Bil bakalım hangisi en değerlisi?".

Armağanları alan kral hemen en güvendiği bilginlerini çağırmış ve üç heykelcik arasındaki farkı bulmalarını istemiş. Bilginler ölçmüşler, tartmışlar, incelemişler, bir türlü fark bulamamışlar. Bu arada içlerinden biri çok akıllı bir gençten söz etmiş "Bir de o incelesin" diyerek. Böylece genç de gelmiş saraya, heykeller arasındaki farkı bulmak için. Bir süre dikkatle inceledikten sonra ince bir tel parçası alarak heykelle-

rin kulaklarından sokmaya başlamış. Her üç heykelle de aynı denemeyi yaptıktan sonra krala şu mesajı vermiş:

"Bir heykelin kulağından giren tel diğerinden çıkıyor. Duyduğunu hemen unutan insan makbul değildir. İkinci heykelin kulağından giren tel ağzından çıkıyor. Her duyduğunu hemen başkalarına anlatan kişi de bazen yanlış işlere neden olur. O da makbul değildir. Üçüncü heykelin kulağından giren tel ise yüreğine gidiyor. Anlatılanları yüreğiyle dinleyen, karşısındakini anlamaya çalışan kişi makbuldür. En değerli heykel işte o".

Ofisin kapısı açıldı ve görevli çayları getirdi. Ekrem Bey sözlerini "Arkadaşlar siz, siz olun konuşurken iyi düşünün, dinlerken kulağınızı dört açın" diyerek bitirdi. Gençler mesajı almışlardı. Mert "Ben de bir Japon atasözü okumuştum" diye söze girdi: "Diyor ki Tanrı bize iki göz, iki kulak, ama bir ağız verdi; iki kere gözlemleyelim, iki kere dinleyelim, ama bir kere konuşalım diye". Nazan'ın bu konuşmalardan sıkıldığını anlayan Gizem "Mert'in her durum için bir atasözü vardır zaten" diyerek hepsini güldürdü.

Akgül kendini daha iyi hissediyordu. İçinden "Nazan haklı" diye düşündü. "Ben kendimi Gül diye tanıttım; ama asıl adım Akgül ve şirketteki tüm kayıtlarda bu ad geçiyor. Üstelik esmer tenli, kara kaşlı, kara gözlü beyaz gül mü olurmuş?" Ona babaannesinin adını vermişlerdi. Babası ilk çocuğuna annesinin adını verirken anlamını hiç düşünmemişti besbelli. Babasına kızmak istedi, kızamadı. "Acaba nüfus kayıtlarında adımı değiştirsem mi?" diye düşündü çayını yudumlarken.

Ekrem Bey "Evet nerede kalmıştık? Hah tamam, Akgül'ün görevlendirmesini konuşacaktık" diye devam etti. Akgül daha önce okudukları yazıda belirtilen stratejik plan hazırlama ekibin-

de görev alacaktı. Ekrem Bey bu ekibin başkanı olarak görev yapacaktı. Genel Müdür, Planlama Bölümü başkanlığında bir ekip kurulacak derken bunu kastetmişti. Akgül de ona yardımcı olacak ve toplantı takvimini düzenlemek, tutanakları hazırlamak, alınan kararları yayınlamak gibi sekreterya işlerini yürütecekti. Akgül de diğer iki arkadaşı gibi verilen görevden memnun oldu.

Nazan duyduklarından iyice sıkılmış, önündeki not defterine resimler çizmeye başlamıştı. Ekrem Bey "Şimdi sıra Nazan'ın görevlendirmesine geldi" deyince hayretle başını kaldırıp müdürünün yüzüne baktı. O da bu yeni ortaklık sonucunda ortaya çıkacak olan eğitim ihtiyaçlarının koordine edilmesi ve bir eğitim planının hazırlanması için İnsan Kaynakları Bölümü'ndeki arkadaşlarla beraber çalışacaktı. Biraz canı sıkıldı; ama sonra "Buna da şükür" diyerek gülümsemeyi başardı. Ya Ekrem Bey kendisine hiç ek görev vermeseydi ne yapardı?

Ekrem Bey toplantının sonunda hepsine ön hazırlık yapmaları için okumaları gereken dokümanlardan söz etti. İyi hazırlanmalarının ne kadar önemli olduğunu tekrar hatırlattı ve son olarak "Unutmayın, başarının çalışmaktan önce geldiği tek yer sözlüktür" dedi gülerek.

Gençler ofislerine dönerken hiç konuşmadılar. Heyecan içindeydiler. Hepsi kendisine verilen bu yeni görevi en iyi şekilde başarmak için neler yapacağını düşünüyordu.

Önemli olan iyi niyetle çalışmak,
Gayret etmek.
İyi niyetliysen, yanlış yapsan bile
Zor değil düzeltmek.

Gökte yıldızlar var;
Yol gösterir yolculara.
Benim Yıldız Ablam var;
Gökteki yıldızlar gibi ışıldar.

Akgül akşam eve gittiğinde kendisini çok yorgun hissediyordu. Yeni görevin heyecanı bir yandan, Nazan'ın adıyla ilgili herkesin içinde yaptığı yorum diğer yandan onu fazlasıyla yormuştu. Yaşadıklarını Yıldız Ablası'yla paylaşmaya karar verdi.

Akgül üniversitenin son sınıfından beri babasının kuzeni Yıldız Hanım'ın evinde kalıyordu. Yıldız Doğan bir kamu kurumunda yöneticiydi. Hiç evlenmemişti ve yalnız yaşıyordu. Aslında yalnız demek doğru değildi; kedisi Tarçın'la beraber yaşıyordu. Akgül üniversitedeki ilk üç yılında yurtta kalmıştı. Son yıl da orada kalırdı, ama derslerinin en yoğun olduğu o yıl çok hastalandı. Annesi yurtta ısınma ve sıcak su sorunları yaşadıklarını biliyordu. Ona söylemeden babasının amca kızı Yıldız Hanım'ı aramış ve sömestir sonuna kadar Akgül'ün yanında kalıp kalamayacağını sormuştu. Yıldız Hanım bu teklifi içtenlikle kabul etmişti. "Hanife Hanımcığım kocaman evde yalnız yaşamaktan sıkıldım. Akgül bana can yoldaşı olur" demişti annesine. Böylece yaşamında yeni bir dönem başlamıştı. Bir pazar günü Yıldız Hanım'ın evine taşınmıştı ve artık Akgül'den kendisine "abla" demesini istemişti. Ev, üniversiteye oldukça uzaktı. İki taşıtla gide-

biliyordu okuluna. Bu yüzden daha erken kalkması gerekiyordu. Akşamları da eve daha geç geliyordu. Ama çok güzeldi Yıldız Abla'nın evi. Kendisine ait bir odası vardı. Sessiz bir ortamda ders çalışabiliyor, istediği zaman yatıyor, televizyon seyrediyor ve banyo yapabiliyordu. Yurttaki zor yıllardan sonra bunlar büyük lükstü Akgül için.

Yıldız Hanım çok bilgili, çok akıllı bir kadındı. Geniş bir çevresi vardı ve çevresinde çok sevilen sayılan bir kişiydi. Üniversiteden mezun olunca neredeyse yirmi yıldır görev yapmakta olduğu bu kamu kurumunda çalışmaya başlamıştı. Burada çalışırken yurt dışına giderek yüksek lisans eğitimi almış, sonra dönüp kurumunda çalışmaya devam etmişti. Akgül ondan sürekli bir şeyler öğreniyordu. Ona her konuda fikir danışırdı. Yıldız Ablası'nın verdiği tavsiyeleri can kulağıyla dinler, yerine getirmeye çalışırdı. Bu dünyada annesinden sonra en çok sevdiği kişi Yıldız Ablası'ydı.

Yıldız Hanım, Akgül'den kira da almıyordu. Son bir yıldır, o da çalışmaya, para kazanmaya başladığı için yakıt, elektrik, su gibi aylık giderlere ortak olmasına izin vermişti, o kadar. Bu anlaşmanın en iyi yanı Akgül'ün ailesini yanına alabilmek için para biriktirmesine olanak sağlamasıydı.

O akşam Yıldız Hanım, üyesi olduğu spor kulübüne gideceğinden eve biraz geç gelecekti. Akgül mutfakta kendisine bir sandviç hazırladı ve televizyonun karşısına geçerek yemeğini yedi. Yeni görevini ve yaşadığı tatsız olayı düşünmekten aklını bir türlü izlediği programa veremiyordu. Televizyona öylece boş boş bakıyordu.

Saat 20.00'de Yıldız Ablası spordan geldi. Akgül onun duş alıp hafif bir akşam yemeği yemesini bekledikten sonra konuş-

maya başladı. Önce müdürü Ekrem Bey'in tüm ekibe yeni görevler verdiğini, sonra kendisine verilen görevden ne kadar mutlu olduğunu uzun uzun anlattı. Onu sakin sakin dinleyen Yıldız Ablası "Gülcüğüm bu anlattıkların çok güzel. Seninle gurur duydum. Ama içimden bir ses seni üzen bir şey olduğunu söylüyor, yanılıyor muyum?" diye so-ruverdi. Bu soruyla gözleri dolu dolu olan Akgül kendisini üzen olaydan söz etmeye başladı.

"İşte tam sizin de bana hitap ettiğiniz gibi ablacığım ben şirkette adımı Gül diye belirtmiştim. Ama kayıtlarda hep Akgül geçiyor. Bugün müdürümüz bana Akgül deyince diğer arkadaşlarım şaşırdılar. Adımla ilgili yalan söylediğim ortaya çıktı. Üstelik bir arkadaşım senin neren ak diyerek benimle alay etti." Akgül artık iki gözü iki çeşme ağlıyordu. Kendisini hiç yorum yapmadan, sessizce dinleyen Yıldız Ablası'na içini döktü. Aslında çalışma arkadaşlarıyla aralarındaki kopukluğun adıyla ilgili yorumdan çok daha derin olduğunu ve bir yıldır aynı ofiste çalışmalarına rağmen bir türlü dost olmadıklarını anlattı. "Ben onlardan farklıyım" dedi. "Yetişme koşullarım, yaşama alışkanlıklarım, giyim tarzım, hatta konuşmam bile onlardan farklı. Gizem ve Mert bu farklılığı dert etmediler; ama Nazan sürekli benim onlardan farklı olduğumu ima eden sözler söylüyor. İşte, bugün yaşadığımız Akgül, beyaz gül yorumu bir yıldır yaşadığım gizli çatışmalardan sonra bardağı taşıran son damla oldu."

Yıldız Abla kolunu Akgül'e dolayarak onu kendine çekti ve yaşlarla ıslanmış yanaklarından öptü. Genç kızın ağlaması durmuştu. İçini çekerek "Ablacığım onlara benzemek için çok gayret ediyorum ama olmuyor. Sence ne yapmalıyım?" diye sordu. Yıldız Hanım, gülümseyerek "Akgülcüğüm kimseye benzemen ge-

rekmiyor" dedi. "Bireyler arasında ayrım yapmamak ve farklılıkları bir artı değer olarak görmek, çağımızın en temel ilkelerinden biridir. Bireyler arasındaki farklar, toplumları daha zengin yapar. Bu farkları bir kazanım olarak görebilirsek bireyler hem daha mutlu ve özgür olurlar, hem de çevrelerine daha büyük katkı sağlayabilirler. Eğitimci Dr. R. H. Reeves farklılığa değer vermenin önemini 'Hayvan Okulu' adlı öyküsünde çok çarpıcı bir şekilde anlatmıştır. Bak, sana bu öyküyü kısaca aktarayım."

Hayvanlar vaktiyle dünyanın sorunlarını çözmek için çok kahramanca bir şeyler yapmaları gerektiğine karar verirler. Bu amaçla bir okul açarlar. Koşmak, tırmanmak, yüzmek ve uçmaktan oluşan bir eğitim programı hazırlarlar. Uygulamayı standart hâle getirebilmek için de bütün hayvanların bütün dersleri almasını şart koşarlar.

Ördek, yüzmede çok ustadır. Hatta öğretmeninden bile usta. Uçma dersinden de iyi notlar alır. Ama koşma konusunda çok beceriksizdir. Koşmadan düşük not aldığı için derslerden sonra okulda kalıp koşma alıştırmaları yapması gerekir. Bunu perdeli ayakları iyice yıpranıncaya kadar yapar. Yüzmeyi bir tarafa bıraktığı için yüzmeden orta not alır. Okulda orta notlar kabul gördüğünden bu sonuca ördekten başka üzülen olmaz.

Tavşan ise koşmada sınıf birincisidir. Ama yüzme konusunda durumunu telafi etmesi gerektiğinden bunalım geçirir ve okulu bırakır.

Sincap tırmanmada harikadır. Ama uçma derslerinde düş kırıklığına uğrar. Çünkü öğretmen onu ağacın tepesinden aşağı değil de yerden yukarı uçmaya zorlar. Kendisini fazla zorladığı için kaslarına kramp girmeye başlar. Böylece tırmanma dersinden "C", koşma dersinden ise "D" alır.

Kartal sorunlu bir öğrencidir ve onu sert bir şekilde disipline sokmaya çalışırlar. Tırmanma dersinde, bütün öğrencilerden önce ağacın tepesine erişir. Ama oraya çıkmak için kendi yöntemlerini kullandığından öğretmenini kızdırır.

Öğrenim yılı sonunda olağanüstü bir biçimde yüzen ve ayrıca koşabilen, tırmanan anormal bir yılan balığının ortalaması diğerlerini geçer ve mezuniyet günü sınıf birincisi olarak veda konuşmasını o yapar.

Bu arada çayır köpekleri, okul yönetimi ders programına yer kazma ve tünel açma derslerini almadığı için okula gitmeyi reddetmiş ve çocuklarını porsuğun yanına çırak olarak vermişlerdir.

Sonuçta hayvanların hepsini tek bir standarda sokalım, aralarındaki farklılıkları giderelim derken en iyi oldukları alanlarda bile başarılarını sınırlamış ve en önemlisi hepsini mutsuz etmişlerdir.

Akgül öyküyü büyük bir zevkle dinlemişti. "İyi ki Yıldız Ablam var" diye geçirdi içinden. Sonra "Ben hiç böyle düşünmemiştim" dedi. "Ne güzel anlatmış farklılıkların önemini yazar. Öyleyse benim kimseye benzemeye çalışmam gerekmiyor." "Elbette" diye yanıt verdi Yıldız Hanım. "Sen kendin ol yeter. Ama bu kendini geliştirmeyeceksin, hep aynı kalacaksın anlamına gelmiyor. Eksiklerini görüp kendini geliştirmeye çalışman çok önemli. Yalnız bunu başkalarına benzemek için değil de kendin istediğin için yapmalısın. Aslında herkesin birbirinden öğreneceği o kadar çok şey var ki... " Son cümleyi kendine söyler gibiydi.

Akgül tam rahatlamışken birden telaşla "Peki ama adımla ilgili olarak ne yapacağım? Biliyorsunuz onlara tam adımı söyle-

memiştim" dedi. Yıldız Hanım "Bence gerçek adını kullanmalısın; ama asla kullanmak istemiyorum diyorsan yasal yollardan adını değiştirmen mümkün, biliyorsun" dedi. Akgül rahmetli babacığının ilk kızına annesinin adını vermek istediğini, bundan gurur duymuş olacağını düşündü. "Hayır adımı değiştirmek istemiyorum" dedi yüksek sesle. "Bundan sonra ben her yerde Akgül'üm. Alnım ak, yüreğim ak, gülüşüm ak."

Önemli olan isim değil, yürektir.
Sen kendini seversen,
Başkaları da seni sevecektir.

Yeni görevlerle
Yeni şeyler öğreniyor, gelişiyorum.
Sürekli öğrenerek
Kendimi yeniliyorum.

Akgül yeni görevinde müdürü Ekrem Bey'le çok yakın çalışır olmuştu. "Bu benim için büyük fırsat" diye düşünüyordu. "Öğrenebileceğim her şeyi öğrenmeliyim."

Şirketin diğer bölümlerinden "stratejik plan hazırlama" ekibinde görev yapacak bölüm temsilcilerinin adlarını belirten yazılar gelmekteydi. Ekrem Bey, Akgül'den bu ekip üyelerinin tüm erişim bilgilerini bir tablo üzerinde toplamasını istedi. Daha sonra bu bilgileri ekip üyeleriyle paylaşacaklardı. Ayrıca hızlı haberleşebilmeleri için bir elektronik haberleşme grubu oluşturacaktı.

Akgül gelen yazıları tek tek inceledi. Ekipte görevlendirilen kişilerin görevlerini not etti. Daha sonra telefon numaralarını, elektronik posta adreslerini, hatta ev adreslerini ve şirketin yöneticilere temin ettiği mobil telefon numaralarını buldu ve hepsini tablosuna işledi. Sonunda oluşturduğu tabloya baktı. Ekipte, Ekrem Bey'den başka beş yönetici görev alıyordu. Bunlar Finansman ve Muhasebe Bölümü yöneticisi Sevgi Hanım, Bilgi İşlem Bölümü yöneticisi Onur Bey, Üretim Bölümü yöneticisi Ali Bey, İnsan Kaynakları Bölümü yöneticisi Birol Bey ve İş Geliştirme Bölümü yöneticisi Nilay Hanım'dı. Akgül tabloya biraz da hayretle bakarak "Birbirlerinden bu kadar farklı beş kişi nasıl beraber çalışa-

cak acaba?" diye düşündü. Asıl şaşkınlığı ise tablosunu müdürüne gösterdiği zaman yaşadı. Ekrem Bey, ona "Ekibimizde bir de Amerikalı ortağımızın temsilcisi yer alacak. Bayan Sarah Hughes" dedi. "İşte şimdi tam çorba oldu." Akgül ağzından çıkıveren bu sözlerden utanarak Ekrem Bey'in yüzüne baktı. Müdürünün güldüğünü görünce rahatladı. Ekrem Bey "Haklısın, hepsi birbirinden çok farklı kişiler, ama bu bizim için bir avantaj olacaktır" dedi. "Yıldız Ablam da öyle düşünürdü" diye aklından geçirdi Akgül. "Sizden öğreneceğim çok şey var" dedi Ekrem Bey'e.

Genel Müdür'den gelen yazıda belirtildiği gibi, ekibin başkanı Ekrem Bey olacaktı. Proje süresince sekreterya görevi de Planlama Bölümü'ne verilmişti. İşte Akgül'e burada görev düşüyordu. Toplantıların duyurulması, toplantı salonunun, gerekli ekipmanın ayarlanması, tüm toplantı tutanaklarının hazırlanması ve dağıtılması, görevleri arasındaydı. Aslında tam olarak ekibin üyesi sayılmazdı. Ama Ekrem Bey'in dediği gibi "hayati" bir görevi yürütecekti. İşini doğru yapamazsa bütün çalışmalar aksayabilirdi. "İyi ki müdürüm bana bu görevi verdi" diye düşündü. Çalışma yaşamının başındaydı ve şirketi için çok önemli olan bir projeyi baştan sona takip etme fırsatını yakalamıştı. Kendini çok şanslı hissetti.

Ekrem Bey ekibin yapacağı ilk toplantıya Genel Müdür Mesut Bey'in de katılacağını belirttikten sonra toplantının pazartesi günü saat 15.00'te yapılacağını ekip üyelerine bir kısa e-posta mesajıyla duyurmasını söyledi. Akgül hemen bilgisayarının başına geçerek kısa bir mesaj hazırladı. Mesajına son hâlini verinceye kadar herhâlde sekiz-on kez değiştirdi, düzeltti. Üretim Bölümü'nün yöneticisi olan Ali Bey'in çok ciddi bir kişi olduğunu, tüm çalışmaların resmî kurallara uygun olmasını istediğini duyuyordu. Mesajında yazım kurallarına çok dikkat etmeliydi. İş

Geliştirme Bölümü yöneticisi Nilay Hanım ise titizliğiyle ünlüydü. Yapılan her işte mutlaka bir yanlış buluyordu ve bunu hemen dile getirerek çalışanlarını sert bir dille eleştiriyordu. Bölüm çalışanları kendisinden çok çekindiklerini her fırsatta anlatıyorlardı. "Mutlaka yazdıklarımda bir hata bulur" diye düşündü.

Mesajı tekrar tekrar okuyup düzelttikten sonra kendi kendine kızdı. "Üç satırlık kısa bir mesaj için neredeyse iki saat harcadım. Göndereyim gitsin" dedi ve gönderdi. Arkasından "Oh, nihayet bitti" dedi yüksek sesle. Akgül'ün ne işle uğraştığını bilen Gizem "Göndermeden Ekrem Bey'e bir sorsaydın" dedi. Ama çok geç kalmış, mesaj gitmişti. Akgül'ün içini bir korku sardı, hemen açıp okudu yazdıklarını. "Tamam canım. Daha ne olsun?" dedi içinden ve internette "stratejik plan" hazırlama konusunda kaynak araştırmaya başladı. Pazartesiye kadar biraz çalışmak konu hakkında bilgi edinmek istiyordu. Tam okumaya dalmıştı ki telefonu çaldı. Arayan Üretim Bölümü yöneticisi Ali Bey'in asistanıydı. Akgül'e önce şirketteki görevini, daha sonra da stratejik plan hazırlama projesindeki görevini sorduktan sonra teşekkür edip telefonu kapattı.

Odadaki üç kişi de bu konuşmaları duymuşlardı. Akgül telefonu kapatır kapatmaz "Kimmiş bu seni sorguya çeken?" diye atıldılar. Akgül biraz şaşkın, biraz da endişeli bir şekilde arayanı ve bu bilgileri Ali Bey'in istemiş olduğunu söyledi. Arkadaşları ortada bir aksilik olduğu görüşündeydi. Kendisi ise tam olarak ne düşüneceğini bilemiyordu. "Gidip olanları Ekrem Bey'e anlatsam iyi olur" dedi yüksek sesle, kendi kendine konuşur gibi ve odadan çıktı.

Ekrem Bey'in odasına gittiğinde asistanı Başak "Şimdi Üretim Bölümü'nden Ali Bey aradı; telefonda onunla görüşüyor" di-

ye bilgi verdi. Akgül, Ekrem Bey'in görüşmesi bitinceye kadar bekledi ve odasına girdi. Ekrem Bey'in yüzüne bakınca canının sıkılmış olduğunu anladı. "Daha ilk günden böyle yaparlarsa işimiz iş" dedi ve devam etti: "Ali Bey senin kendisine bir mesaj göndermenden rahatsız olmuş. Ona ancak ben yazı yazabilirmişim. Mütekabiliyet, yani denklik demek istiyor, kuralı gereği senin kendisine hitaben yazman yanlış olmuşmuş". Akgül heyecandan yanakları al al olmuş bir hâlde müdürünü dinliyordu. "Ben kendisine bu proje çalışması süresince resmî kuralları olabildiğince bir tarafa bırakıp en hızlı şekilde iletişim kurarak çalışmamız gerektiğini anlattım; ama galiba beni duymadı" diye sözünü bitirdi.

"Çok özür dilerim" dedi Akgül kırgın bir ses tonuyla; "Hepsi benim yüzümden oldu". Ekrem Bey gözlerini açarak "Yok canım, onu da nereden çıkardın? Proje ekibine mesaj yazmanı ben istedim. Üstelik sen beni uyardın da ben anlayamadım" diye itiraz etti. "Nasıl yani?" diye sordu Akgül. "Hani bu ekip tam bir çorba oldu demiştin ya o zaman, ekipte çok farklı kişilikler var, demek istemiştin değil mi?" "Evet" anlamında başını salladı Akgül. "Bak, gördün mü? Senin gördüğünü ben görememişim. Ya da bizim yöneticileri daha olgun zannediyorum." Son cümleyi çok alçak bir ses tonuyla, mırıldanır gibi söylemişti.

Ekrem Bey "Bakalım bu projede daha neler yaşayacağız Gül?" dedikten sonra "İzin verirsen sana Gül diye hitap etmek istiyorum, söylenişi daha kolay" diye devam etti. "Siz nasıl istersenız efendim" dedi Akgül. Birkaç gün önce bu kararı vermiş olsaydı Nazan'ın alaylarına hedef olmayacağını düşündü.

"Ekrem Bey, ben bir de Nilay Hanım'dan çok çekiniyorum" diye söze girdi Gül. "Ondan neden çekiniyorsun ki?" diye sordu

müdürü. "Şirkette kendisinin çok titiz olduğu ve en ufak bir yanlışı bile hoş görmediği konuşuluyor da." Gülerek "Merak etme sen" dedi Ekrem Bey. "Ben yazını okudum. Bir yanlış yoktu." Sözünü bitirirken telefon çaldı. Arayan Nilay Hanım'dı. O da Gül'ün mesajını almış ve mesajın yersiz ve zamansız olduğunu düşünmüştü. Ekrem Bey'in ağzını açıp da bir söz söylemesine izin vermeden uzun uzun anlattı. Proje ekibini ilk toplantıya Genel Müdür çağırmalıymış, o arada ekip üyelerinin görevleri belirlenmeliymiş, başkanın Ekrem Bey olmasına itirazı yokmuş, ama yine de Genel Müdür'ün başka gönüllü var mı diye sorması gerekirmiş. Hele hele Akgül Hanım'ın daha ekipteki görevi bile belli değilken şirket yöneticilerine toplantı duyurusu göndermesi hiç uygun kaçmazmış. Nihayet sustuğunda Ekrem Bey ahizeyi dayadığı kulağını ovuşturuyordu. Ahizeyi kıracak gibi yerine koyarken "Gül sen yine haklı çıktın" dedi. "Bu kez de Nilay Hanım'dan fırça yedik."

Akgül üzüntüden ağlayacak gibiydi. Ekrem Bey, onun hâlini görünce kendi öfkesini frenledi. "Demek ki bizim yöneticilerimiz iletişim çağının hızına henüz tam adapte olamamışlar. Hâlâ eski usul, yavaş yavaş ilerlemek istiyorlar. Bu projenin başkanlığı bizim bölümde olduğuna göre başarısından da büyük ölçüde biz sorumluyuz demektir. Projenin başarısı için ekip üyelerimize uygun bir tempo belirlememiz gerekebilir" dedi. Sonra da devam etti: "İşin fenası, Bilgi İşlem Bölümü yöneticisi Onur Bey de bu ikisinin tersine bürokrasiden, resmiyetten çok sıkılır. Kararlar hemen alınsın, hemen uygulansın ister. Tam dediğin gibi, bizim ekip bir çorba, hem de karışık sebze çorbası". Başladılar gülmeye. Akgül "Amerika'dan gelecek Sarah Hanım'ı da unutmayalım" dedi. "Bakalım o nasıl bir tat katacak bu çorbaya?"

O akşam evde kahvelerini içerken Akgül, Yıldız Ablası'na şirkette yaşadıklarını anlattı. İki yöneticinin verdiği tepkilere ne kadar üzüldüğünü söyleyince Yıldız Hanım "Bence burada hatalı olan o iki yöneticiniz değil de Ekrem Bey" dedi. Akgül'ün hayretle kendisine baktığını görünce devam etti: "Bir ekip kurmanın belli aşamaları vardır. Birinci ve ikinci aşamayı atlayarak üçüncü aşamadan başlamaya kalkarsanız sıkıntı yaşanması kaçınılmaz olur". Gül, Yıldız Ablası'nın bilgi birikimine bir kez daha hayran olarak "Bu aşamalar nelerdir ablacığım?" diye sordu.

Yıldız Hanım kahvesinden bir yudum aldıktan sonra konuşmaya başladı. "Birinci aşama ekip üyelerinin birbirlerini tanıma aşamasıdır. O güne kadar aynı şirkette çalışmış olmaları önemli değil. Şimdi yeni bir rol üstlendiler ve bu rol kapsamında birbirlerini tanıyıp, deyim yerinde ise, tartacaklar. Bu ilk aşamada öncelikle ekibin çalışma sistemi, toplantı günleri, saatleri, ekibe ait bir ofis olacaksa onun yeri, görev dağılımları belirlenir. Sizin Ekrem Bey ekibin başkanı olacaksa bu ilk toplantıda belirlenmeliydi. Öyle bir mesajla duyurulması doğru değil. Aynı şekilde senin görev ve sorumlulukların da bu aşamada, yapacağınız ilk toplantıda belirlenseydi hiç sorun çıkmazdı." Akgül "Biz biraz emrivaki yapmış gibi olduk değil mi?" diye kendi kendine konuşur gibi sordu. "Evet. Bu da ekip çalışmasına aykırı. Birlikte karar almış olsaydınız kimseden böyle ters tepki gelmeyecekti" dedi Yıldız Abla.

"İkinci aşamada ne oluyor ablacığım?" diye sordu Akgül. "İkinci aşama en zor aşamadır" diye yanıtladı onu Yıldız Hanım. "Bu aşamada ekip üyeleri kendilerini kanıtlamak için birbirleriyle yarışırlar adeta. Sizin Ekrem Bey'e bu aşamada çok iş düşecektir. Kimseyi kırmadan ve de kimsenin diğerlerini baskı altına al-

masına izin vermeden bu aşamayı geçebilirseniz üçüncü aşamada ekip ruhu oluşur. Ekibin üyeleri birbirlerine güvenmeyi öğrenirler. Bilgi, görüş ve düşüncelerini paylaşırlar. Dördüncü aşama ise ekibin topyekûn hedefe ulaşacağı aşamadır. Bu aşamada çok keyifle çalışacaksınız. Herkes birbirine destek olur ve hedefe ulaşmak için canla başla çalışır. Son aşama olan beşinci aşama ise ekibin hedefine ulaştıktan sonra son raporunu yayınlayıp dağılmasından ibarettir."

Akgül ablasını dinlerken not almadığına üzüldü. Aklında kalanları hemen defterine not etmek için odasına doğru koştu. Tam kapıdan çıkacakken durup geri döndü. Yıldız Ablası'na sıkı sıkı sarılarak "Sen olmasaydın ben ne yapardım acaba?" diye sordu gülerek. Sonra da "Verdiğin bilgilere çok teşekkür ederim" diyerek iki yanağından öptü. Akgül'ün bu sıcak sevgi gösterisine memnun olan Yıldız Hanım, "Bir gün evden ayrılırsa ben ne yapacağım?" diye düşündü. Tekrar yalnız yaşamaya alışabilir miydi? İşte bundan emin değildi. Acaba Akgül'ün annesiyle kardeşini de buraya çağırsalar ve kocaman bir aile gibi hep beraber yaşasalar nasıl olurdu? "Herkese bir oda yok ki" dedi yüksek sesle. Akgül içeriden "Bana mı seslendiniz ablacığım?" diye sorunca hemen "Yok canım kendi kendime konuşuyordum işte" dedi.

Önemli olan insanları anlamaya çalışmak,
Anlaşmazlıklar olsa bile çözülür,
Kendimizi karşımızdakinin yerine koyarsak.

Ekip olarak çalışmak için
Öncelikle hedefe inanmak gerekiyor.
Ancak ortak hedef için çalışınca
Ekipler başarılı olabiliyor.

Şirketin stratejik plan hazırlama ekibi pazartesi günü saat 15.00'te toplandı. İlk toplantı Genel Müdür'ün ofisinin yanındaki toplantı odasında gerçekleşti. Ekrem Bey'le Akgül toplantının başarılı geçmesi için en ince ayrıntıları bile düşünmüşlerdi. Tüm katılımcılar için isimlikler hazırlanmış, çay, kahve kuru pasta ikramı düşünülmüş, herkese bir dosya içinde not defteri, yeni ortağı tanıtan bir broşür ve Genel Müdür Mesut Bey'den bu çalışmalara zaman ayırdıkları için bir "ön teşekkür mektubu" verilmişti.

Saat 15.00'e doğru yöneticiler gelmeye başladılar. Akgül birçoğunu ilk kez görüyordu. Muhasebe ve Finansman Bölümü yöneticisi olan Sevgi Hanım bir hayli kiloluydu. Yavaş yavaş salona girdi ve kendisine ayrılan yere oturmadan önce sandalyesini kontrol etti. Arkasından yandaki sandalyeleri de inceledi ve üçüncü sandalyede karar kılarak kendisininki ile değiştirdi. Uzaktan onu inceleyen Akgül "Hepsi aynı görünüyor; ama Sevgi Hanım bir fark bulmuş olmalı" diye geçirdi aklından. Bundan sonraki toplantılar için nasıl bir hazırlık yapmalıydı acaba?

Bilgi İşlem Bölümü yöneticisi Onur Bey'in arkadan atkuyruğu şeklinde topladığı uzun saçları ve bir kulağında pırlanta kü-

pesi vardı. En genç yönetici o olmalıydı. Spor pantolonu, kadife ceketi ve ceketine uygun hardal rengi kravatıyla çok renkli ve diğerlerinden çok farklı görünüyordu. Adeta koşar gibi salona girmiş ve ilk gördüğü yere oturmuştu. Kendi adını masanın karşı tarafında görünce Sevgi Hanım'a "Şu yanınızdaki isimliği bana uzatır mısınız?" diyerek hiç kalkmadan oturduğu yerdeki isimlikle değiştirdi.

Üretim Bölümü yöneticisi Ali Bey siyah renkli bir takım elbise giymişti. Beyaz gömlek ve koyu desenli kravatla çok resmî bir görüntüsü vardı. Yüzünde de çok ciddi bir ifade vardı. Herkesi başıyla selamladıktan sonra salonu inceledi. Kendi yerini buldu. Sonra diğerlerinin yerlerine baktı ve yerine oturdu. Kimseyle konuşmadan önündeki dosyayı incelemeye başladı. Akgül onu lisedeyken bütün öğrencilerin korktuğu okul müdürüne benzetti ve içinde bir ürperti hissetti.

Nilay Hanım toplantı salonuna geldiğinde diğerleri yerlerini almış sohbet ediyorlardı. İnce, uzun boylu ve çok şık bir hanımdı. Bir topluluğa girdiğinde hemen herkesin dikkatini çeken tiplerdendi. Toplantı salonuna girer girmez de öyle oldu. Herkes ona baktı. O da neşeli bir ses tonuyla hepsine "İyi günler" dedi. Az önce Onur Bey'in oturduğu yer, aslında Nilay Hanım için düşünülmüştü. Ama değişiklik sonucunda ona Sevgi Hanım'ın yanındaki yer ayrılmış gibi oldu. Hemen Ekrem Bey'e dönerek "Ne o Ekrem Bey, haremlik selamlık mı yapıyorsunuz?" diye sordu. Ekrem Bey bu soruya hazırlıksız yakalanmıştı. Ne diyeceğini bilemezken, Onur Bey değişikliğin kendisinden kaynaklandığını anlattı. Bu açıklama pek hoşuna gitmemiş gibi görünen Nilay Hanım, isminin olduğu yere keyifsizce oturdu. Onun bu isteksiz tavrı Sevgi Hanım'ı rahatsız etmişti. Sandalyesini kenara çekerek

"Buyurun rahatça oturun, ben sizi sıkıştırmayayım" dedi. Sesinde bir kırgınlık vardı. Onun bu alınganlığını fark etmeyen Nilay Hanım otururken Ekrem Bey'e "Genel Müdürümüz de geliyor, değil mi?" diye sordu.

Ekrem Bey ona başıyla "Evet" derken içeri İnsan Kaynakları Bölümü yöneticisi Birol Bey girdi. Akgül onunla işe girerken tanışmış ve çok sevmişti. Birol Bey herkesi sıcak bir ses tonuyla selamladı ve hemen yerine geçti. Birol Bey şirkette çok sevilen bir yöneticiydi. Uzun yıllardır şirkette olduğundan tüm çalışanları tanır, neredeyse hepsinin isimlerini, görevlerini, çalıştıkları bölümleri bilirdi. Bunu da konuşurken dile getirir karşısındakini şaşırtırdı. Birol Bey'in yöneticilerle ilişkileri de iyiydi. Onun gelişi mutsuz görünen Sevgi Hanım'ı ve sıkıntılı duran Ali Bey'i rahatlatmış gibiydi. Birol Bey "Şimdi Genel Müdür'ün yanından geliyorum" diye söze başlayarak "Bu işe çok önem veriyor. Önümüzdeki birkaç ay hepimiz çok yorulacağa benzeriz" diye devam etti. Onun bu sözleri üzerine Onur Bey "Ağabey zaten bölümde işimiz başımızdan aşkın bir de bu iş, nasıl olacak?" diye sordu. Onur Bey'in rahat tavırları ve konuşma şekli Ali Bey'i çok rahatsız etmişti ve ters bir yanıt vermeye hazırlanırken odaya Genel Müdür'ün girmesiyle sustu.

Genel Müdür Mesut Bey, sözlerine bu görevi kabul ettikleri için hepsine teşekkür ederek başladı. Sonra da az önce Onur Bey'in söylediklerini duymuş gibi "Biliyorum zaten kendi bölümlerinizde çok yoğunsunuz; ancak bu iş bizim için her şeyden daha önemli" diye devam etti. "Sizler bu ekipte tesadüfen görevlendirilmediniz. Yöneticisi olduğunuz bölümlerin, şirketin geleceğinin planlanmasında, yani stratejik planının oluşturulmasında çok önemli yeri var. Bir süre için bölümlerinizdeki görevleri

diğer yöneticilere devrederek zamanınızın önemli bir kısmını bu çalışmaya ayırmanızı istiyorum. Sizler şirketimizin geleceğini şekillendireceksiniz."

Bu sözler ekipteki bütün yöneticileri mutlu etmişti. Biraz önce şikâyet eden Onur Bey "Patron, siz böyle istiyorsanız tamamdır" dedi gülerek. Onun Genel Müdür'le konuşurken bile sürdürdüğü bu rahat tavır Ali Bey'i yine rahatsız etmişti. Başını iki yana sallayarak "Tövbe, tövbe" diye hoşnutsuzluğunu belli etti.

Mesut Bey hepsini iyi tanır ve severdi. Ona göre büyük resmin içinde hepsinin ayrı bir yeri vardı. O yerlerini de iyi dolduruyorlardı. "İşte bunu duymak istemiştim" dedi o da gülerek ve devam etti: "Ekibimizin bir de Amerikalı üyesi olacak. Bayan Sarah Hughes. Bu toplantıya yetişemedi; ama yarın akşam saat 17.00'de kentimize geliyor. Bu hafta bir toplantı daha yaparız; onunla da tanışırsınız. Kendisi stratejik plan hazırlama konusunda bir uzman. Bize bu konuda yardım edecek; uzun soluklu bir işbirliği için Amerikalı ortağımızın da geleceğe yönelik planlarımızda katkısının olması önemli".

Ekrem Bey'le Akgül'ün bildiği bu haberi diğerleri ilk kez duyuyorlardı. Mesut Bey konuşmaya devam ederken çok şaşırdıkları bu habere bir tepki vermeden önce kendilerini nasıl etkileyeceğini düşünmeden edemediler.

Nilay Hanım "Bakalım bu konuda ne biliyormuş yabancı uzmanımız?" diye geçirdi aklından. "Her şeyi bilirim diyen tiplerden değildir umarım. Ben iyi ki kendimi yetiştirdim. Ukalalık ederse haddini bildiririm."

Sevgi Hanım'ın ilk aklına gelen "Acaba o incecik Amerikalılardan mı?" sorusu oldu. Sonra da "İnşallah, benim gibi kilolu-

dur da kendime bir dost bulurum bu sıskaların arasında" diye umutlandı.

Ali Bey "Ne? Bir kadın daha mı?" diye düşündü. "Stratejik plan, askerî bir terimdir ve askerlik de erkek işidir. Bunlar kadınları her göreve getirerek işin iyice tadını kaçırdılar. Üstelik yabancı uzmanı da kadın seçmeleri çok yanlış. Acaba bir erkek uzman istemek için çok mu geç?"

Onur Bey "Bana uyar" diye düşündü. "Bu, ekibin ağır, bürokratik havasını alır. Dinamizm katar, eminim. Hem yeni yüzler, yeni fikirler demektir. Daha yaratıcı olabiliriz bu bayan Hughes sayesinde."

Birol Bey'in aklında ise onlarca soru vardı. "Sarah Hanım için bir ofis ayarlamalıyız; acaba nerede ikamet edecek; kalacağı süre uzun olduğu için otelde kalamaz, bir ev mi tutsak; araba tahsis edecek miyiz; şoför de ayarlamak gerekir; İngilizce bilen kim vardı?" derken yabancı uzmanın gelişiyle üzerine düşebilecek görevleri düşünmeye daldı.

Bu arada sözlerini bitiren Genel Müdür "Şimdi ekibinizin başkanı Ekrem Bey'e söz vermek istiyorum" diyerek arkasına yaslandı. Hafta sonunda Ekrem Bey de ekip oluşturma süreci üzerinde çalışarak toplantıya hazırlıklı gelmişti. Önce Genel Müdürü'ne kendisini ekip başkanı yaptığı için teşekkür etti. Sonra da ekip içindeki diğer arkadaşlarının da bu görevi iyi yapacaklarını düşündüğünü ve bu görevi rotasyonla değişerek yürütmelerini önerdi. Nilay Hanım bu öneriyi çok yerinde buldu ve hemen kabul etti. Ancak diğer üyeler sürekli değişimin çalışmalara olumsuz etki edeceğini belirttiler. Her yeni ekip liderinin görevi devir almasından adapte olmasına kadar geçecek süre zaman kaybı olacaktı. Bu görüşle öneriyi reddettiler. Böylece ekip ilk kararını oylayarak kabul etmiş oldu. Daha sonra Ekrem Bey Ak-

gül'ü tanıtarak yapacağı görevlerden söz etti. Sonra "Gül, sen de kendini kısaca tanıtır mısın?" diyerek sözü ona verdi. Bu beklemediği soruyla heyecanlanan Akgül ilk başta sesinin titremesine engel olamadı. Kısaca mezun olduğu okulu, bölümü ve şirkette yaptığı çalışmaları anlattı.

Konuşurken Nilay Hanım'ın kendisini dikkatle süzdüğünü gördü Akgül. Sözlerini bitirdiğinde de Nilay Hanım, Ekrem Bey'e dönerek "Bildiğim kadarıyla sizin bölümde çok düzgün, pırıl pırıl genç arkadaşlar var, bu önemli görevi Gül Hanım'a vermenize şaşırdım doğrusu" dedi ve ardından "Arkadaşın İngilizcesi iyi mi bari?" diye sordu. Ekrem Bey bu yoruma hem şaşırmış hem de kızmıştı. Onun duraksadığını gören Birol Bey yanıt verdi: "Elbette Nilay Hanım, herkes gibi Gül de işe girerken dil sınavından geçti ve kolej mezunlarından daha yüksek puan aldı". Birol Bey'e içinden teşekkür eden Akgül "İngilizcem iyi de Türkçeye çok çalışmam gerekiyor, hem de çook" diye düşündü. Bu arada ilk şaşkınlığını atlatan Ekrem Bey de "Nilay Hanım bizim bölümdeki bütün arkadaşlar pırıl pırıl; ama Gül bu görev için en uygun kişidir. Zaman içinde haklı olduğumu göreceksiniz" dedi. "Acaba ben bu iş için gerçekten doğru kişi miyim?" diye düşündü Gül endişeyle. "Yöneticimi mahcup etmemek için çok çalışmalıyım çook."

Genel Müdür Mesut Bey şirketin giriş katındaki küçük toplantı odasını stratejik plan hazırlama ekibinin kullanımına ayırmıştı. Proje sonuna kadar tüm toplantılarını orada yapabileceklerdi. Hatta isterlerse tüm evraklarını da orada bırakabilirlerdi. Salonda projeksiyon düzeni ve perdesi, telefon ve internet bağlantısı vardı. Ayrıca çay kahve makinesi yerleştirilecek, her sabah taze çay demlenmiş olacaktı. Mesut Bey başka gereksinimleri olursa Ekrem Bey'in kendisine iletmesini söyleyerek ekibe her türlü kolaylığı sağlamaya hazır olduklarını tekrar belirtti.

Toplantı sona ermeden ekip ilk haftalarda üç gün toplanmaya karar verdi. Pazartesi, çarşamba ve cuma toplanıp çalışacaklardı. Toplantılar sabah saat 09.30'da başlayacaktı. Daha sonraları, bu toplantıları sıklaştırabileceklerini düşündüler.

Akgül "Tam Yıldız Ablamın dediği gibi" diye düşündü. "İlk toplantıda ekibin görev dağılımı ve çalışma programı belirlendi. Birinci aşamayı atlattık galiba. Asıl en zoru olan ikinci aşamada ne yapacağız bakalım?"

Toplantının sonunda Genel Müdür "Arkadaşlar, acaba şu Sarah Hanım'ı havalimanından karşılamaya ekipten iki kişi gitse iyi olmaz mı?" diye sordu. Bu soru karşısında Ali Bey kendini tutamayarak "Aman efendim, çok da şımartmasak iyi olur" dedi. Sonra herkesin kendisine hayretle baktığını görünce Gül'ü işaret ederek "Yani genç arkadaşımız karşılasa yeter diye düşünüyorum" diyerek sözünü tamamladı. İnsan Kaynakları yöneticisi Birol Bey "Gül'ü yalnız bırakmayalım, yanında Ekrem Bey veya ben gideyim. İlk izlenim önemlidir. Madem ülkemize ilk kez geliyor, Sarah Hanım'a geleneksel konukseverliğimizi de gösterelim" dedi. Başka kimse söz almayınca Mesut Bey "Öyleyse siz Ekrem'le aranızda kararlaştırın" diyerek toplantıyı sona erdirdi.

Bölüme döndüklerinde Ekrem Bey hemen toplantı tutanağını yazarak yalnızca kendisine göndermesini istedi. Dağıtımı o yapacaktı. Akgül "Tüm konuşulanları not almıştım, hemen hazırlarım efendim" diyerek ofisine döndü. Anlaşılan gönderdiği ilk mesajdan sonra gelen tepkiler Ekrem Bey'i yazışmalar konusunda daha dikkatli davranmaya yöneltmişti.

Ofise girdiğinde Gizem'le Nazan konuşuyorlardı. "Nasıl geçti ilk toplantı?" diye sordular. Akgül onlara toplantıda yaşananları özetledi. Yöneticilerin neler söylediğini anlatırken davra-

nışlarından ve görünümlerinden de söz etmeyi ihmal etmiyordu. Nazan birden "Ben, Nilay Hanım'ı tanırım" dedi. "Bizim sitede yan blokta oturuyorlar. Her zaman çok şık giyinir. Gül, korkarım senin bu bakımsız hâlini beğenmemiştir." Yine odada buz gibi bir hava esti. Nilay Hanım'ın kendisini nasıl süzdüğünü anımsayan Akgül arkadaşının ne demek istediğini anladı. "Ekrem Bey'e sizin bölümde pırıl pırıl gençler var" derken Nazan'dan söz ediyordu büyük bir olasılıkla.

Sessizliği Gizem bozdu. "Herkesin bir giyim tarzı vardır. Erkeklerde bile ne kadar farklı tarzlar var değil mi? Ali Bey'le Onur Bey'i bir düşünsenize, neredeyse akla kara gibi farklılar." Kızlar ona hak verir gibi başlarını sallayıp bilgisayarlarına döndüler.

Gizem odadaki havayı ısıtmak için "Hanımlar, haydi size biraz müzik dinleteyim; bakın Sezen Aksu ne güzel söylüyor" dedi ve bilgisayarının ses düğmesini biraz açtı. Odaya Sezen Aksu'nun buğulu sesiyle *Kardelen* şarkısının yumuşak müziği doldu:

Ne senden fazlayım,
Ne senden az,
Aynı macerada ayrı biraz.
Gözle biçim biçim
Kalple anlar içim
Ayrı gayrı olmaz
Sen yoksan ben hiçim.

Akgül elindeki notlara bakarak toplantı tutanağını yazmaya başladı. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Burnunu silip

yazmaya devam etti. Bu, ilk toplantının tutanağıydı ve kusursuz olmalıydı. Tüm dikkatini yaptığı işe verdi.

Hazırladığı notları Ekrem Bey'e elektronik postayla gönderdikten sonra da yazdıklarıyla ilgili görüşünü almak için ofisine gitti. Ekrem Bey onu kapıda görünce "Ben de tam seni çağıracaktım Gül" dedi. Öncelikle yazdıklarına teşekkür etti ve daha sonra da "Bazı kısımları çıkaracağım, haberin olsun" dedi. Akgül hayretle "Yanlış mı yazmışım?" diye sorunca, gülerek "Hayır, yanlış değil; ama kayıtlara girmemesi gereken şeyler var" diye yanıtladı. Önce Ali Bey'in "Amerikalı uzmanı fazla şımartmayalım" dediği kısmı çıkardılar. "Bunlar kayıt dışı konuşmalar Gül. Hani, 'off the record' dediklerinden" dedi Ekrem Bey. Nilay Hanım'la kendisi hakkında yapılan konuşma da kayıtlardan çıktı. Akgül, müdürünün ne dediğini anlamıştı. Bundan sonra neleri yazılı kayıtlara geçireceğine çok dikkat edecekti.

İlk tutanağı ekip üyelerine gönderdikten sonra ertesi gün bayan Sarah Hughes'u karşılamak için saat kaçta yola çıkacaklarını planladılar. Ekrem Bey, İnsan Kaynakları yöneticisi Birol Bey'i arayarak konuğun hangi otelde kalacağını öğrendi. Havalimanından otele gidecekleri dönüş yolunu da planladıktan sonra eve gitmek üzere şirketten ayrıldılar.

Önemli olan farklılıkları değil de
Ortak yanları görebilmek.
Anlaşmak çok kolay,
Önyargıdan kurtulup hoşgörülü olabilirsek.

Kendime özen göstermeye başladım;
Sonra aynaya baktım;
O an gördüğümden hoşlandım.
Ben, galiba kendimle barıştım.

O akşam Akgül eve gider gitmez mutfağa girdi. Salatayı hazırladı, çorba yaptı, buzdolabındaki patates yemeğini çıkarıp ısıttı. Sofrayı da kurup ablasını beklemeye başladı. Yıldız Hanım geldiğinde yemek çoktan hazırdı. "Aman ne güzel" diye sevindi Yıldız Ablası hazır sofrayı görünce. "Canım da tarhana çorbası istemişti; bu annenin gönderdiği tarhana değil mi? Nefis görünüyor, ellerine sağlık Gülcüğüm" dedi. Neşeyle sofraya oturdular. Akgül tabaklara çorba servisi yaptı ve oturur oturmaz dumanı tüten çorbasından içmeye başladı. Yıldız Hanım "Ay ben hâlâ senin gibi sıcak içmeye alışamadım Gül, biliyor musun?" deyince Akgül birden durdu ve gözleri dolu dolu bakarak sanki büyük bir lokmayı zorlukla yutuyormuş gibi yutkundu. Onun bu hâline bir anlam veremeyen Yıldız Ablası "Ne oldu Gülcüğüm? Ağzın mı yandı, yoksa ben mi seni üzdüm?" diye sordu. Akgül, ablasına o gün yaşadıklarını, Nilay Hanım'ın kendisini süzdükten sonra "Bölümde daha pırıl pırıl arkadaşlar vardı" diye yorum yapışını, arkasından Nazan'ın ona bakımsız deyişini bir bir anlattı.

Yıldız Ablası o gün stratejik plan hazırlama ekibinin ilk toplantısı olduğunu öğrenince "Sen nasıl bir hazırlık yapmıştın?" diye sordu. Akgül "Bu konuda birkaç makale okudum ve notlar çı-

kardım" diye yanıtladı ablasını. "Çok güzel" dedi Yıldız Hanım. "Kafanın içini hazırlamışsın. Pekiyi, dış görünümünle ilgili olarak nasıl bir hazırlık yapmıştın?" "Hiç" dedi Akgül. "Her zamanki gibi kadife pantolonumla siyah kazağımı giymiştim."

"Gülcüğüm, yıllar önce rahmetli Üzeyir Garih'in bir konuşmasını dinlemiştim. Çok hoşuma giden bir söz söylemişti: 'İnsanlar dış görünüşleriyle karşılanırlar, kişilikleriyle uğurlanırlar'. Anladığın gibi, söylemek istediği, ilk izlenimin dış görünüşümüzle oluştuğudur. Elbette, insanlar bizi tanıdıkça hakkımızda daha doğru fikir edinirler ve ilk izlenimin etkisi geçer. Ama iyi bir ilk izlenim bırakmak bizim elimizdeyse neden yapmayalım?" Akgül, bugün Birol Bey de aynı şeyi söyledi diye düşündü. "İlk izlenim önemlidir."

"Ama ben süslenmeyi sevmiyorum. Daha doğrusu kendime yakıştıramıyorum" dedi. Yıldız Hanım gülerek "Canım bu herkes süslensin demek değil ki" diye devam etti. "Söyle bakalım, markete alışverişe giderken veya arkadaşlarınla sinemaya giderken ya da pikniğe giderken ne giyiyorsun? Eğer hepsinde aynı pantolonla kazağı giyiyorsan onlar senin günlük giysilerin demektir. Yani bugün katıldığın toplantı gibi önemli bir toplantıya giderken biraz daha farklı, daha özenli giyinmen gerektiğini düşünebiliriz değil mi?"

"Haklısınız ablacığım" dedi Akgül kendi kendine konuşur gibi ve devam etti "Nasıl iş görüşmesine giderken özendim; pantolon ceket takımımı giydim. Yine aynı şeyi yapabilirdim ve daha iyi bir başlangıç yapmış olurdum; çok daha iyi bir ilk izlenim bırakırdım". Sonra Yıldız Hanım'a sordu: "Ablacığım yarın için bana yardım eder misin? Amerikalı uzmanı karşılamaya gideceğiz de".

Akgül, o gün iş arkadaşının kendisine niye "bakımsız" dediğini daha iyi anlıyordu. "Kendime bir düzen vermeliyim" diye düşündü. Yıldız Ablası'yla birlikte dolaptan uygun giysiler seçerken birden "Şu uzun saçları da kestirmem gerekir herhâlde, değil mi?" diye sordu. "Aman sakın" dedi Yıldız Ablası. "Böyle güzel saç kimde var? Hem gür, hem simsiyah hem de pırıl pırıl parlıyor." Aldığı yanıttan memnun "Ama toplasam daha iyi olur değil mi?" dedi. O gece Yıldız Ablası'yla birlikte çeşitli şekillerde saçını topladılar.

Akgül memleketinden kalkıp da büyük kente geldiğinden beri ilk kez dış görünümü ile bu kadar ilgileniyordu. Giysileri ve saç modellerini denedikçe kendini daha iyi hissediyordu. "Ben büyürken çevremde bu konularda örnek alacağım kimse yoktu ki" diye düşündü. Annesi Hanife Hanım, üç çocuğuna hem anne hem de baba olmak için koşturmaktan kızlarına bu konuda yol gösterememişti. Akgül de giyinip kuşanmayı hep gereksiz konular olarak görmüştü. "Acaba hafta sonu birlikte alışveriş yapabilir miyiz? Kendim için biraz para harcasam iyi olacak galiba" dedi. Yıldız Hanım, onun ailesini yanına alabilmek için para biriktirdiğini bildiğinden içi burkularak "Elbette Gül, gidelim sana yeni giysiler alalım. Üstelik her yerde indirim var" dedi.

Akgül o gece çok karışık rüyalar gördü. Yeni görevinde başarılı olamama korkusu onun kâbusuydu. "Öğrenciyken her şey meğer ne kadar kolaymış" diye düşündü. Sınavlara çalışmak yetiyordu. Giyim, kuşam, güzel konuşmak gibi dertleri yoktu. Oysa şimdi, kendini her gün, her an bir sınavda gibi hissediyordu.

Yıldız Hanım'ın da o gece uykusu kaçmıştı. Yatağında "Benim de kabahatim var" diye düşündü. "Bu genç kızı annesi Hanife Hanım bana emanet etti. Ben de sorumluluğumu yalnızca

ona sıcak bir yuva ve yemek sunmakla sınırladım. Oysa yaşama hazırlanmasına da destek olmalıyım. Bu konuda pek fazla bir şey yaptığım söylenemez doğrusu." Gül, Doğu Anadolu'nun bir ilinden çocuk yaşta çıkıp gelmiş, büyük kentteki yaşıtlarıyla uyum sağlamaya çalışıyordu. Çevresindekiler ona farklı davrandıkça üzülmesi çok doğaldı. Yıldız Hanım, Gül'e daha çok yardım etmeliydi.

Ertesi sabah Akgül, ablasının seçtiği pantolonu ve bluzu giydi. Saçlarını da arkada tek bir örgü hâlinde topladı. Kendisini beğendiği her hâlinden belliydi. Kapıdan çıkarken "Artık bana bakımsız diyemezler değil mi ablacığım?" diye sordu. Yıldız Hanım sarılıp iki yanağından öptü ve "Haydi bakalım bol şanslar" diyerek uğurladı.

O gün ofise gelen herkes Akgül'e övgüler yağdırdı. Nazan onun odada olmadığı bir ara Gizem'e "Dün kabalık yaptım diye çok üzgünüm; ama olumlu bir etkisi de olmuş galiba, bugün çok hoş görünüyor" diyerek içini döktü. Akgül'e karşı her zaman dikkatli ve sevecen olan Gizem "Ben de aynı şeyi düşündüm" diyerek arkadaşına hak verdi.

Öğleden sonra Ekrem Bey ve Akgül şirketin minibüsüyle havalimanına doğru yola çıktılar. Bayan Hughes'u karşılayacaklardı. Akgül bir kartona konuklarının ismini yazıp yanına almıştı. Yol boyunca ertesi gün yapacakları toplantıdan ve izleyecekleri çalışma takviminden söz ettiler. Bir ara Ekrem Bey "Gül sen bugün değişik görünüyorsun, saçını mı kestirdin?" diye sorunca gülerek "Hayır yalnızca topladım" dedi Akgül. İçinden "Artık her gün bir değişiklik yapacağım" dedi ve gülümsedi.

Sarah Hughes'un uçağı havalimanına inmiş, yolcular çıkmaya başlamışlardı. "Gül, elindeki kartonu kaldır da kaçırmayalım

konuğumuzu" dedi Ekrem Bey. Gül, üstünde Sarah Hughes yazılı kartonu iyice yükseltti ve o anda kalabalık bir grubun arkasından gelen hanım onlara el salladı. Akgül "Aa, Amerikan Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice'a benziyor" dedi şaşkınlıkla. Ekrem Bey o sırada yanlarına yaklaşan Bayan Hughes'a önce kendini tanıttı, sonra da "Hoş geldiniz" dedi. Arkasından Gül'ü de tanıştırınca "Memnun oldum Bayan Hughes" dedi Akgül. Amerikalı konuk "Bana yalnızca Sarah deyin lütfen" dedikten sonra bavullarını taşımak üzere yere eğildi. Ekrem Bey ve şoförleri Celal, Sarah'nın bavullarını alıp minibüse kadar taşıdılar.

Yol boyunca havadan sudan sohbet ettiler. Sarah bu görevi almayı çok istemişti. Yeni ülkeler görmeyi, yeni insanlarla tanışmayı çok seviyordu. Otelde çok kalmak istemiyordu. Kendine mobilyalı bir apartman dairesi tutmak istiyordu. Ekrem Bey "Gül size yardımcı olur. O stratejik plan hazırlama projesinin asistanı" dedi. Sarah yüzünde büyük bir gülümsemeyle "Çok memnun oldum. Sen beni gezdirirsin, değil mi?" diye sordu. Gül sevinçle "Elbette, her istediğinizi yaparız" diye yanıt verdi.

Otele vardıklarında, ertesi sabah saat 09.00'da şoför Celal'in onu alıp şirkete getireceğini söylediler ve ayrılırken Ekrem Bey kartını uzatarak "Bir şeye ihtiyacınız olursa arayın, üzerine ev ve mobil telefon numaramı yazdım" dedi. Sarah teşekkür ederken Akgül "Ne kadar iyi düşünmüş müdürüm" diye aklından geçiriyordu. "Kadıncağız ülkede kimseyi tanımıyor ki hastalansa kimden yardım isteyecek."

Sarah'yı oteline bıraktıktan sonra şoför Celal, evi yol üstünde olduğundan önce Ekrem Bey'i, daha sonra da Akgül'ü evine bıraktı. Eve vardığında, Yıldız Hanım çoktan gelmiş ve yemeği hazırlamıştı. Onu heyecanla karşılayarak "Meraktan öldüm val-

lahi, anlat bakalım nasıl geçti şu yabancı uzmanla tanışmanız?" diye sordu. Akgül o gün yaşadıklarını keyifle anlattı ablasına. Her şey yolunda gitmişti. Yol boyunca İngilizce konuşmuş ve Sarah ile iletişim kurmakta hiç sıkıntı çekmemişti. Üstelik Ekrem Bey onu proje asistanı olarak tanıtmış ve Sarah'ya iş dışında da destek olmasını istemişti. "Bu durumda ev bulmaktan tutalım da alışverişe kadar her şeyiyle ilgilenmem gerekebilir ablacığım" diyerek sözlerini tamamladı.

Yıldız Ablası "Nasıl biri bu Sarah? Bir hafta sonu bize de çağıralım istersen" deyince havalimanında söylediği cümleyi tekrarladı Akgül: "Amerikan Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice'a benziyor". Bu cümleyi söylerken de dikkatle ablasının yüzüne bakıyordu. "Ne hoş" dedi Yıldız Ablası; "Mutlaka bize de çağıralım".

Yemek yerlerken "Yarın yapacağımız toplantıyı merakla bekliyorum" dedi Akgül. "Üretim Bölümü yöneticisi Ali Bey, Amerikalı bir uzmanın gelecek olmasından memnun olmamış gibiydi. Bakalım kendisiyle tanışınca ne yapacak?" Yıldız Hanım arkasına yaslanarak "Herkesin önyargıları var aslında" dedi. "Ali Bey'in de olabilir. Bak, sana önyargıyla ilgili Dale Carnegie'nin komik bir öyküsünü anlatayım."

Bir işadamı berberde saç tıraşı olurken kapının önünden ağır adımlarla küçük bir çocuk geçer. Berber işadamının kulağına eğilerek "Şu geçen çocuk, gördüğüm en aptal çocuk. Bakın size de göstereyim" der ve seslenir: "Hey, buraya gel biraz!".

Bunun üzerine çocuk yavaş yavaş yürüyerek dükkâna girer. İşadamı çocuğun üzerindeki giysilerden yoksul bir ailenin çocuğu olduğunu tahmin eder. Berber cebinden bir miktar para çıkarır ve sonra bir eline 1 ve diğerine ise 10 dolar alarak çocuğa uzatır: "Hangisini istiyorsan alabilirsin".

Çocuk her iki banknota da baktıktan sonra 1 doları alır ve dükkândan çıkar. Berber, işadamına dönerek "Gördünüz mü? Size söylemiştim, çok aptal bir çocuk" der.

Tıraşı biten işadamı sokağa çıkar ve az ileride kendi kendine oynayan küçük çocuğu görür. Yanına giderek neden 10 doları değil de 1 doları aldığını sorar. Çocuk gülerek "Eğer 10 doları alırsam oyun biter" der. "Ben bu oyunu aylardır sürdürüyorum. Çoktan yirmi doları aştım."

Öyküyü çok beğenen Akgül gülerek "Aptal kim belli oldu işte" dedi. Bir taraftan da "Acaba bizim ekipte hangi önyargılar var" diye düşünmekten kendini alamadı.

Çarşamba sabahı toplantı salonuna erkenden giderek orayı kontrol etti. Her şey hazır görünüyordu. Birol Bey'in ilk toplantı için özel olarak aldırttığı taze simit ve poğaçaların nefis kokusu odayı sarmıştı. Görevli yiyecek ve içecekleri bir servis masasının üstüne yerleştirdi. En önce gelen yine Sevgi Hanım oldu. Önceki gün yaptığı gibi sandalyeleri kontrol etti. Akgül'ün kendisini izlediğini görünce "Bir süre önce başıma çok kötü bir olay geldi de o yüzden dikkatli olmaya çalışıyorum" dedi ve yaşadığı olayı anlattı. Geçen yılbaşında şirketin tüm yöneticileri, Genel Müdürleriyle beraber bir yemeğe gitmişlerdi. Restoranda otururken sandalyesinin bir ayağının oynadığını fark etmiş, ama üzerinde durmamıştı. Daha sonra, tam yemeğin ortasında sandalyenin o ayağı kırılmış ve kendisi de yere düşmüştü. Herkes çok kilolu olduğu için sandalyeyi kırdığını düşünmüş ve ona gülmüşlerdi. "İnanın Gül Hanım, kim otursa kırılacaktı o sandalye" diye devam etti. O günden sonra da oturmadan önce iyice kontrol etmeyi alışkanlık hâline getirmişti. Akgül hayretle dinledi Sevgi Hanım'ı. Sonra "İşte bu da benim önyargım" dedi kendi kendine; "En rahat sandalyeyi arıyor diye düşündüm. Başına böyle tatsız bir olayın gelmiş olabileceğini aklımdan bile geçirmedim".

Saat 09.15'te Ekrem ve Birol Bey birlikte geldi. Onların hemen arkasından Ali Bey'le Nilay Hanım içeri girdi. Herkes heyecanla Sarah'yı bekliyordu. Ekrem Bey ikramlar için Birol Bey'e teşekkür ederek "Arkadaşlar biz başlayalım, diğerleri de gelince bize katılır" dedi. Hepsi birer tabağa yiyecekleri doldurdu. Bu arada Sevgi Hanım'ın yarım simitle yarım poğaça aldığını gören Nilay Hanım "Ben sizin yerinizde olsam poğaçayı hiç almam; çünkü onda yağ var" dedi. Sevgi Hanım'ın kıpkırmızı olduğunu gören Akgül üzüldü. "Demek ki önyargılı olan yalnızca ben değilmişim. Kilosu çok diye yedikleri göze batıyor. Oysa Sevgi Hanım hepsinden az aldı."

O sırada Ali Bey "Dün karşıladınız mı konuğumuzu, nasıl birisi acaba?" diye sordu. Ekrem Bey havalimanında Akgül'ün yaptığı benzetmeyi kullanarak "Amerikan Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice'a benziyor" dedi. Ali Bey inanmamış gibi bakarak "Yok canım şaka yapıyorsunuz herhâlde" dedi. Ona yanıt vermelerine fırsat kalmadan içeri Sarah girdi ve gülen bir yüzle Türkçe "Günaydin" dedi. Hepsi sözleşmiş gibi İngilizce yanıt verdiler: "Good morning". Sonra tanışma faslına geçildi. Ali Bey şaşkın ve çekimser bir ifadeyle kendini tanıttı. O sırada toplantı salonuna gelen Onur Bey de tanışma faslına katıldı.

Herkesle tek tek tanışıp ellerini sıktıktan sonra Sarah söz alarak burada bulunmaktan çok memnun olduğunu, onlara yardım etmek için elinden geleni yapacağını ve kendisinin de onlardan bir şeyler öğreneceğine emin olduğunu söyledi. Ardından "Bizde bir atasözü vardır" diyerek masanın yanındaki beyaz tahtaya "Birleşmek başlangıçtır, birliği sürdürmek gelişmedir, birlikte çalışmak başarıdır" yazdı. Yerine otururken "Bu projede başarıyı yakalayacağımıza inanıyorum" dedi.

Ekrem Bey içinden "Burada başkan benim, eğer bir açılış konuşması yapılacaksa onu ben yaparım; bu hanıma da ne oluyor; hep böyle yapacaksa işimiz iş; kontrolü elden kaçırmamalıyım" diye geçirdi.

Ali Bey "İşte ilk günden başladı" dedi kendi kendine. "Kadın aklıyla bize kendi kültürünü empoze etmeye çalışıyor. Onunla çalışırsak başarıyı yakalayacakmışız. Yok efendim, daha neler. Biz zaten başarılıyız. Bunu ona anlatmalıyız."

Sevgi Hanım ise Sarah'yı çok zayıf olduğu için beğenmemişti. "Üstelik ben bu kadının İngilizcesini de hiç anlamıyorum, yöresel bir aksanı var" diye düşündü. "İnşallah konuşmasını çözünceye kadar bana bir şey sormaz."

Nilay Hanım ise "Hemen bir Türk atasözü bulmalıyım" diye geçirdi aklından. Ardından atıldı: "Bizde de bir elin nesi var, iki elin sesi var diye bir atasözü vardır". Sarah onun ne demek istediğini anlamaya çalışırken Nilay Hanım'ın bu karşılık verme telaşını anlamsız bulan Onur Bey, Nilay Hanım'a dönerek "Yok artık, ak akçe kara gün içindir diyelim isterseniz" dedi. Bu sözler gerilen havayı bir anda yumuşattı ve hepsi kahkahalarla güldüler. Sarah tam olarak ne olduğunu anlamasa da onlara katıldı. Buzlar çözülmüş gibiydi.

Ekrem Bey toplantı masasının başına oturmuştu ve başkan olarak önce bir eylem planı yapmaları gerektiğini belirtti. Akgül konuşulanları dikkatle not alıyordu.

Nilay Hanım söz alarak "Bildiğiniz gibi stratejik plan şirketler için bir yol haritası niteliğini taşır. Onlara bulundukları noktadan, söz gelimi beş yıl sonra bulunmak istedikleri noktaya ulaşabilmeleri için yol göstermelidir" dedi.

Ali Bey usulca yanına oturmakta olan Ekrem Bey'e alçak sesle "Bu kadınlar böyle devamlı konuşacaksa biz ekipten ayrılalım, işimizin başına dönelim" dedikten sonra daha yüksek bir sesle "İzin verirseniz ben de bu konuda bir şeyler söylemek istiyorum" dedi ve devam etti: "Stratejik plan özünde askerî bir terimdir ve önce savaş taktikleri geliştiren ordular tarafından kullanılmıştır. Hanımların askerlikle pek ilgisi olmadığından bunu bilemeyeceklerini düşünüyorum. Bu çalışmada bizlere daha çok iş düşecek".

Sarah duyduklarına inanamamış gibi hayretle Ali Bey'e bakıyordu. "Siz bu çalışmada kadın erkek ayrımı mı yapıyorsunuz?" diye sordu. Bu kadar açık bir soru karşısında şaşıran Ali Bey, sonradan kendisinin de inanamadığı bir şey söyledi: "Hiç öyle şey olur mu; hepimiz eşitiz".

Onur Bey onun bu hâline kahkahalarla güldükten sonra "Ağzına sağlık ağabey, ne güzel söyledin" diye atıldı. Zaten canı sıkılmış olan Ali Bey iyice kızarak "Beyefendi, benim bir adım var, Ali" dedi. Onur Bey hemen özür dileyerek "Tamam Ali, bundan sonra sana adınla hitap ederim" diye yanıtladı onu. Ali Bey öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Akgül şimdi kontrolünü kaybedecek diye düşünürken deneyimli yönetici hızla yerinden kalkarak salondan çıktı.

Akgül, içinden "İşte tam da Yıldız Ablamın dediği gibi oluyor" diye geçirdi. "Ekip olmanın ikinci aşamasında üyeler arasında rekabet ve çekişme olur demişti. "

Ali Bey'in öfkeyle toplantı salonunu terk ettiğini gören Sarah bu tavrın kendisine yönelik olduğunu düşünerek "Ali Bey'in niye kızdığını anlayamıyorum. Asıl kızması gereken biri varsa o da biz kadınlar olmalıyız" dedi. Nilay Hanım da ona katılarak "Evet

baştan beri kadınlar bilmez, anlamaz deyip duruyor; çok yanlış" diye bir yorum yaptı. Tartışmanın gidişinden iyice rahatsız olan Ekrem Bey "Yok canım öyle bir ayrım yapan, siz nereden çıkarıyorsunuz bütün bunları?" diye bağırdı. Arkasından sesini alçaltarak Sarah'ya "Ali Bey, Onur Bey'e kızdı. Size değil" dedi. Bu kez de o ana kadar konuşulanları gülümseyerek dinlemekte olan Onur Bey "Sen ne diyorsun ağabey? Bana niye kızsın ki?" diye sordu. Tam Ekrem Bey "Kardeşim, sen ona adıyla hitap etmedin mi?" demişti ki işlerin iyice çığırından çıktığını fark eden Birol Bey "Galiba yemek saati geldi ve hepimiz acıktık" diyerek sözünü kesti ve "Sarah, hep birlikte bir et lokantasına gideceğiz. Sana Türk yemeklerinden güzel örnekler sunmak istiyoruz" diyerek devam etti. Ekipteki herkes bu sözlerle rahatlamıştı. Sevgi Hanım "Sağ olun Birol Bey" dedi; "Çok gerilmiştik, hepimizi rahatlattınız". Tam sözlerini bitirmişti ki Nilay Hanım "Eh, en çok kimin acıktığı belli oldu" dedi gülerek. Sevgi Hanım giymek üzere eline aldığı paltosunu öfkeyle koltuğun üstüne atarak salondan çıktı.

Önemli olan insanlara değer vermek
Bir de bunu onlara gösterebilirsek
Kolay olur çatışmaları çözmek.

Yaşamda hiçbir şey
Siyahla beyaz gibi değil,
Bu serüvende
Eğriyle doğruyu ayırmak
Hiç kolay değil.

O akşam Akgül, yine heyecanla Yıldız Ablası'nı bekledi. Ona anlatacağı, soracağı çok şey vardı. Akşam yemeğine oturduklarında başladı konuşmaya. Ali Bey'in kadınlar askerî terimlerden anlamaz dediğini, buna da Sarah'nın çok sert tepki verdiğini söyledikten sonra "Çok ayıp oldu" dedi; "Yabancı uzmana Türkler hakkında ilk günden kötü bir izlenim verdik". Bu sözler üzerine Yıldız Hanım yıllar önce yüksek lisans yapmak üzere gittiği Amerika Birleşik Devletleri'nde bu tür ayrımların yapıldığını hayretle gördüğünü anlattı. "Üstelik o zamanlarda bile bizim üniversitelerimizde çok daha fazla kadın öğretim üyesi varken orada sayıları çok azdı. Kadınlar genelde sekreter, asistan gibi pozisyonlarda görev yapıyorlardı" dedi. "Ama geçen zaman içinde bu yönde çok adım atıldığını duyuyoruz. Eminim şimdi koşullar değişmiştir. Gülcüğüm inanıyorum ki Sarah bu bakış açısının yalnızca bizde olmadığını düşünebilir" dedikten sonra, "Bir iş yerinde, hatta yaşamın tüm kesimlerinde kadın erkek ayrımı yapmak çok yanlış" diye devam etti. "Biliyorsun, bizim atalarımız olan kadınlar, Kurtuluş Savaşı'nda aktif olarak yer almış-

lar, savaşın kazanılmasında rol oynamışlardır. O dönemde Kara Fatma lakaplı bir kadın çete reisi, ordumuzda başçavuş rütbesini alarak savaşmıştır. Sonra dünyanın ilk kadın savaş pilotu sayın Sabiha Gökçen'i de unutmayalım." Gözleri dolmuştu. Yemeğinden bir lokma ağzına attıktan sonra sessizce kendisini dinleyen Akgül'e sevgiyle baktı. "O günlerden sonra hâlâ kadınlarımızı kendilerinden eksik gören erkeklerin olması ne yazık." Akgül biraz da ablasını güldürmek için yumruğunu havaya sallayarak "Ama biz, kahraman Türk kadınları yılmadan çalışacağız ve kadınların her şeyi başarabileceğini göstereceğiz değil mi ablacığım?" dedi. Başladılar gülmeye... "Farklı düşünenlere verilecek en doğru yanıt bu olacaktır" dedi Yıldız Hanım.

O gece Akgül, sabah yaptıkları toplantının notlarını okudu ve düzeltti. Sabah şirkete gider gitmez Ekrem Bey'e sunmak istiyordu. Böylece ertesi gün yapacakları toplantıdan önce tüm ekip üyeleriyle paylaşabilirlerdi notları. Sonra da giyeceği kıyafeti hazırlayarak yattı. Artık her gece yatmadan ertesi sabah ne giyeceğini belirliyor; bazen ablasından bir fular ya da bir kolye ödünç alarak kıyafetini tamamlıyordu.

Akgül sabah ofis arkadaşlarına bir önceki gün toplantıda yaşadıklarını aktarırken telefon çaldı ve Ekrem Bey, onu yanına çağırdı. "Gönderdiğim toplantı notlarıyla ilgili görüşecek herhâlde" diyerek odadan çıkan Akgül, müdürünün odasına gidince Sarah'nın da orada olduğunu gördü. Ekrem Bey "Gül, bugün Sarah'ya bir daire tutmak için birkaç emlakçıyla görüşme yapılacak ve daireler gezilecek. Senin de onunla gitmeni istiyorum, yardımın olacaktır" dedi.

Böylece Akgül'le Sarah, İnsan Kaynakları Bölümü'nün daha önce görüşerek randevu aldığı iki farklı emlakçıyla buluşup bü-

tün gün onların gösterdikleri daireleri gezdiler. Her gittikleri ofiste kendisine hemen çay ikram edilmesine çok şaşıran Sarah "Bu hizmeti herkese yapıyorlar mı?" diye sordu hayretle. Akgül ona büyük bir gururla Türklerin ne kadar konuksever olduklarını anlattı. Öğle yemeği için ikinci emlakçı, ofisine pide ve ayran getirtti. Bu ikrama da şaşıran Sarah, keyifle yedi pidesini. Bir taraftan da her yediğinin Türkçe karşılığını soruyor ve hemen çantasında taşıdığı küçük not defterine yazarak Türkçe sözcükler öğrenmeye çalışıyordu. Sekiz farklı apartman dairesi gezdikten sonra, ofise döndüklerinde Sarah kararını verdi. Öğleden sonra gördükleri bir çatı katı daireyi kiralayacaklardı. En çok dairenin geniş terasını beğenmişti. "Bu terasta partiler verebilirim" diyordu. Akgül onun çocuk gibi sevindiğini görerek mutlu oldu. Daha önce kararlaştırdıkları gibi hemen Birol Bey'i arayarak daireyle ilgili bilgi verdi. Birol Bey "Teşekkürler Gül, bundan sonrasını biz hallederiz" deyince rahatlayan Akgül, yabancı konuğuna dönerek "Dairenin kontratını Birol Bey halledecek; şimdi ne yapmak istersin Sarah?" diye sordu. Ama aldığı yanıta hiç hazır değildi. Sarah "Bir sakıncası yoksa senin evini görmek isterim" demişti. "Bir kültürü tanımanın en iyi yolu onların yaşama şekillerini görmektir" diye de ilave edince, Akgül'e "Elbette, bizim eve gidelim; hem dinlenir hem de sohbet ederiz" demek düşmüştü.

Eve vardıklarında saat altıya geliyordu. Akgül konuğuna bir kahve yaptı, o mutfakta kahvesini içerken yemeği hazırlamaya başladı. Bir yandan da "Az sonra ablam gelir, hep beraber akşam yemeği yeriz" diyordu. Onun her yaptığını ilgiyle izleyen Sarah "Sizin evlerinizde her zaman konuklarınıza ikram edebileceğiniz kadar yiyecek bulunur mu?" diye hayretle sordu. Akgül, çoğunlukla evde yemek yediklerini ve daima dolaplarında yiye-

cek bir şeylerin bulunduğunu söyledi. "Hafta sonlarında birkaç çeşit yemek yapıp dolaba koyarız, akşamları işten gelince de bir salata, çorba veya makarna gibi kolay hazırlanacak ilavelerle mönüyü tamamlarız" dedi. Onu hayretle dinleyen Sarah "Bu kadar varlıklı olduğunuzu bilmiyordum" dedi. Akgül "Ne demek istedi bu kadın şimdi?" diye düşünürken kapının zili çaldı ve Yıldız Ablası geldi.

Üç kadın Akgül'ün özenle hazırladığı sofrada yemeklerini sohbet ederek, keyifle yediler. Yıldız Hanım "Çoktandır İngilizce konuşmadım unuttum" diyordu; ama Sarah ile iletişim kurmakta hiç sıkıntı çekmiyordu. Sarah sürekli sorular soruyor ve onları tanımaya çalışıyordu. İki kadının yalnız yaşaması, evlerinin böyle düzenli ve zevkli döşenmiş olması, günlük yemeklerinin habersiz gelen bir konuğu ağırlayacak kadar zengin olması onu çok şaşırtmıştı. Etrafına tekrar uzun uzun baktıktan sonra bu kez de Yıldız Hanım'a "Sizin bu kadar varlıklı ve modern bir yaşam sürdürdüğünüzü bilmiyordum" dedi. "Hah, işte yine aynı söz" dedi Akgül içinden. Yıldız Hanım ise "Ne demek istediğinizi tam anlayamadım Sarah, biraz açıklar mısınız?" diye sordu arkasına yaslanarak.

Sarah "Ülkenize gelmeden önce buradaki yaşam koşulları hakkında bilgi edinmek için araştırma yaptım" diyordu. "Kişi başına düşen millî gelir benim ülkemdekinin yüzde yirmisi kadar. Ayrıca okuduğum bir kitapta halkın yoksulluğundan, işsizlik oranının yüksekliğinden ve kadınların hep evde olduklarından söz ediliyordu. Resimlerde de çok farklı bir ev yaşamı gösteriliyordu. Dün şirkette modern kadın yöneticileri görünce çok şaşırmıştım. Şimdi de sizler beni şaşırttınız" dedi.

"İşte bir önyargı daha" diye düşündü Akgül; "Okuduğu bir kitap ve gördüğü birkaç resimle hakkımızda karar vermiş". O dü-

şünürken Yıldız Hanım yavaş yavaş anlatmaya başladı. Ülkemizde millî gelirin düşük olduğu doğruydu; ama alım gücü o kadar düşük değildi. İleride kendisi de görecekti. Burada giyim gıda, kiralar, ulaşım gibi pek çok şey Avrupa'dan ve Amerika'dan daha ucuzdu. "Kadınlara gelince; Türk kadını, Batı ülkelerinden önce seçme ve seçilme hakkını elde etti ve çalışma yaşamına atıldı" dedi. Türkiye'de kadın öğretim üyelerinin, doktorların, avukatların sayısının pek çok Batı ülkesinden daha yüksek olduğunu belirttikten sonra "Ama kadınların istihdama katılım oranı hâlâ çok düşük" diye devam etti. Bunları söylerken ses tonundan üzgün olduğu belli oluyordu. Sarah ilk karşılaşmada onları üzdüğünü hissederek "Beni bağışlayın" dedi. "Gördüklerimden o kadar memnun oldum ki hiç düşünmeden o yorumları yaptım. Amacım sizi üzmek değildi. Sizleri tanıdıkça ülkenize kolayca uyum sağlayabileceğimi görüyorum. Açıkçası gelmeden önce aklıma takılan bazı endişelerin yersiz olduğunu düşünmeye başladım."

Akşamın geri kalan kısmında her iki ülkeden ilginç olaylar aktararak sohbetlerini sürdürdüler. Sarah kalkmak isteyince Yıldız Hanım'la Akgül onu arabayla oteline bıraktılar. Eve dönerken yolda "Bizi az gelişmiş, yoksul bir ülkenin insanları olarak görüyor, değil mi ablacığım?" diye sordu. Yıldız Hanım "Maalesef pek çok ülkede hâlâ hakkımızda öyle düşünenler var. Avrupa Birliği ile ilişkilerimizde de hep bu olumsuz imaj karşımıza çıkmıyor mu? Hakkımızdaki bu olumsuz düşünceleri değiştirmek yine bizim elimizde. Bu konuda herkese, devletimizin başındakilerden sana, bana kadar, hepimize çok iş düşüyor" dedi. "Bak bu akşam biz üzerimize düşen görevi yaptık ve bir kişide olumlu bir etki yarattık. O da ailesine, arkadaşlarına, iş yerindeki meslektaşlarına, tanıdığı herkese bu olumlu izlenimini aktaracaktır." Akgül "Haklısınız ablacığım" dedi. "Olumlu izlenimleri gibi, ülke-

mizde yaşadıkları kötü bir olay olursa onu da herkese anlatıyorlar ve böylece bir kişinin yaptığı kötü davranış tüm ülkeye mal ediliyor."

O gece Akgül yatağında ülkenin tanıtımında kendisine de görev düştüğünü ilk kez düşündü. Bu çok ciddi bir sorumluluktu. İnsanın ülkesini daha iyi bir yer hâline getirmek için yapabileceği o kadar çok şey vardı ki. Çevreyi korumak ve güzelleştirmekten tut da çocukların, hatta kadınların eğitilmesine katkıda bulunmaya kadar yapılabilecek çok iş vardı. İlk fırsatta bir sivil toplum kuruluşuna üye olmaya ve ülkesine bir gönüllü olarak hizmet vermesi gerektiğine karar verdi.

Önemli olan elbirliğiyle çalışmak
Gönüllü olup
Beraberce çalışırsak
Hayal değil ülkemizi kalkındırmak.

Geleceği planlamak için
Bugünü anlamak gerek.
Nereye gidebileceğini görmek için
Kendini tanımak gerek.

Stratejik plan hazırlama ekibinin üçüncü toplantısı Sarah'nın katıldığı ikinci toplantı olacaktı. Bir yandan bu ülkede beraber çalışacağı insanların kendi ülkesindekilerden çok da farklı olmadığını düşünerek seviniyor, bir yandan da "Eğer bizimkiler gibilerse işim iş" diye çekiniyordu. Bu çelişkili duygular içinde erkenden şirkete geldi. Bir gece önce Gül ve ablasıyla çok keyifli bir akşam geçirmişti. "Uzun zamandır kadın arkadaşlarımla oturup böyle sohbet etmemiştim" diye düşündü; "Unutmuşum havadan sudan konuşup, sohbet etmenin insan üzerinde ne kadar rahatlatıcı bir etkisi olduğunu". Amerika'da işten eve, evden işe koştururken kendine, arkadaşlarına pek zaman ayıramaz olmuştu. Üstelik bu sohbette çekinerek geldiği ülke hakkında pek çok bilmediği şey öğrenmiş ve gelmeden önceki düşüncelerinde yanıldığını görmüştü.

Akgül toplantı salonuna herkesten önce gidip hazırlıkları kontrol etmek istiyordu. Salona girdiğinde Sarah onu "Günaydın Gül" diye karşılayınca şaşırarak "Ne kadar erken gelmişsiniz" dedi. Ardından bir gece önce beraber yedikleri yemek ve sohbet üzerine konuşmaya başladılar. Sarah ona bir kez daha içtenlikle teşekkür etti ve kendi dairesine taşınınca onu ve Yıldız Ablası'nı yemeğe davet etmek istediğini söyledi.

O sırada kapıdan giren Ekrem Bey son cümleyi duyunca "Sarah evine hepimizi çağırırsın değil mi?" diyerek lafa karıştı. Sarah ona bir gün önce gezdikleri evleri, tutmaya karar verdiği daireyi ve Gül'ün evinde yediği akşam yemeğini anlattı uzun uzun. Hâlinden memnun olduğu ses tonundan anlaşılıyordu. Onlar konuşurken ekibin diğer üyeleri de birer birer içeri girmişlerdi. Nilay Hanım, Birol Bey'e dönerek yüksek sesle "Gül kızımız konuğumuza kuru fasulye ile bulgur pilavı yedirmiştir herhâlde" dedi. Onun bu alaycı yorumundan rahatsız olan Birol Bey "Aman nerede kuru fasulye ile bulgur pilavı? En sevdiğim yemektir" diye yanıt verdi. Onları dinlemekte olan Sevgi Hanım da "Kuru fasulye sevilmez mi?" dedi; "Eminim Sarah bayılmıştır millî yemeğimize". Kendisini eleştiren iki meslektaşına kızan Nilay Hanım, buz gibi bir sesle Sevgi Hanım'a dönerek "Sizin tüm yemeklere bayıldığınız hâlinizden belli" dedikten sonra "Hani ilk izlenim diyordunuz ya, ben de konuğumuza bir Türk evinde yiyeceği ilk yemeğin şık bir sofrada sunulan ünlü Türk yemeklerı olmasını isterdim doğrusu" diye devam etti. Ortamın iyice gerildiğini gören Birol Bey "Biz sizin endişelerinizi anlıyoruz; ama Gül'ün ülkemizi en iyi şekilde temsil edeceğinden hiç kuşkunuz olmasın" dedi. Bir türlü sakinleşmeyen Nilay Hanım bu kez de Sarah'ya "Akşam ne yediniz?" diye sordu. Sarah büyük bir keyifle içtikleri çorbadan, etli yaprak sarması ve sigara böreğinden bahsetti. Yemek tartışması iyice büyüdüğünden ekibin tüm üyeleri dikkatle onu dinliyordu. O ballandıra ballandıra anlatınca Akgül "Neyse ki yediklerini beğendi, yoksa bu Nilay Hanım, ülkeyi rezil ettin diye canıma okurdu" diye düşündü. O sırada hiç beklemediği bir şey oldu ve Ali Bey Türkçe olarak "Aferin kızım" dedi; "Türk mutfağını güzel temsil etmişsin". Akgül kendini birden zafer kazanmış kahraman gibi hissetti. Sanki bir maçtaydılar

ve o Türk takımının oyuncusu olarak Amerikalı takıma bir gol atmıştı. O sırada Onur Bey atıldı ve İngilizce olarak "Bizim eve haber vermeden yemeğe gelirseniz yumurta yersiniz ona göre" dedi. "Eyvah Ali Bey kızacak, Onur Bey bizim kaleye gol attı" dedi Akgül içinden.

Türkçe konuşmalardan neler olduğunu anlayamamış olan Sarah ise bu söz üzerine gülerek "Bizim ülkede zaten asla habersiz yemeğe gelinmez. Hatta haberli bile yemeğe gelmek zordur" dedi. "Neyse Sarah da kendi takımına gol attı" diye için için güldü Akgül. Sarah gördüğü konukseverlik için bir kez de herkesin önünde teşekkür ederken Sevgi Hanım da mutsuz bir ifadeyle bir şeyler söylemeye hazırlanıyordu. Ekrem Bey o konuşursa Nilay Hanım'la aralarında bir tartışma çıkabilir diye düşünerek "Efendim, konumuz stratejik plan" dedi ve yemek tartışmasına son verdi. "Bugün şirketimizin stratejik planını hazırlamak üzere yapacağımız çalışmaları bir eylem planına dönüştürüp işe başlayacağız."

Ekrem Bey'in ardından Sarah söz alarak beyaz tahtanın başına geçti. Öncelikle bir mevcut durum analizi yapılması gerektiğini söyledi. "Hem şirketin hem de piyasanın durumunu iyi analiz etmeliyiz" dedi. Onun sözünü kesen Ekrem Bey üç ay önce Yönetim Kurulu'nun isteğiyle bir danışmanlık firmasına sektörleriyle ilgili bir analiz çalışması yaptırdıklarını ve hazırlanan raporun tüm şirket yöneticilerine dağıtıldığını söyledi. Bu rapordan Sarah'nın haberi yoktu, çünkü ortaklık kararını almadan önce bu çalışmayı yaptırmışlar ve raporu inceledikten sonra Sarah'nın şirketiyle ortaklık kurma kararını almışlardı. Ekrem Bey Gül'den hemen raporun İngilizce bir kopyasını getirmesini istedi. Raporu beklerlerken "Bu bizim işimizi çok kolaylaştıracak" dedi Sarah; "O bilgiler güncelliğini koruyorsa hemen şirket

içine yöneltiriz çalışmalarımızı ki bu da iyi bildiğimiz bir alan olduğu için daha çabuk hareket edebiliriz".

Nilay Hanım "Sarah, bence bu analizlerden sonra şirket vizyonunu ve misyonunu gözden geçirmemizde yarar var" dedi; "Bu çalışma yapılalı bir hayli zaman olmuş, şirketin şimdiki durumuna çok uygun olduklarını düşünmüyorum". Ali Bey ilk vizyon ve misyon oluşturma çalışmalarında yer almıştı ve bu sözlerden fena hâlde alındı. "Hanımefendi, o cümleler yazılırken biz nasıl bir savaş verdik haberiniz var mı?" diye sordu ve yanıt beklemeden devam etti: "Yeni nesil yöneticilerimiz arasında her şeyi eleştirmek, kötülemek de moda oldu". Zaten Nilay Hanım'a kızgın olan Sevgi Hanım bunu fırsat bilerek "Çok haklısınız Ali Bey" dedi. Akgül elinde raporla toplantı salonuna geri döndüğünde hep kadınları karşısına alan Ali Bey'i Sevgi Hanım'la anlaşma hâlinde görünce şaşırdı. "Yahu Ali, eskiden yapılan çalışmalar kötüydü demiyoruz ki yalnızca geçen zaman içinde güncelliğini yitirmiş diyoruz." Onur Bey'in her zamanki rahat tavrıyla söylediği bu sözler üzerine "Neyse efendim işimize bakalım" diyerek sustu Ali Bey.

Ekip tartışa tartışa altı aşamalı bir eylem planı oluşturdu. "Bu aşamalar üzerinde hepimiz görüş birliğinde olmalıyız" diyen Sarah tahtanın yanına giderek yazmaya başladı.

1. Öncelikle piyasa analizi raporunu tekrar inceleyip kendileri için kritik önemi olan konuları bir sonraki toplantıda tartışacaklardı.

2. İkinci aşamada ise bu raporun da ışığında bir mevcut durum analizi yapacaklardı. Bu çalışmayı şirketin karşılaşabileceği zorlukları belirleyecek, güçlü ve zayıf yanlarını ortaya çıkarabilecek bir SWOT analizi ile yapacaklardı.

3. Üçüncü aşamada ise geleceğe yönelik amaçlarını belirlemeleri gerekiyordu. Bunun için öncelikle şirketin vizyonunu gözden geçirip gerekli değişiklikleri yapacaklardı.

4. Dördüncü aşama ise misyon cümlesinin değişen şirket vizyonuna bağlı olarak değiştirilmesiydi.

5. Beşinci aşamada yenilenen vizyon ve misyonları doğrultusunda stratejik hedefler belirleyeceklerdi.

6. Altıncı ve son aşamada, bu hedefleri bir plana dönüştüreceklerdi. Ayrıca her aşamada Genel Müdür Mesut Bey'e bilgi verecekler, o gerekli görürse çalışmalarını Yönetim Kurulu'na da sunacaklardı.

Bu altı aşamalı eylem planı üzerinde herkes anlaştı. Akgül toplantı notları için hepsini tek tek yazdı. Ekrem Bey memnuniyetle tahtadaki plana bakarken Sarah konuşmaya devam etti. "Raporu inceledikten sonra SWOT analizi yapacağız. Ben size bilgi vereyim" diyerek tahtanın boş kalan bölümüne "S-strenghts, yani güçlü yanlarımız, W-weaknesses, yani zayıf yanlarımız, O-opportunities, yani önümüzdeki fırsatlar ve T-threats, yani bizi tehdit eden unsurlar" diye yazdı. Ekrem Bey'in bütün keyfi kaçmıştı. Türkçe olarak "Başöğretmen gibi sürekli tahtanın başına geçip bize ders veriyor" dedikten sonra İngilizce olarak "Sarah, sen bizi ne sanıyorsun? Biz bu yöntemleri çok iyi biliriz" dedi. Bunları söylerken sesinin sert çıkmasını da önleyemeyince Sarah kıpkırmızı oldu ve "Ne bilip bilmediğinizi iki günde anlamam olanaksız" diye yanıt verdi; "Elimden geldiğince yardımcı olmaya çalışıyorum". "Ağabey, bir de kadıncağızı dövseydin bari." Bu sözleri söyleyen Onur Bey'di ve Ekrem Bey'in kendisine nasıl baktığını görünce "Şaka yaptım canım" deyip sustu.

Salondaki buz gibi havayı ısıtmak yine İnsan Kaynakları yöneticisi Birol Bey'e düşmüştü. "Şimdi tahtadaki altı aşamalı planı uygulama kararımızı düşünürken doğru kararı vermekle ilgili geçen gün okuduğum bir öyküyü anımsadım" dedi. Ekrem Bey'in "Bu da nereden çıktı?" der gibi bakmasına aldırış etmeyip anlatmaya başladı:

Geçmiş zamanlarda bir kişi, bilgeliğiyle ün salmış kralın yanına gider ve sorar: "Efendim söyleyin bana hayatımızla ilgili aldığımız kararlarda özgür müyüz?". Kral "Elbette" diye yanıtlar onu. "Kaç bacağın var senin?" Adam soruya şaşırarak "Herkes gibi benim de iki bacağım var efendim" der. Kral "Pekâlâ, tek bacağının üstünde durabilir misin?". "Elbette" diye cevap verir adam. Kral "O hâlde hangi bacağının üstünde duracağına sen karar ver" der. Adam biraz düşünür ve sol bacağının üstünde durmaya karar verir. "Tamam" der kral, "Şimdi de öteki bacağını kaldır". Adam şaşırır "Aman Kralım bu imkânsız" der. "Gördün mü?" der kral; "Karar verme özgürlüğü budur. Sadece ilk kararı almakta özgürsün. Ondan sonrasında değil" ve devam eder: "Hayat gerçekten böyle değil mi, ilk kararı alıyoruz ve gerisi o ilk karara bağlı olarak gerçekleşiyor. Hayat çoğu zaman hata kabul etmiyor. İlk kararımız doğruysa işler yolunda gidiyor; ama eğer yanlış bir karar aldıysak, her şey zincirleme yanlış gidiyor".

Birol Bey'in anlattığı öyküyü hayranlıkla dinleyen Akgül "Akşam ablama da anlatmalıyım" dedi içinden.

Birol Bey amacına ulaşmış ve toplantı salonunda gerilen ortamı yumuşatmıştı. Sarah "Dikkatli karar verelim, biz şimdi hangi bacağımızı kaldıracağız?" diye sorunca hepsi birden kahkahalarla güldüler.

Ekip bir sonraki toplantıya kadar piyasa analizi raporunu incelemek ve toplantıda bu rapordaki verileri de göz önünde bulundurarak şirket için bir SWOT analizi yapmak üzere dağıldı.

Akgül toplantı notlarını toparlayıp Ekrem Bey'e gecikmeden iletmek üzere ofisine döndüğünde Gizem, Nazan ve Mert'i sohbet ederken buldu. Mert "Tam zamanında geldin Gül" dedi. "Yarın Gizem Amerika'ya gidiyor ve bir ay yok. Bugün hep beraber bir öğle yemeği yiyelim diyoruz. Sen de gelirsin değil mi?" Akgül şirkette en çok sevdiği arkadaşı Gizem'in Amerika'ya gideceğini anımsayınca ince bir sızı duydu içinde. Gizem'e dönerek "Seni çok özleyeceğim" dedi ve arkasından Mert'e "Beni de davet ettiğiniz için çok teşekkür ederim. Memnuniyetle gelirim" diye yanıt verdi.

Akgül ilk kez oda arkadaşlarıyla şirket dışında bir yemeğe gidiyordu. Birden kendini kötü hissetti. Üçü de o kadar şık ve zariftiler ki yanlarında kendini çok özensiz ve gösterişsiz buldu. Kıyafeti, saçı, makyajı hiç güzel değildi. Tam gitmekten vazgeçecekti ki Gizem "Gülcüğüm bu stratejik planlama işi sana çok yaradı. Yine çok şık ve zarif olmuşsun" deyiverdi. Gizem'e sevgiyle ve minnetle bakarak teşekkür ederken bir yandan da "Bu kız aklımdan geçenleri okuyor galiba" diye düşünmekten kendini alamadı.

Dört arkadaş çoğunlukla gençlerin tercih ettiği şık bir restorana gittiler. Orada onlara Gizem'in üniversiteden sınıf arkadaşı olan bir genç kızla bir erkek de katıldı. Mert hemen Akgül'ü arkadaşlarıyla tanıştırdı. Eski arkadaşlarını görmek Gizem'i çok mutlu etmişti. En çok o konuşuyor ve gülüyordu. Akgül ise ilk kez katıldığı bu yemeği bir pot kırmadan atlatmak için dua ediyordu. Mönüdeki yemeklerin içinden neredeyse tek bildiği yemek olan "schnitzel"i ısmarlamıştı. Diğerlerinin ne istediği konusunda hiç fikri yoktu. Yeni gelenler Amerika'da bulunmuşlardı ve Gizem'e gitmesi, görmesi gereken yerleri anlatıyorlar, tavsiyelerde bulunuyorlardı. O sırada garsonlar yemekleri getirdi. Ta-

baklar o kadar gösterişli hazırlanmıştı ki Akgül her birindeki ayrı süslemeye hayranlıkla bakmaktan kendini alamadı. Diğerleri alışık oldukları bu sunum tarzına bakmadan sohbetlerine devam ediyorlardı. Akgül "Mutlaka Yıldız Ablamı da buraya getirmeliyim" diye düşündü. Onun gelen yemekleri hayranlıkla izlediğini fark eden Nazan "Arkadaşlar, Gül ilk kez geliyor böyle bir yere galiba" dedi. Birden herkes konuşmasını kesip önce Nazan'a, sonra da Akgül'e baktılar. Kıpkırmızı olan Akgül hiç beklemediği bu sataşma karşısında bir an ne diyeceğini bilemedi. Gizem hemen "Benim de buraya ikinci gelişim, o da siz çağırdınız diye. Yoksa nereden geleceğim?" dedi. Akgül'ün sıkıldığını gören Mert de "İlk geliyorsan bir dilek tut, gerçekleşir" dedi. Diğerleri gülmeye başladılar. Gizem "Galiba o söz, kayan bir yıldız görürsen dilek tut olacaktı" dedi. Bu arada zaman kazanan ve kendini toparlayan Akgül "Evet bu ilk gelişim" dedi; "Çok beğendim. Bundan sonra da gelmek isterim". Nazan sanki başladığı işi bitirmek ister gibi "Burada fiyatlar yüksektir, öyle her zaman gelmek kolay değil" dedi. Neşesinin kaçtığı belli olan Gizem bu kez sert bir sesle "İçimizde ailesinden mali yardım almadan geçinen bir Gül var" dedi ve "Nazancığım sen hiç yalnızca şirketten kazandığın ücretle geçinmeyi düşündün mü?" diye sordu. "O para benim tüm harcamalarımı karşılamıyor maalesef" derken Nazan'ın da canının sıkıldığı belli oluyordu. Bu sözlerden sonra fazla konuşmadan yediler ve kalktılar. Yemek olaysız devam etmiş, ama herkesin keyfi de kaçmıştı. Hesap öderken Akgül içinden Nazan'a hak verdi. "Bu kız beni hep üzüyor; ama söyledikleri de doğru çıkıyor" diye düşündü. Gerçekten kendi payına düşen para onun için çok yüksek bir harcamaydı.

Şirkete döndüklerinde herkes bilgisayarının başına geçerek çalışmaya başladı. Akgül toplantı notlarını derleyerek Ekrem

Bey'e iletti. Yolculuk hazırlıkları için biraz erken çıkan Gizem'e iyi dileklerde bulundular. O da hepsine "Oradan ne istersiniz?" diye sordu. Gerçekten çok zarif bir kızdı bu Gizem.

Akşam Yıldız Ablası'na uzun uzun anlattı yaşadıklarını Akgül. Önce Sarah'ya sundukları yemeklerin çok beğenildiğinden söz etti. O zamana kadar kendisiyle bir tek cümle bile konuşmamış olan, hatta Akgül toplantı salonunda yokmuş gibi davranan Ali Bey'in bile Türkçe olarak "Aferin kızım, Türk mutfağını güzel temsil etmişsin" dediğini söyleyince Yıldız Hanım gülerek "Bu Ali Bey, sürekli kadınlar bilmez, yapamaz diyen Ali Bey değil mi?" diye sordu. Akgül'den olumlu yanıt alınca da "Gülcüğüm insan bir kez ayrım yapmaya başlayınca hep yapıyor. Bu bazen cinsiyetler üzerine bazen de milliyet üzerine olabiliyor. Sarah, bir Amerikalı olarak bizden farklı ya hemen bir Türk takımı oluşmuş karşısında ve sen o takımın bir üyesi olarak başarı kazanmışsın" dedi. Akgül "Evet, aynen öyle oldu" dedikten sonra, Onur Bey'in nasıl kendi kalelerine gol attığını anlattı gülerek. "Demek ki Onur Bey böyle bir ayrım yapmıyor. Hepinizi aynı takımda görüyor" dedi Yıldız Hanım. Ablası yine haklıydı. Onur Bey kimseye farklı davranmıyordu. Herkese karşı rahat ve samimi tavrını koruyordu. O çok resmî Ali Bey'e bile adıyla hitap etmekten çekinmemişti.

Akgül öğle yemeğinde yaşadığı değişik deneyimi de ablasıyla paylaştı. Restoranın güzelliği, içerideki insanların şıklığı, yemeklerin farklı sunumu ve harika lezzeti derken fiyatların yüksekliğinden de söz etti. Sonra "Bir gün beraberce gidelim ablacığım, senin de görmeni isterim" diyerek sözlerini tamamladı. Aklına Nazan'ın yaptığı yorumlar geldi; ama paylaşmadı Yıldız Ablası'yla. "Nazan'ın yaptığı da değişik bir ayrım galiba" diye

geçirdi içinden; "Nazan bazen yoksulla varsılın, bazen de büyük kentte yetişenlerle taşradan gelenlerin farklılığını vurguluyor".

Akgül'ün aklından geçenlerden habersiz olan Yıldız Hanım ilk açıldığında bir kez o restorana gittiğini ve çok beğendiğini söylüyordu. Hemen Akgül'e "Doğum gününde seni oraya götüreyim mi?" diye sordu. Bu teklife çok sevinen genç kız koşup ablasına sarıldı ve yanaklarından öperek "Harika bir fikir" dedi. Sonra da "Umarım bir gün annemle kardeşlerimi de götürebilirim böyle şık bir restorana" dedi daha alçak bir ses tonuyla. Ablası ona başarılı eğitim kariyerinden sonra şirkette de başarılı bir çalışma kariyerinin olacağına inandığını söyledi. "Böyle çalışırsan eminim kısa zamanda görevinde yükselirsin ve dolayısıyla daha yüksek ücret kazanırsın" dedi. "Gülcüğüm üstelik bu ülkede öyle bir restorana yaşamı boyunca hiç gidemeyecek o kadar çok kişi var ki onlarla karşılaştırıldığında senin koşulların çok iyi" diye ilave etti. Akgül, ablasına hak verdi. Daha güzel günlerin geleceğine inanarak yüzünde mutlu bir gülümsemeyle yatmaya gitti.

Önemli olan yürekten istemek,
İnsan bir de inanırsa başaracağına
Gerçekleşir her dilek.

Güçlü yanlarını kullan,
Zayıf yanlarını iyileştir.
İnsan kendini tanırsa
Daha doğru gelişir.

Genel Müdür Mesut Bey toplantı salonuna doğru yürürken salondan neşeli konuşmalar geldiğini fark ederek sevindi. O sabah bir sürpriz yapıp stratejik plan hazırlama ekibinin toplantısına katılmaya karar vermişti. Salona girdiğinde Ekrem, Onur ve Birol Beylerin bir ellerinde kahve fincanları, bir ellerinde kek dilimleri olduğu hâlde masanın başında konuştuklarını gördü. Sarah ile Sevgi Hanım da oturdukları yerde sohbet ediyorlardı. Diğer üyeler henüz gelmemişlerdi. Akgül hemen Genel Müdür'ün geldiğini görmemiş olan müdürünü uyardı. Ekrem Bey arkasını dönünce "Ne anlatıyorsunuz öyle heyecanla bakalım?" diye sordu Mesut Bey. "Dün akşamki maçı konuşuyorduk efendim" dedi Ekrem Bey ve Genel Müdür'ün de katılımıyla erkekler koyu bir maç sohbetine daldılar.

Az sonra içeri giren Ali Bey, Genel Müdür'ün orada olduğunu görünce hemen Ekrem Bey'e dönerek "Ekrem Bey, bana beyefendinin bu sabah toplantımıza katılacağını bildirmediğiniz için size teessüf ederim" dedi. Mesut Bey hemen "Aman üstat yapmayın, kimsenin haberi yoktu geleceğimden" diye açıklama yaptı. Ali Bey toplantılara her zaman diğerlerinden erken geldiğini,

ama o sabah üretim hattındaki bir sorunla ilgilenmesi gerektiği için geciktiğini söyledi. Mesut Bey onu saygıyla dinlerken o güne kadar toplantıya hep en son gelmeyi başaran Nilay Hanım da içeri girdi ve Mesut Bey'i görünce "Efendim bağışlayın, geleceğinizi bilseydim böyle giyinmezdim" dedi. Bu söz üzerine herkes Nilay Hanım'ın ne giydiğine baktı. Yine çok şık ve çok zarifti. Mesut Bey gülerek "Sizlere bir sürpriz yapmak istedim, umarım kötü bir sürpriz olmamıştır arkadaşlar" dedi. Salondaki herkes "İyi ki geldiniz, ne iyi ettiniz" anlamında sözler söylerken Mesut Bey devam etti: "Nilay Hanım siz her zaman çok şıksınız, lütfen rahat olun". Nilay Hanım bu sözleri herkesin duyduğundan emin olmak istercesine etrafına baktı ve Mesut Bey'e teşekkür ederek yerine oturdu. Bu arada Sarah da Mesut Bey'e "Hoş geldiniz" demiş ve karşılıklı hatır sormuşlardı.

Yerlerini aldılar ve Ekrem Bey bir önceki toplantıda aldıkları kararları özetleyerek toplantıyı açtı. Önce piyasa analizi raporunda gördükleri kritik konuları paylaştılar. Sarah'nın önerisiyle Akgül tüm görüşleri salondaki bilgisayarda hemen yazıyor ve perdeye yansıtıyorlardı. Mesut Bey gördüklerinden memnundu. Piyasa analizi raporu için ciddi bir harcama yapmışlardı; ama hem ortaklık kurma aşamasında işlerine yaramıştı, hem de şimdi stratejik plan hazırlama aşamasında onlara yol gösteriyordu. "Bu raporu hazırlatmak için Yönetim Kurulu'na bir hayli dil döktüm; ama değdi doğrusu" dedi. Perdeye yansıtılan kritik konuların çoğu ekibin tüm üyeleri tarafından saptanmıştı. Sarah söz alarak "Hepimizin aynı konular üzerinde durması hem ekip üyeleri arasında bir uyumun oluştuğunu, hem de yöneticilerin şirket için nelerin önemli olduğunu iyi görebildiğini gösteriyor" dedi. Mesut Bey gördüklerinden ve duyduklarından memnun olarak

"Şimdi ne yapacaksınız?" diye sorunca Sarah anlatmaya devam etti. "Şimdi şirketimizin güçlü olduğu alanları belirlemeye, gelişmeye açık olduğumuz, zayıf yanlarımızı tanımlamaya ve kendi avantajımıza kullanabileceğimiz fırsatları saptayarak önümüzde tehdit oluşturan unsurları görüp, tanıyıp elememize yarayacak bir analiz çalışması yapacağız."

Mesut Bey gülerek "Yani SWOT analizi yapacaksınız" dedi ve "Arkadaşlar siz devam edin, benim katılmam gereken başka bir toplantı var" diyerek ayrıldı. Genel Müdür'ün gitmesiyle ekip üyeleri rahatlamış gibiydiler. Ekrem Bey eline geçen fırsatı değerlendirerek "Daha önce söylediğim gibi Sarah" dedi; "Biz bu analizi gayet iyi biliriz. Gördüğün gibi Genel Müdürümüz de güldü anlattığın onca ayrıntıya". Sarah ikinci kez bilgi verdiği için eleştirildiğini düşünerek "Ekrem Bey, sizin benim buraya geliş nedenimle ilgili yeterli bilginiz yok galiba" dedi. Sonra da şirketinin kendisini buraya teknik destek vermek üzere bir uzman olarak gönderdiğini, teknik destek vermenin bir yolunun da bilgi paylaşımı olduğunu belirtti. "Ben bu bilgilendirmelere devam edeceğim. Bu durum sizi rahatsız ediyorsa Genel Müdürünüze söyleyin. O belki başka bir çözüm bulur" diyerek sözlerini bitirdi. Ekrem Bey hiç beklemediği bu çıkış karşısında adeta donmuştu. O "Bu ekibin başkanı benim" mesajını vermeye çalışırken yabancı uzmandan herkesin önünde bir ders almıştı. Üstelik bir de meydan okumuştu bu Sarah Hanım "İstersen gidip Genel Müdürünle konuş" diyerek.

Ekrem Bey'in bu şaşkın suskunluğunu fırsat bilen Ali Bey, Türkçe "Ben başından beri söylüyorum çok şımartmayalım diye, işte iki günde tepemize çıktı" dedi. Nilay Hanım'la Sevgi Hanım İngilizce konuştular ve "Sarah haklı; verdiği bilgiler bize çok yararlı oluyor" dediler. Onur Bey her zamanki şakacı tavrıyla "Ta-

mam" dedi; "Kadınlar erkeklere karşı. Biz sizi yeneriz diyeceğim ama sizde de ağır toplar var". Onun bu sözleri iyice ortalığı kızıştırdı. Sevgi Hanım "Bu sözü size hiç yakıştıramadım Onur Bey" diye çıkıştı "Ağır top dediğiniz ben oluyorum herhâlde".

Akgül "Ara verme zamanı geldi anlaşılan" diye düşündü. Her toplantıya iyi başlıyorlar, ondan sonra bir şekilde kamplara bölünüyorlardı. İçinden "Umarım Birol Bey olaya el koyar, yoksa giderek sertleşecek tartışma" derken Birol Bey yüksek sesle "Bizim ekip için bir SWOT analizi yapsak bu bizim güçlü yanımız olur" dedi. Herkesin ona hayretle baktığını görünce "Demek istediğim herkes özgürce görüşlerini dile getirebiliyor; bu, bir ekip çalışmasında başarıya ulaşabilmek için gerekli en temel koşuldur" diyerek sözlerini açıkladı. Diğerleri "Evet, öyle" der gibi başlarıyla kendisini onaylayınca "Haydi öğle yemeği saati geldi. Bugün ne yedirelim Sarah'ya?" diyerek toplantının sona erdiğini belirtti.

Ekrem Bey çok işi olduğunu söyleyerek yemeğe katılmadı. Hâlâ kızgın olduğu yüzünden belli oluyordu. Ali Bey de yemek için bir başka planı olduğunu belirterek izin istedi. Sevgi Hanım "Ben de gelemem sizinle" dedi; "Evden, diyetime uygun yemek getirmiştim. Onu yiyeceğim".

Birol Bey, Onur Bey, Nilay Hanım ve Sarah yakındaki bir restorana mantı yemeye gittiler. Birol Bey "Haydi Gül sen de katıl bize" diyerek onu da davet etmişti; ama Akgül parası yetmez diye çekindiğinden bölümdeki arkadaşlarıyla sözleştiğini söyledi ve odasına döndü. Zaten yapacak çok işi vardı. Evden getirdiği sandviçini yerken bir taraftan da toplantıda tuttuğu notları gözden geçirmeye başladı. Her zaman yaptığı gibi notlarını toparlayacak ve Ekrem Bey'in olurunu aldıktan sonra dağıtımını yapacaktı. Son toplantıdan sonra Ekrem Bey elektronik posta aracılığıyla dağıtımı

yapabileceğini söylemişti. Anlaşılan ekip üyeleri onu tanıdıkça kendilerine mesaj göndermesini kabul eder olmuşlardı.

Stratejik plan hazırlama ekibinin beşinci toplantısını yapacakları sabah, Akgül yine herkesten önce toplantı salonuna giderek hazırlık yapmayı planlıyordu. Ama salona girdiğinde Sarah çoktan gelmiş tahtaya bir şeyler yazıyordu. Onu görünce "Gül, ben de seninle konuşmak istiyordum" dedi. Ondan sonra da hafta sonunda beraber buldukları dairesine taşınacağını, evde bazı eksiklerin olduğunu saptadığını ve bu eksiklerini tamamlamak üzere birlikte alışverişe çıkmak istediğini belirtti ve "Bana bu konuda yardımcı olur musun?" diye sordu. Akgül hiç düşünmeden "Elbette Sarah" dedi. "İstersen bu akşam bir liste yap, yarın onları nereden alabileceğimizi belirler, beraberce gider alırız." Akgül hem İngilizce konuşma olanağı bulduğu hem de kendisine çok değişik gelen bir kültürle tanışmak hoşuna gittiği için Sarah'yla zaman geçirmeyi seviyordu. Zaten Ekrem Bey de ona Sarah ile her zaman ilgilenmesi gerektiğini söylemişti. Onun bu istekli tavrı Sarah'nın da hoşuna gitti ve "Ne güzel Türkiye'deki en yakın arkadaşım gencecik bir hanım" dedi gülerek.

Onlar konuşurken salona Birol Bey ve Ekrem Bey birlikte geldiler. Sarah'yı tahtanın başında gören Ekrem Bey'in yüzü asıldı ve günaydın bile demeden kahve almaya yöneldi. Sonra yanına yaklaşan Birol Bey'e "Arkadaş, Ali Bey haklı. Biz bu hanıma çok yüz verdik. Başımıza öğretmen kesildi" dedi. Türkçe konuştuğu için Sarah ne dediğini anlamıyordu. Birol Bey alçak bir sesle "Kusura bakma, ama sana katılmıyorum" diye yanıtladı onu. "Kadını taa oralardan buraya bize bu işi öğretsin diye getirmişler, biz de öğretmesin diye tutturuyoruz." Birol Bey'den bu kadar açık bir eleştiri beklemeyen Ekrem Bey "Bizde herkes Amerika

hayranıdır zaten" dedi ve uzaklaştı. Toplantı başlarken de her zaman oturduğu Birol Bey'in yanındaki yerini değiştirerek Ali Bey'in yanına geçti.

Ekip tamamlanınca Sarah ayağa kalktı ve herkesi selamlayarak konuşmaya başladı. "Dün, Mesut Bey'le bir toplantı yaptım, kendisiyle bu ekipteki görevim ve sorumluluğum konusunda fikir birliğine vardık. Bildiğiniz gibi ben, buraya bu projenin en doğru şekilde yürütülmesi için görevlendirilerek geldim ve bundan sonra zamanımızı boşa harcamadan projeyi tamamlayabilmemiz için daha aktif bir rol üstleneceğim. Bu konuda farklı bir görüşü olan varsa lütfen söylesin, yoksa çalışmaya başlayalım."

Sarah'nın kesin bir tavırla söylediği bu sözler üzerine herkes Ekrem Bey'e baktı. Akgül müdürünün yüzündeki mutsuz ifadeyi görünce üzüldü. Ekrem Bey yavaşça doğrularak "Sarah, bu ekibin başkanı benim ve projenin en doğru şekilde yürütülmesi görevi de Mesut Bey tarafından bana verilmişti" dedi ve sordu: "Şimdi ekip başkanı sen misin?". Sarah'nın yüzünde büyük bir gülümseme belirdi ve başını iki yana sallayarak "Kesinlikle hayır" dedi. "Ben sizin teknik uzmanınız, danışmanınız ve de eğitimciniz olabilirim. Başkan yine sen ol." Ekrem Bey duyduklarından memnun "Öyleyse oldu" dedi. Onun başkanlık konusunu bu kadar önemsemesine kızdığı anlaşılan Onur Bey "Ağabey amma unvan meraklısıymışsın sen de yani" dedi. İlk kez Onur Bey'le aynı görüşte olan Ali Bey "Görmüyor musunuz, Amerikalı hanım ipleri eline aldı; size de oyun oynar gibi başkan sen ol diyor. Hani çocuklar söyler ya, çorbadan başkan" dedi. Ekrem Bey'in ne diyeceğini bilemez gibi önündeki dosyayla oynadığını gören Birol Bey "Arkadaşlar sonuçta bu geçici bir görev, birkaç aylık bir proje, bize yakışır mı böyle başkanlık yarışına girmek?" diyerek ortalığı yatıştırmak istedi.

Nilay Hanım onu duymamış gibi oturduğu yerden konuştu: "Aman iyi ki başta önerdiğiniz dönüşümlü başkanlık teklifini kabul etmedik, işler iyice karışacaktı". Böylece Ekrem Bey'in canını iyice sıktı. İçinden başta Sarah olmak üzere, Genel Müdürü de dâhil herkese kızmakta olan Ekrem Bey, sesini kontrol ederek "Haydi artık çalışmaya başlayalım" dedi.

Sarah, sabah onlar gelmeden tahtaya yazmış olduğu notların başına geçti ve başladı anlatmaya. "Bu toplantıda SWOT analizi yapacağız. Biliyorum, bu konuda hepiniz bilgi sahibisiniz; ama bazı küçük notlar hazırladım. Sizlerle paylaşacağım. En azından böylece hepimiz aynı bilgi düzeyinde oluruz" dedi.

Bu analizde önce şirketin güçlü yanlarını belirlemeleri gerekiyordu. Sarah onlara bazı sorular sorarak düşünmelerini sağlıyordu. Şirketlerinin piyasada sahip olduğu avantajları, artılarını düşündüler. Neleri rakiplerinden daha iyi yaptıklarını tartıştılar. Piyasada yalnızca kendilerine özgü olan ürünler, süreçler var mı diye akıl yürüttüler. Sahip oldukları kaynakları, herkesten daha düşük maliyetle yaptıkları ve yapabilecekleri işleri belirlediler. Rakipler, müşteriler, ortaklar, yani tüm paydaşların onları dışarıdan nasıl gördüğü, en güçlü yanlarını nasıl tanımladığı üzerine uzun uzun konuştular. Sonuçta, şirketlerinin güçlü yanlarını belirlediler. Bunları yine Akgül bilgisayarda yazıyordu ve perdeye yansıtıyorlardı.

Satış sonrası hizmetlerde çok iyi oldukları konusunda herkes görüş birliğindeydi. Yeni ortak oldukları Amerikan şirketi, yani Sarah'nın şirketi, çok güçlü bir şirketti, iyi bir ortaktı ve bu da onlara ciddi bir avantaj sağlıyordu. Hızlı karar alabilen ve uygulayan bir yönetime sahiptiler. Bu konuda Onur Bey yeterince hızlı olmadıklarını söyleyerek itiraz ettiyse de çoğunluk şirket yönetiminin

çabuk karar verdiğini ve verdiği kararların arkasında durarak hemen uygulamaya geçtiğini düşünüyordu. Bu yeni ortaklık kararının alınması da en iyi örnekti. Yönetim Kurulu, piyasanın ülke içinde ve dünyadaki gidişini araştıran bir rapor hazırlatmış, ondan sonra da raporun gösterdiği yönde ilerleyebilmek için hiç zaman kaybetmeden güçlü bir şirketle ortaklık anlaşması yapılmıştı. Şirketin diğer bir güçlü yanını da sahip olduğu genç ve kalifiye insan kaynağı olarak tanımladılar. Bu konuda Ali Bey'in itirazı oldu. Genç işgücünün kendileri için bir tehdit oluşturduğu konusunda ısrar ediyordu. "Bu gençler hiçbir kurala uymuyor, onlar gelmeden önce yapılmış olan çabaya, emeğe saygı duymuyor, her şeyi değiştirmek istiyorlar" diyordu. Bu arada, erkeklerin bile işe küpe takarak geldiğini belirtti. "Bu davranış kültürümüze hiç uygun değil" diyerek Onur Bey'i de dolaylı yoldan eleştirdi.

Konu insan olunca Birol Bey de uzun uzun konuştu. Önce işgücüyle ilgili istatistiki bilgiler verdi. Şirketin yaş ortalaması 33'tü ve çalışların % 60'ı yüksek öğrenim almıştı. İçlerinde yüksek lisans derecesine sahip olanların yüzdesi 15'ti ki bu çok yüksek bir orandı. Akgül hayretle "Bütün bunları nasıl aklında tutuyor?" diye düşündü. Birol Bey biraz da Sarah'ya şirketini övmek ister gibi anlatmaya devam ediyordu. Her yıl eğitim planları yapıyorlar ve çalışanları sürekli eğitiyorlardı. Şirketin intranet üzerinden sunduğu 12 farklı eğitim programı vardı. Bunlar içinde, oryantasyon eğitiminden tutun da kalite sistemiyle, çevreyle, güvenlikle, hatta problem çözme teknikleriyle ilgili eğitimler yer alıyordu. İşe yeni giren herkes bu eğitimleri ilk altı ay içinde almak zorundaydı. İnsan Kaynakları Bölümü çalışanların başarılarını yakından izliyor ve yönetime istatistiki bilgi veriyordu. Sonunda "Gençler küpe takıyor ve saçlarını uzatıyor; ama işlerini çok iyi biliyorlar ve çok çalışıyorlar" dedi. Ali Bey "Beyefendi şir-

ket kültürü ne olacak?" deyince Birol Bey'den "Kültürü şekillendirmek hepimizin görevi; genciyle, yaşlısıyla birlikte çalışırsak istediğimiz ortak kültürü yaratabiliriz" yanıtını aldı. Böylece tartışma noktalandı ve insan gücü de şirketin artı değerleri arasında yerini aldı.

Yemek saati gelmişti; ama kimse ara vermek niyetinde değildi. Sonunda şirkete yemek getirtip toplantı salonunda yiyerek devam etmeye karar verdiler. Ne yiyeceklerine karar verinceye kadar yine tartıştılar. Ekrem Bey'le Birol Bey pide getirtmek taraftarıydı. Nilay Hanım "Kesinlikle pide olmaz, salonu kokutmak mı istiyorsunuz?" diye itiraz etti. Onur Bey hamburger yemeyi önerdi. "Hem Sarah da kendi milletine özgü bu yemeği özlemiştir; iyi olur" diyordu. Akgül içinden gülerek yöneticileri izliyordu: "Ne komik, şimdi de yemek için tartışıyorlar".

Ali Bey "Bırakalım hanım arkadaşlar karar versin" diye bir öneride bulundu. Sevgi Hanım "Ne kadar naziksiniz Ali Bey" deyince de "Yemek işi kadınların uzmanlık alanına giriyor ya ondan sizin karar vermeniz daha uygun olur" dedi. Sevgi Hanım'ın sert bakışlarını gören Onur Bey "Gitti bütün karizma" diye gülerken diğerleri "Ali Bey'den başka ne beklenirdi ki?" diye aralarında konuşuyorlardı. Nilay Hanım "Yemek işi kadınların uzmanlık alanına giriyor; ama nedense bütün aşçılar erkek" diyerek Ali Bey'e katılmadığını belirtti.

Sonunda, pizza ve salata istemeye karar verdiler. Akgül "Ben evden yemek getirmiştim ofisimde yer gelirim" dediyse de Birol Bey, ona da yemek ısmarladı. Paketler gelince ekip üyeleri oturma düzenlerini değiştirerek masanın etrafına yemeklerini daha rahat yiyebilecekleri şekilde yerleştiler. Bu durumda yerinden kalkan Akgül ayakta kalmış oldu. Elinde pizza paketiyle et-

rafına bakınırken Sarah kenara çekilerek ona yer verdi. Akgül tam Sarah'nın yanına otururken Nilay Hanım'ın alçak bir sesle Onur Bey'e "Canım onun bu sofrada ne işi var; gidip ofisinde yesin, gelsin" dediğini duydu. İğne batmış gibi ayağa kalktı, hemen oradan uzaklaşmak istedi. Olan bitenden habersiz olan Sarah "Gel, otur" diye ısrar ediyordu. Akgül'ün yaşadığı çelişkiyi fark eden Onur Bey "Otur Gül, otur" dedi. "Şirket kültürünü yeniden şekillendirebilmemiz için senin de bizimle oturmanda yarar var." Akgül, Sarah'nın yanına otururken Nilay Hanım "Elbette oturacak canım, elindeki pizza kutusuyla şirket koridorlarında gezinecek hâli yok ya" diyerek onu üzecek bir yorumda daha bulundu. Diğerleri ne olduğundan habersiz yemeğe devam ettiler.

Önemli olan dürüst olmak,
Düşündüğünü söylemek,
Söylediğini yapmak,
Böyle mümkün olur insanlara güvenmek.

Zayıflıklardan korkma.
Onlar fırsattır
Daha iyi olmaya.

Ekibin beşinci toplantısı öğleden sonra da şirketin zayıf yanlarını belirlemek için yapılan konuşmalar ve tartışmalarla devam etti. Sarah, yine sorduğu sorularla onlara yön veriyordu. "İyileştirmeniz gerektiğini düşündüğünüz alanlar nelerdir?" diye sordu. Arkasından, nelerden veya neyi yapmaktan kaçınmaları gerektiğini düşündürdü. Sonra "Paydaşlarınız sizi nasıl algılıyor, dışarıdan şirketin en zayıf tarafı ne olarak görünüyor?" diye sordu. Piyasadaki rakiplerinin hangi alanlarda daha iyi olduğunu düşünmelerini istedi. "Onlar bazı alanlarda bizden iyiyse biz o alanlarda zayıfız demektir" diye açıkladı. Ekip üyeleri yine tartışarak görüşlerini bildirdiler, söylenenlerin hepsi perdeye yansıtıldı. Sonra da üzerinde anlaşmaya vardıkları başlıkları belirlediler. Şirket piyasada az tanınıyordu. Özellikle uluslararası piyasada, neredeyse hiç tanınmıyordu. Yeni alanlara girmek için atılım yapmaları gerekiyordu. Anahtar pozisyonlardaki çalışanların yedeklerini yetiştirememişlerdi. Şirketten ayrılmaları sıkıntı yaratacak birçok kişi vardı. Bu konuda Birol Bey itiraz etti ve eğitimlerle bir yedekleme planını uyguladıklarını anlattı; ama diğerlerinin verdiği bazı örnekler onu susturdu. "Haklısınız bu konuda kendimizi daha fazla geliştirmemiz gerekiyor" diyerek karara katıldı.

İlk kez, akşama kadar süren toplantıyı bitirdiklerinde hepsi çok yorulmuştu ve bölümlerine gidip bütün gün yapamadıkları işleri tamamlamak zorunda olduklarını söyleyerek ayrıldılar.

Bölümlerine doğru yürürken Akgül, Ekrem Bey'e, Sarah'nın hafta sonunda alışveriş yapmak için kendisinden yardım istediğini söyledi. Müdürü yorgun bir sesle "Olur, olur. Artık bütün ipler onun elinde nasılsa, ne istiyorsa yapabilirsin" dedi. Sözlerinde sitem vardı; ama Akgül bu konuda müdürüne yardımcı olamıyordu.

Odasına geldiğinde, Mert'le Nazan'ı bilgisayarın başında beraber çalışırken gördü. Mert "Gül, hoş geldin" dedikten sonra "Gizem, Amerika'dan hepimize mesaj göndermiş, ekinde resimler de var. Onlara bakıyoruz" diye açıklama yaptı. Gizem'den haber geldiğine sevinen Akgül hemen "Nasılmış, iyi miymiş sevgili arkadaşımız?" diye sordu. Onun bu içten tepkisi üzerine Nazan "Sana da yollamış canım, aynı mesajı hepimize yazmış, malum seni çok seviyor ya" dedi. Akgül'ün onun sözleri üzerinde durmaya hiç niyeti yoktu. Hemen bilgisayarını açtı ve arkadaşından gelen sıcak, uzun mesajı okudu. Arkasından kendi de Gizem'e uzun bir yanıt yazdı, şirkette olan biteni anlattı, Sarah'dan söz etti.

Akşam yemeğini yerlerken Yıldız Ablası "Gülcüğüm şirkette işler nasıl gidiyor?" dedi. Akgül sanki bu soruyu bekliyormuş gibi başladı konuşmaya. Bütün gün toplantı yaptıklarını, pek çok tartışmanın yaşandığını, Sarah'nın yönetimi ele aldığını anlattı. Bundan Ekrem Bey'in rahatsız olduğunu söylerken toplantıda Ali Bey'in müdürüne "çorbadan başkan" dediğini de aktardı. Yıldız Hanım gülmekten ağzındaki lokmayı yutamadı, neredeyse boğuluyordu. "Bunlar tam çocuk gibi" dedi; "Çorbadan başkan, hah", gülmeye devam ediyordu. Sonunda sakinleşti ve "Korkarım bu durumda sizin Ekrem Bey'in ekip başkanlığı sözde kala-

cak" dedi. "Neden böyle düşünüyorsunuz ablacığım?" diye sordu Akgül. Yıldız Hanım "Anlattıklarından kimsenin onu Sarah'ya karşı desteklemediği anlaşılıyor. Ama asıl yanlışı Sarah'yı karşısına alarak kendisi yapmış. Böyle iki farklı taraf oluşturunca diğerlerini bir seçim yapmaya zorluyorsun. Baksana, Genel Müdür de oyunu Amerikalı uzmana verdiğine göre, artık onu kimse başkan olarak ciddiye almaz" diye yanıtladı. "Sarah'nın gücünü baştan göremedi demek istiyorsunuz değil mi?" diye sordu Akgül. "Evet. Ona kendisi görev verip 'Bize şunları açıklar mısın?' deseydi durum daha farklı olurdu. Ama her konuştuğunda 'Sen sus' deyince artık susturamaz hâle geldi ve korkarım, ekibin yöneticisi olarak saygınlığını da yitirdi." Ablasını dikkatle dinleyen Akgül, ona yine hak verdi. Bugün Onur Bey, Nilay Hanım, hatta sabahtan Birol Bey, hepsi eleştirmişlerdi müdürünü. "Bükemediğin bileği öp" dedi yüksek sesle Akgül. Bu sözün üzerine Yıldız Hanım "Bak, sana çok sevdiğim bir fıkrayı anlatayım" dedi:

Ormanlar kralı aslan, ormanında yürüyüşe çıkmış. Salına salına yürürken karşısına çıkan bütün hayvanları durdurup "Söyle bakalım bu ormanın kralı kim?" diye soruyormuş. Önce zebrayla karşılaşmış. Zavallı zebra korkudan titreyerek "Aman efendim, bizim kralımız sizsiniz" demiş. Onun bu hâlinden memnun olan aslan "Tamam gidebilirsin" diyerek onu göndermiş. Yoluna devam ederken sincapla karşılaşmış ve ona da aynı soruyu sormuş. Sincap da "Bütün bu ormanın kralı sizsiniz" deyince yoluna daha da mutlu devam etmiş. Arkasından aynı soruyu tilkiye yöneltmiş. Tilki tam bir dalkavukmuş. "En büyük kral sizsiniz, bu âlemde sizden büyük yok" diyerek iyice övmüş aslanı. Bu havayla giderken aslanın karşısına bu kez de fil çıkmış. Bizimki aynı tavırla file de sormuş "Söyle bakalım bu ormanın kralı kim?" diye. Fil, şöyle gözünün ucuyla aslana bakmış ve hortumuyla aslanı kuyruğundan

yakaladığı gibi bir sağa bir sola, bir sağa bir sola fena hâlde savurmuş, sonra da çalıların üzerine fırlatıp atmış. Zavallı aslan perişan bir hâlde düştüğü yerden doğrulurken file dönmüş ve "Bilmiyorsan, bilmiyorum de kardeşim, ne kızıyorsun?" demiş.

Fıkrayı çok beğenen Akgül "Zavallı Ekrem Bey, bu aslan gibi fena hâlde hırpalandı bugün" dedi. Arkasından Nilay Hanım'ın kendisine karşı takındığı tavrı sürdürdüğünü ve yemek yerken yöneticilerle aynı masaya bile oturmasını istemediğini anlattı. Sonra da "Ablacığım bu hanımın insanların görüntüleriyle ilgili bir saplantısı var" dedi. "Sevgi Hanım'a kilolarından dolayı sürekli imalı sözler söylüyor. Benim de görüntümü ilk günden beri beğenmedi. Yakınında görmek istemiyor." Yıldız Hanım oturduğu yerden kalkarak yanına geldi ve onun saçlarını okşadı. "Sevgili kızım, maalesef pek çok kişi bunu yapıyor, kendine benzemeyen insanlarla bir arada bulunmak istemiyor. Farklı olan onları rahatsız ediyor. Herkes birbirinin aynı olacak diye bir kural mı var? Hatta öyle olsaydı yaşam ne kadar sıkıcı olurdu değil mi?" dedi. Onu sevgiyle dinleyen Akgül "Ablacığım görsen o kadar zarif ve şık ki, sanırım elinde olmadan bizleri dışlıyor" dedi ve "Ben de artık kendime özeniyorum, eskisi kadar bakımsız değilim" diye ilave etti. Yıldız Hanım gülerek "Çok iyi ediyorsun Gülcüğüm" diye yanıtladı onu; "Karşına ne zaman yakışıklı bir gencin çıkacağı belli olmaz, her zaman özenli olmakta yarar var". Bu sözün üzerine yanakları kızaran Akgül, mahcup bir edayla güldü. Bir yandan da haklısınız der gibi başını sallıyordu.

Ekibin altıncı toplantısında, başladıkları analizi bitireceklerdi. Şirketin güçlü ve zayıf yanlarını belirlemişlerdi; fırsatları ve tehditleri tartışacaklardı. Sarah, yine tahtanın başında onları sorularla yönlendiriyor, diğerleri de öğrenci gibi söz alıp görüşlerini bildiriyorlardı. Onlara, önce "Bizi bekleyen ne gibi fırsatlar

olabilir?" diye sordu ve arkasından örneklerle açıkladı. Sektörlerinde yeni bir teknoloji söz konusu mudur, girebilecekleri yeni bir pazar var mıdır, onları etkileyecek ilginç bir akım ya da değişim söz konusu mudur; söz gelimi, toplumun yaşam tarzında, alışkanlıklarında bir değişiklik oldu mu ya da toplumun yapısı, profili değişti mi, devletin onları etkileyecek yeni yasal düzenlemeler yapması söz konusu mudur?

Tüm bu sorulara verdikleri yanıtları tartışırken birtakım fırsatları tanımlamayı başardılar. İçinde bulundukları sektör bazı yeni teknolojilerin de kullanımıyla genişliyordu ve rakipleri bu konuda henüz bir atılım yapmamışlardı. Bu, onlar için büyük bir fırsattı. Ayrıca TBMM'de tartışılmakta olan bir yasa tasarısı kabul edildiği takdirde, devletle yürüttükleri bazı işlemleri daha hızlı yapmalarını sağlayacaktı ve bu da işlerini kolaylaştıracak büyük bir fırsattı.

Arkasından şirketlerine tehdit oluşturabilecek unsurları tartıştılar. Tehditlerle ilgili açıklama yapan Sarah "Önemli olan tehditleri fırsatlara çevirebilmektir" dedi. Sonra "Sizlere sevdiğim bir öyküyü anlatayım" diye devam etti:

Genç Macar ressamı Arpad Sebesy, multi milyoner Elmer Kelen'in portresini yapmak için görevlendirilmişti. Görevi oldukça zordu. Çünkü Kelen, yalnızca üç kısa poz vermeyi kabul etmişti. Sonuçta Sebesy, portrenin çoğunu ezberden yapmak zorunda kalmıştı. Tüm kısıtlara rağmen resim bittiğinde, Sebesy, portrenin Kelen'e yeterince benzediğini düşünüyordu. Ancak Kelen aynı görüşte değildi. Kibirli milyoner resmin kendisine benzemediğini ileri sürerek portrenin bedelini ödemedi. Genç ressam, o resmi yapabilmek için saatlerce çalışmıştı ve birden elinde bu çabalarının karşılığını almasına yarayacak hiçbir şeyin olmadığını fark etti. Milyonerden bir ricada bulundu: "Lütfen bana portreyi size benzemediği için almadığınızı belirten bir mektup yazar mısınız?".

Portrenin bedelini ödemekten bu kadar kolay kurtulacağına sevinen Kelen memnuniyetle mektubu yazdı ve genç ressama verdi. Bu olaydan aylar sonra Macar Sanatçıları Derneği, Budapeşte Güzel Sanatlar Galerisi'nde bir sergi açtı. Sergiyi gezen bir arkadaşı, Kelen'e hemen gidip görmesini söyledi. Galeriye giden Kelen, orada Sebesy'nin yaptığı, kendi portresinin "bir hırsızın portresi" etiketiyle sergilendiğini gördü. Mağrur milyoner, resmin hemen indirilmesini istedi ve dediğini yapmazlarsa dava açacağını da bildirdi. Ancak galeri yöneticileri portrenin kendisine benzemediğini söyleyerek genç ressama verdiği mektubu çıkardılar. Milyoner, resmin bedelini ödeyip satın almaktan başka çaresi kalmadığını anlamıştı.

Genç sanatçı hem kırılan mesleki onurunu kurtarmış, hem de bu işten bir hayli kârlı çıkmıştı. Çünkü milyoner resmi almaya karar verdiğinde fiyatının eskisinden on kat daha fazla olduğunu görmüştü.

Ekip üyeleri öyküyü ilgiyle dinlemişlerdi. Onur Bey "Demek ki biz de karşımıza çıkan tehditleri, güçlükleri yaratıcı bir şekilde fırsatlara çevirmeye çalışmalıyız" deyince Sarah "Evet Onur. Bunu başarmak için o ressam gibi yaratıcı olmak çok önemli" dedi.

Şirketi tehdit eden unsurları saptamak için önlerinde ne gibi engellerin olduğunu bulmaya çalıştılar. Sarah'nın sorduğu sorular arasında "Toplumun ihtiyaçları değişiyor mu, bu değişiklik bizi nasıl etkiler, şirketin daha önce tanımladığımız zayıf yanları ileride birer tehdit oluşturabilir mi, değişen teknoloji bizim için bir fırsat mıdır, yoksa bir tehdit olabilir mi, piyasaya yeni rakiplerin girmesi söz konusu mudur, borçlarımız ileride bir sıkıntı yaratabilir mi?" vardı. Bunların yanıtlarını verirken yine uzun uzun tartıştılar. Sonuçta piyasaya girmeye hazırlandığı söylenen büyük holdinglerden birinin kendileri için ciddi bir tehdit olacağına karar verdiler.

Böylece analizi tamamlamış oldular. Ekip üyelerinin yüzünden, yaptıkları çalışmadan memnun oldukları belli oluyordu. Nilay Hanım "Sarah, ne dersin bu sonuçları Genel Müdürümüzle paylaşmamız gerekmez mi?" diye sorunca Ekrem Bey, "Hanımefendi öyle bir düşünceniz varsa bunu benimle tartışmanız gerekir" dedi sert bir ses tonuyla. Onun kızdığını gören Nilay Hanım "Siz hâlâ ekibin başkanı mısınız?" diye sordu ve yanıt beklemeden devam etti "Hiç sesiniz soluğunuz çıkmıyor, ben artık görevi Sarah'ya devrettiğinizi düşünmüştüm". Akgül müdürünün yüzündeki kızgın ifadeden korkarak "Umarım yanlış bir şey yapmaz" diye düşündü. Ekrem Bey derin bir nefes aldıktan sonra "Nilay Hanım sizin hakkınızda çıkan dedikodular ne kadar doğruymuş" deyiverdi. Bu kez kızarma sırası Nilay Hanım'a gelmişti: "Siz ne demek istiyorsunuz?".

Sarah ikisinin giderek yükselen ses tonundan rahatsız olmuştu. Onları sustırmak istedi ve "Türkler hakkında savaşçı millet denilmesinin nedeni bu olsa gerek, sürekli kavga hâlindesiniz" dedi. Birden salonda büyük bir sessizlik oldu. Her zaman esprili konuşan, şakalar yapan Onur Bey'in bile canı sıkılmıştı. "Sizin oralarda bizim için barbar da diyorlar mı Sarah?" diye sordu. Sarah az önceki sözleriyle büyük bir gaf yaptığını anlamıştı; ama nasıl düzelteceğini bilemedi. Üstelik geldiği günden beri onlara yardımcı olmak için çırpınmasına rağmen ekibin tüm üyelerinin kendisine düşman gibi baktığını görünce iyice canı sıkıldı ve "O dediğinizi duymadım; ama millî konularda aşırı duyarlı olduğunuzu duymuştum" dedi. Bu sözler üzerine Ali Bey "Ben kalıp bu hanımefendinin hakaretlerini dinleyemem" diyerek salondan çıkmak üzere ayağa kalktı. İnsan Kaynakları yöneticisi Birol Bey "Anlaşılan yemek saati gelmiş. Biliyor musunuz, bu ekip hemen her toplantının sonunda böyle bir duygusal patlama yaşıyor; galiba acıkınca daha alıngan oluyoruz" dedi. Bu sözler üzerine her-

kes önündeki notları toparlayarak ayağa kalktı. Böylece, Ali Bey de toplantıyı terk etmemiş, herkesle birlikte çıkmış oldu.

Diğerleri çıktıktan sonra salonda Akgül'den başka Ekrem Bey'le Birol Bey kalmıştı. Birol Bey, Ekrem Bey'i kolundan hafifçe tutarak "Bu son tartışma diğerlerine benzemiyor, bu gidiş iyi değil, bence durumu Genel Müdürümüzle görüşmeliyiz" dedi. "Tartışmadığımız gün yok ki" diye yanıtladı onu Ekrem Bey; "Bu da, diğerleri de, hepsi can sıkıcı". Birol Bey "Haklısın tüm tartışmalar gerginlik yaratıyor; ama bugün Sarah'nın sözleri, gerçi bir anda ağzından kaçıverdi gibi geldi bana, ama yine de uluslararası politikaya giriyor. Bu ekibe zarar verir. Konuyu Mesut Bey'le görüşmekte yarar var" diyerek görüşünü tekrarladı. "Genel Müdür'e anlatılacak o kadar çok şey var ki yanına gitsem dedikoduya gitmişim gibi olacak. Bu da hiç hoş değil" diye yanıtladı onu Ekrem Bey.

Konuşulanları başından beri duyan Akgül oradan çıksın mı, kalsın mı kararsızdı. Birol Bey'in düşüncelerine çok güveniyordu. Müdürünün onu dinlemesini istiyordu. "Acaba ben de Birol Bey gibi düşünüyorum desem kızar mı?" diye aklından geçiriyordu ki Birol Bey onun orada olduğunu yeni fark etmiş gibi "Gül sana da kötü örnek oluyoruz" dedi. "Yetişkinler, özellikle de yöneticiler gençlere iyi örnek olmalı" diye devam etti. Akgül "Olsun, bunları yapmamam gerektiğini öğreniyorum ben de" deyiverdi ve o an Birol Bey'in yüzündeki ifadeyi fark ederek pot kırdığını anladı. Kıpkırmızı oldu. "Özür dilerim, demek istediğim şeydi" diye toparlamaya çalıştı; ama devamını getiremedi. Bu yanıt zaten gergin olan iki yöneticinin daha da canlarını sıkmıştı. Sözlerini duymazlıktan gelerek salondan çıktılar. Tek başına kalan Akgül bilgisayarı kapatırken "Doğru konuşmayı ne zaman öğreneceğim ben?" diyerek kendine fena hâlde kızdı. Sonra, yüksek sesle, kendi kendine "Aslında birbirlerine kızdılar, benden aldılar öfkelerini" dedi.

"Ne dedin, anlayamadım." Bu sözleri söyleyen Sarah idi. Ötekiler çıktıktan sonra tekrar toplantı salonuna dönmüştü. Onu ilk kez bu kadar asık yüzlü gördü Akgül. "Ben şimdi çıkıyorum. Bugün tekrar şirkete dönmeyeceğim. Yarın cumartesi, kararını değiştirip değiştirmediğinden emin olmak istedim, alışverişe gidiyor muyuz?" diye sordu. Akgül ona planladıkları gibi yapacaklarını söyleyince ertesi gün sabah 10.00'da buluşmaya karar verdiler. Anlaşılan bu tartışma her zaman kontrollü olan Sarah'nın da canını sıkmıştı.

Yıldız Hanım, cuma akşamı iş yerinden arkadaşlarıyla yemek yiyecekti. O yüzden Akgül yemeğini tek başına yedi ve ablasını beklemeye başladı. Bugün yaşadıkları hakkında onun görüşünü almak istiyordu. "Ben ne kadar şanslıyım. Böyle güvenebildiğim, bana yol gösteren, her zaman doğruyu görmeme yardımcı olan bir ablam var" dedi içinden. Birden annesini düşündü, çocukluğunun en güzel anılarını borçlu olduğu annesi, ona ve kardeşlerine mutlu bir çocukluk yaşatabilmek için az uğraşmamıştı. İçi sızladı. Hemen telefon ederek evdekilerle konuşmaya karar verdi. Hanife Hanım, kızının her arayışında çok heyecanlanır, sesi titreyerek konuşurdu. Bu kez de öyle oldu. "Nasılsın kuzum, iyi misin?" derken sesi titriyordu. Akgül annesini yanına çağırdı. O da "Bu ara plansız harcama yapmak istemiyorum güzel kızım" dedi. "Kardeşinin üniversiteye hazırlık kursları bütçemizi bir hayli zorladı. Siz ikiniz okudunuz meslek sahibi oldunuz. Bir de Emrah üniversiteye girerse dünyalar benim olacak. O zaman istediğim gibi gezeceğim" diye devam etti. Akgül gözyaşlarını tutamadı, "Seni çok seviyorum anacığım, kendine iyi bak" diyerek telefonu kapadı. Annesinin sözleri üzmüştü onu. Gözlerinden yaşlar boşalırken "Kadıncağızın çilesi hiç bitmedi ki" dedi kendi kendine.

Yıldız Hanım geldiğinde onun gözlerindeki nemi görerek "Hayrola Gül, sen ağladın mı?" diye sordu. Akgül gözlerini silerek "Annemi çok özlemişim" dedi. "Telefon ettim, duygulandım." Sonra ablasına yemeğin nasıl geçtiğini sordu. Yıldız Hanım keyifle anlattı akşam yemeğini, sonra da "Senden ne haber?" diye sordu. Nihayet sıra Akgül'e gelmişti, büyük bir heyecanla tartışmadan söz etti. "Hiçbir şeyi ciddiye almıyor gibi görünen, sürekli şaka yapan Onur Bey bile kızdı, düşünebiliyor musun ablacığım?" diye bitirdi sözlerini. "Daha geçen gün ekibinizin başkanı çok zayıf" diye konuşmuştuk dedi Yıldız Hanım. "Bak bu tehlikeli tartışmanın başlamasında da aynı zayıflık var."

Akgül ablasına Birol Bey'in endişelerini de aktarmıştı. Yıldız Hanım da Birol Bey gibi düşünüyordu. "Sarah bilmeden, umarım bilmeden yapmıştır; çok hassas bir alana girmiş" dedi. "Şimdi herkes onu ülkemizi kötüleyen biri olarak görüyor. Bundan sonra nasıl onu dinleyip teknik destek alacaklar bilmem." Ablası ekip üyeleri arasındaki ilişkilerin düzelmesi için Sarah'nın diğerlerinden özür dilemesi iyi olur diye düşünüyordu; en azından bu kültüre yabancı olduğunu, kimseyi kırmak istemediğini söyleyerek üstü kapalı bir özür dilese çok iyi olurdu. Ama bunu Sarah'ya birisinin açıklaması gerekiyordu ve bu konuda Ekrem Bey'e hiç güveni yoktu Yıldız Hanım'ın. Akgül bir taraftan Sarah'yla bu konuyu kim konuşabilir diye düşünürken, bir taraftan da ertesi gün alışverişe çıktıklarında nasıl davranması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu. Sarah'nın dün söylediklerinden ve de ekibin tepkilerinden sonra içinde bir çelişki yaşıyordu. Şimdi Sarah'yla dost muydu, değil miydi? Morali bozuk bir hâlde yatmaya gitti.

Önemli olan farklılıklara saygı göstermek.
Farklı kültürleri anlamaya çalışırsak
Problem olmaz anlaşmak.

Farklı farklı da olsa
İnsanların renkleri
Aslında aynıdır yürekleri.

Sarah ve Akgül yeni açılan alışveriş merkezlerinden birine gittiler. Sarah merkezin modern tasarımını, mağazaların çeşitliliğini ve şıklığını, alışveriş yapan insanların giyim tarzlarını gördükçe gelmeden önce burasıyla ilgili ne kadar yanlış bilgi edinmiş olduğunu düşünüyordu. Bu şaşkınlığını da Akgül'le samimiyetle paylaşıyordu.

Öğle saatlerine kadar Sarah'nın bir gece önce belirlediği eksiklerin hepsini tamamladılar. Önce bir mağazadan havlu, bornoz, terlik aldılar. Sarah, Türk havlularının bütün dünyada tanındığını söyleyerek fazla fazla aldı. "Kullanmadığımı Amerika'da eşe dosta armağan ederim" diyordu. Sonra mutfak ihtiyaçları için büyük bir mağazaya girdiler. Cam ürünlerin güzelliğine hayran kalan Sarah oradan da tabak, bardak, fincan gibi mutfak gereçlerini aldı. Saat 12.00 olduğunda, elleri kolları paketlerle dolu bir hâlde alışveriş merkezinin yiyecek katına çıktılar. "Bana yine Türk usulü bir yemek öner" dedi Sarah. Akgül ona daha önce yemediği bir şeyler yedirmek için bakınırken "İnegöl köftesi"nde karar kıldı. Onlar oturup yemeklerini yerken görüntüleri ve özellikle İngilizce konuşmaları çevrelerinin ilgisini çekiyordu. İnsanların kendilerine bakmasından rahatsız olan Akgül "Neyse ki Sarah farkında değil" diye sevindi.

Yemeğin sonunda bir fincan kahve alarak sohbet ettiler. Sarah birden ciddileşerek "Gül sana bir şey soracağım" dedi ve devam etti: "Ben cuma günü toplantıda kabalık mı yaptım?". Bu soru karşısında bir an şaşkınlık geçiren Akgül önceki gece Yıldız Ablası'yla konuştuklarını düşündü. Bir pot kırmadan dikkatle konuşmaya başladı. "Açıkçası bize 'kavgacı bir milletsiniz' deyince hepimiz çok üzüldük" dedi. Sarah önce kavgacı değil savaşçı demek istediğini ve bu iki kavram arasında büyük bir fark olduğunu söylemeye çalıştı. Akgül de "Kötü niyetli olduğunu hiçbirimiz düşünmeyiz; ama birden hakarete uğramış gibi hissettik" diyerek bir kez daha yaptığı yanlışı anlatmaya çalıştı. "Kültür farkı" dedi Sarah birden ne yaptığını anlamış gibi; "Ben kendimi tartışmalara kaptırdım ve farklı bir kültürden gelen kişilerle birlikte olduğumu unuttum". Sonra arkasına yaslanarak "Bir yol bulup ekip arkadaşlarımın beni affetmelerini sağlamalıyım" dedi. Akgül bir gece önce Yıldız Ablası'yla yaptığı konuşmayı anımsadı. Ablası da Sarah'nın özür dilemesi gerektiğini düşünüyordu. Her ne kadar Sarah'nın Türkleri aşağılamak gibi bir niyeti olmadığına inanıyor olsa da özür dilemesinin gerekli olduğuna da yürekten inanıyordu. "Bu bir çelişki mi?" diye düşündü içinden. Sonra ekipte herkesin aynı tepkiyi verdiğini düşünerek "Demek ki her kültür farklı konularda duyarlı olabiliyor ve buna özellikle yabancıların dikkat etmesi gerekiyor" diye bir sonuca ulaştı. "Yabancıların dikkat etmesi" diye içinden bir daha tekrarladı, sonra "Ben de mi ayrım yapıyorum?" diye sordu kendine. "En iyisi bu konuyu akşam Yıldız Ablamla tartışmak" diye karar verdi. Akgül düşüncelere dalmış kahvesini yudumlarken Sarah da sessizce kendini nasıl affettireceğini düşünüyordu.

Birden "Gül, yarın günlerden pazar, seni ve ablanı yemeğe davet etmek istiyorum" dedi. İlk gün Birol Bey'in onu götürdüğü

kebapçı, yeni evinden yürüyerek gidilebilecek uzaklıktaydı ve üç hanım orada pazar akşamı buluşup nefis iskender kebabını yiyebilirlerdi. Bu beklenmedik davete memnun olan Akgül, "Ablamın bir programı var mı bilmiyorum" dedi ve hemen mobil telefonundan Yıldız Hanım'ı aradı. O numarayı bulurken Sarah "Hem de beraberce ekipten nasıl özür dileyebileceğimi düşünürüz" diye devam etmişti sözlerine. "Ne akıllı kadın, içinde bulunduğu zor durumdan çıkmak için bizim yardımımıza gereksinimi var ve hemen bir yemek ayarladı" diye geçirdi içinden Akgül. Yıldız Hanım'ın da daveti memnuniyetle kabul etmesi üzerine pazar günü saat 17.00'de kebapçıda buluşmak üzere anlaştılar.

Cumartesi akşamı Yıldız Hanım'ın İzmir'de yaşayan iki sınıf arkadaşı yemeğe geldiler. Akgül ablasına yardım etmek için canla başla koşturdu. Aklı, gündüz Sarah'yla konuştuklarında olsa da ablasının arkadaşlarının anlattığı eğlenceli öykülere de kulak vermeden edemiyordu. Gece yarısında konuklar gittiğinde iki hanım da yorgunluktan bitkin düşmüşlerdi; hemen yattılar.

Pazar günü çamaşır, ütü, yemek ve banyo telaşıyla geçti. Tüm telaşa rağmen saat tam 17.00'de, Akgül ve Yıldız Hanım meşhur kebapçının önündeydiler. Tereyağlı iskender yiyerek çok kalori alacaklarını düşündüklerinden restorana arabayla değil de yürüyerek gelmişlerdi. İçeriye tam gireceklerdi ki Yıldız Hanım "Şu gelen Sarah değil mi?" diye sordu. Onun baktığı yöne dönen Akgül "Acaba yanındakiler de kim?" diye soruyla yanıtladı ablasını. "Onlar yanında değil de arkasında galiba" diye mırıldandı Yıldız Hanım. İkisi de hayretle Sarah ve arkasından gelen yedisekiz kişilik erkek grubuna bakıyorlardı. Onları fark eden Sarah el salladı. Şaşkın bir ifadeyle el sallayan Akgül "Ablacığım ne giymiş gördün mü?" dedi. Sarah pazar günü arkadaşlarıyla buluşmaya giderken beyaz bir şort ve monttan oluşan çok şık bir ta-

kım giymişti. Ayağında da beyaz kovboy çizmeleri vardı. Bu giyimiyle televizyonda müzik kanallarında gördükleri Amerikalı pop sanatçılarına benziyordu. Onu öyle sokakta gören bir grup işsiz güçsüz genç de güle oynaya peşine takılmıştı. Sarah önde, onlar arkada o kadar ilginç bir görüntü oluşturuyorlardı ki çevreden geçen insanlar da dönüp dönüp bakıyordu. O sırada Akgül'le Yıldız Hanım'ın yanından geçmekte olan yaşlı bir çift kendi aralarında konuşuyorlardı. "Mutlaka bir klip çekiyorlardır" dedi bey, "Kameralar nerede, gördün mü?" diye sordu hanımı. Yıldız Hanım gülmemek için kendini zor tutarken "Bir aksilik olmadan çabuk gelse de girsek şu kebapçıya" diyordu. Sarah çevresinde yarattığı etkiden habersiz neşeyle yanlarına geldi ve her ikisine de sarılarak öptü. O sırada arkasındakiler de yaklaşmışlardı. Bir tanesi Yıldız Hanım'a "Abla bu kadın Amerikan bakanı mı?" diye sordu. Diğeri onu yanıtladı: "Ne bakanı oğlum, bu pop şarkıcısı, ben TV'de gördüm biliyorum". Yıldız Hanım meraklı gençlere hiç yanıt vermedi ve üç kadın bu değişik yorumlar arasında restorana girdiler.

İçeri girmeleriyle birlikte yine ilgi odağı oldular. Garsonlar dâhil herkes bu ilginç giyimli Amerikalıya bakıyordu. Yerlerine otururken Sarah "Herkes bana mı bakıyor, yoksa bende paranoya mı başladı?" diye sordu. O ana kadar kendini tutmayı başaran Yıldız Hanım kahkahalarla gülmeye başladı. Ondan cesaret alan Akgül de gülüyordu. İkisinin böyle neşeyle gülmeleri Sarah'yı da etkilemişti. O da güldü, bir taraftan da "Bana neler olduğunu anlatmalısınız" diyordu.

Üç arkadaş yemeklerini keyifle yerken bir taraftan da sohbet ediyorlardı. Yıldız Hanım, Sarah'ya bu mevsimde pek şort giymediklerini söyledi. Akgül "Üstelik şortu da çok kısa" diye Türkçe bir yorum yaptı. Sarah onların ne kadar modern yaşadıklarını

gördükten sonra giyim konusunda rahat hareket etmeye başladığını söylüyordu. "Sizler de şort giyersiniz değil mi?" diye sorunca Akgül, "Biz yalnızca sahil kentlerinde, turistik bölgelerde şort giyeriz" diye yanıtladı onu. Bu sözlere şaşıran Sarah "Nasıl yani? Şort giyilecek kentler ve giyilmeyecek kentler diye bir ayrım mı var?" dedi. Bu soru karşısında sıkılan Akgül ablasına baktı. Yıldız Hanım "Bizde genellikle sıcak yaz aylarında şort giyilir" dedi ve devam etti: "Sahil kentlerimiz, tatil beldelerimiz de hep Akdeniz, Ege gibi sıcak iklimli bölgelerde olduğundan çoğunlukla oralarda herkes şortla gezer". Sarah'nın canı sıkılmıştı. Özenerek Amerika'dan getirdiği ve giydiği şık takımı beğeni toplayacağına eleştiri almıştı. "Ben sizleri çok modern görüyorum, bizlerden farklı değiller diyorum, sonra bir bakıyorum söylediğim bir sözle ya da bir giysimle çok aykırı düşmüşüm" dedi. Onun bu mutsuz hâli diğerlerini üzdü. Sarah'yı mutlu etmek için yarışa girdiler. Akgül "Aslında harika görünüyorsun, bu kıyafet kimseye bu kadar yakışamaz" dedi. Yıldız Hanım da yaşlı çift ile peşine takılan gençlerin onu ünlü pop sanatçılarına benzettiklerini anlattı. Hatta gençlerden birinin övünerek televizyonda Sarah'yı izlemiş olduğuna inandığını söyledi. Sarah duyduklarına inanamıyor, "Bütün bunlar ben sizinle buluşuncaya kadar mı oldu?" diye soruyordu. Sonuçta, yemekten çıkınca eve taksiyle gitmesine karar verdiler. Akgül "Ya da yolda imzalı resim dağıtmaya başlaman gerekecek Sarah" diyordu.

Üç kadın kültür farkının bazen komik bazen de üzücü olaylara neden olduğunu konuşurlarken hem güldüler, hem de hüzünlendiler. Sarah onlara "Ben gelmeden önce bir oryantasyon eğitimi almıştım; ama buraya gelince gördüklerim bana o eğitimde söylenenleri unutturdu" dedi. Arkasından konuyu şirkette yaşadıkları çatışmaya getirerek kendini iş arkadaşlarına affettir-

mek için bir yol bulduğunu söyledi. Ama Yıldız Hanım'la Gül'ün bütün ısrarlarına rağmen ne yapmayı planladığını açıklamadı. "Sürpriz olması gerekiyor" diyordu. "Gül, yarın akşam sana da anlatır." Yıldız Hanım "Tekrar bir kültür şoku yaşanmayacağından eminsin anlaşılan" dedi gülümseyerek. Sarah bu kez kendinden kesinlikle emindi ve ertesi gün Gül de dâhil tüm proje ekibine bir sürpriz yapacaktı.

Nihayet yemek bitti ve Sarah "Sizi ben davet etmiştim" diyerek hesabı ödedi. Kalktılar ve bu kez de restorana yeni gelen müşterilerin hayret dolu bakışları arasında dışarı çıktılar. "En azından artık paranoyak olmadığımı biliyorum" diyordu Sarah; "Herkes benim beyaz şortuma bakıyor". Yıldız Hanım hemen bir taksi durdurdu. Akgül'le ablası bir an göz göze geldiler ve Akgül "Sarah ben de seninle geleyim" dedi. Yıldız Hanım da "Haydi hep beraber binelim; Sarah'yı bırakır, oradan bizim eve devam ederiz" diye ekledi. "Durum bu kadar ciddi desenize" diye güldü Sarah. "Yaza kadar şort giymek yok. Anlaşıldı." Onlar gülerek taksiye binerken taksi şoförü de hayretle yabancı konuğa bakıyordu. Sonra Yıldız Hanım'a doğru dönerek "Abla, bayan gayrimüslim herhâlde" diye bir yorum yaptı. Bu sözlere fena hâlde canı sıkılan Akgül hemen atıldı: "Bilmiyoruz, çünkü biz her tanıştığımız kişiye siz hangi dindensiniz diye sormuyoruz". Şoför bu sert çıkışa alınmıştı. "Ne kızıyorsun kardeş?" diye kendini savundu. "Bizlere benzemiyor da ondan şey ettim. Rengi farklı, dili farklı, giyimi farklı. Hani Afrika'dan gelmiş diyeceğim, ama o zaman Müslüman olurdu ve böyle de giyinmezdi." Akgül şoföre öyle çıkıştığı için kendini kötü hissetti. Farklı olan fark ediliyordu işte. O da merakını yenememiş ve sormuştu. "Bir eleştiri yapmadı ki adamcağız, yalnızca merakını gidermek istedi" dedi içinden. Yaptığı kabalığı düzeltmek istercesine "Sarah Hanım Amerikalıdır" diye bir açıklama yaptı. Taksi şoförü gelen açıklamadan

memnun hemen bir yorum daha yaptı: "Tüm dünyayı yönetece-ğine inananlardan desenize". Akgül tam "İşte bu da başka bir ön-yargı" demeye hazırlanıyordu ki sohbetin gereksiz şekilde uzadı-ğını düşünen Yıldız Hanım araya girerek "Arkadaşım, şu anda biz hepimiz senin konuğunuz, nereli olduğumuz, kim olduğu-muz hiç fark etmez değil mi?" diye yumuşak bir ses tonuyla sor-du. Nazik bir dille verilen bu mesajı alan şoför "Elbette ablam, ayıp ettin. Gideceğiniz yere kadar siz bana emanetsiniz" dedi. "Hele yabancılara iyi davranmak bizim dünyaca ünlü konuk-severliğimizin bir gereğidir. Hay aksi, ikram edecek bir şey de yok takside. Bari bir kolonya olaydı. Kardeş şu torpido gözünü bir aç-sana." Ön koltukta oturan Akgül'e sesleniyordu. "Orada eskiden kalma bir şişe limon kolonyası olacaktı." Gülmeye başladılar. Ko-nuşulanları merak eden Sarah "Ne diyor?" diye sorunca Akgül "Şoför Bey bize ikram edecek bir şeyi olmadığı için üzüldüğünü belirtti. Kolonya arıyoruz. Malum sen yabancısın. Sana ünlü Türk konukseverliğini gösterecekmiş" dedi. Sarah daha önce de limon kolonyası ikram edildiğini görmüştü. Ayrıca şortu hakkında ko-nuşulmadığını duymaktan da çok memnun olmuştu. Yarım ya-malak Türkçesiyle "Teeşekur edirim" dedi. Taksi şoförü büyük bir içtenlikle elini göğsünün üzerine koyarak "Bir şey değil bacım" diye karşılık verdi. Şoförün son söylediklerini İngilizceye çeviren Yıldız Hanım "Bacım kız kardeşim demektir, yani siz benim kar-deşim gibisiniz, asla kötü gözle bakmam diyor" dedi.

Önemli olan iyi niyetle yaklaşmak
İnsanlara.
Doğru anlatırsanız niyetinizi
Zor olmaz ortak noktada buluşmak
Onlarla.

Beklenmedik olaylar beni şaşırtır
Ama onlar olmasa
Yaşam nasıl da monotonlaşır.

Pazartesi sabahı stratejik plan hazırlama ekibinin yedinci toplantısı yapılacaktı. Son toplantıda Sarah ile ekibin diğer üyeleri arasında çıkan tartışma şirket içinde duyulmuştu. Cuma günü öğleden sonra yayılmaya başlayan "Amerika'dan gelen strateji uzmanı Türk düşmanıymış" şeklindeki söylenti dilden dile dolaşıyordu. Her ne kadar Birol Bey uyardıysa da Ekrem Bey, Genel Müdürlerine gidip yaşananları aktarmamıştı. Ama onun yerine Ali Bey toplantıdan çıkar çıkmaz soluğu Mesut Bey'in ofisinde almış ve "Sayın Genel Müdürüm, bayan Sarah hepimizi aşağıladı" diyerek ekip içinde gerilimin çok yükseldiğini anlatmıştı.

O sabah toplantı salonuna herkesten önce giden Akgül hazırlıkları kontrol ederken görevliler de taze çörekler, kekler getirdiler. "Bu ikramları yine Birol Bey düşünmüştür" diye aklından geçirirken içeri giren Birol Bey "Taze çörekleri iyi düşünmüşsün Gül" dedi. Sonradan anladılar ki Mesut Bey istemiş bu hazırlıkların yapılmasını ve kendisi de toplantıya katılacakmış.

Toplantı saati yaklaştıkça yavaş yavaş ekibin diğer üyeleri de geldiler. Herkes yerini aldığında içeri Sarah ile Genel Müdür Mesut Bey girdi. Sarah'nın üzerinde gri bir takım ve içinde de şık bir siyah bluz vardı. Mesut Bey toplantıyı açarken cuma günü ya-

şanan tatsız tartışmadan haberi olduğunu söyledi. Ekrem Bey "Kimler yapıyor bu dedikoduları?" diye sıkıntılı bir sesle sordu. Mesut Bey "Önemli olan bu yanlış anlaşılmayı bir an önce çözmemiz" dedi. Sonra da "Ben Sarah Hanım'la görüştüm ve kendisinin iyi niyetine inandım. Şimdi o da size yanlış anlaşıldığı için ne kadar üzüldüğünü anlatacak" diye devam etti ve sözü Sarah'ya verdi.

Oturduğu yerden kalkan Sarah önce ceketini çıkardı. Sonra siyah bluzunun düğmelerini çözmeye başladı. Herkes hayretten kocaman açılmış gözlerle onu izliyordu. Mesut Bey sıkıldığını belirtecek şekilde öksürdü ve gömleğinin yakasını genişletmek ister gibi çekiştirdi. Nilay Hanım Türkçe konuşarak "Amerikalı değil mi, bizi memnun etmek için neler yapıyor" dedi gülerek. Onur Bey gözlerini Sarah'dan ayırmadan "Neler yapıyor kısmını hiç açmayalım en iyisi" dedi. Ekip üyeleri, Ali Bey dışında, gülüştüler. Ali Bey, Genel Müdür'e dönerek "Mesut Bey, hanımefendiyi durdurmayı düşünüyor musunuz?" diye sordu. Akgül yaşamı boyunca hiç bu kadar şaşırmamıştı. Yalnızca gözleri değil, ağzı da açılmış Sarah'ya bakıyordu. Sarah'nın sürprizi bu olabilir miydi acaba? İçinden "Dur, yapma desem mi?" diye düşünüyordu; ama donmuş gibiydi, hareket edemiyordu.

Sarah sanki onların bu şaşkınlıklarından memnun yavaş yavaş bluzunu çıkardı. İçinde beyaz bir tişört vardı ve üzerinde "Ben Türkleri seviyorum" anlamına gelen bir büyük "I" harfi, bir kırmızı kalp şekli ve "TURKS" harfleri yazılıydı. Üzerinde kocaman "I love Turks" yazan beyaz tişörtüyle onlara gülümseyerek bakan Sarah ekip arkadaşlarının yüzünde beliren gülümsemeden amacına ulaştığını anladı. Onu affetmişlerdi. İlk toparlanan Birol Bey oldu ve ayağa kalkarak Sarah'nın bu jestini alkışladı.

Onu, Onur Bey'le Nilay ve Sevgi Hanımlar izledi. Ali Bey'le Ekrem Bey öylece yerlerinde oturuyorlardı. Ne yapacaklarını tam bilemiyor gibiydiler. Mesut Bey de Sarah'nın yanına gelerek "Sarah Hanım sizi kutlarım. Duygularınızı bundan daha güzel gösteremezdiniz" dedi. Alnında biriken terleri mendiliyle sildikten sonra "Bu hoş ve anlamlı davranışınızı yaşamımız boyunca anımsayacağımıza emin olabilirsiniz" diye devam etti. Diğerleri de başlarını sallayarak "Kesinlikle unutulmaz bir anı oldu" diye ona katıldılar.

Akgül hâlâ kendini toplayamamıştı. Memleketini, çocukluğunu düşündü. Bir kadın herkesin önünde bluzunu çıkararak esprili bir davranışla "Sizi seviyorum" diyecek. Olacak şey değil. "Bizim oralarda bir kadın böyle bir şey yapsa herhâlde cinayet çıkardı" dedi kendi kendine. Anlaşılan Sarah için bu normal bir davranıştı ve aldığı tepkiden çok memnun görünüyordu. "Böyle bir mesaj vermek dünyada aklıma gelmez" dedi içinden. Nasıl da düşünmüştü, oturup o harfleri yapıştırmış gelmişti. Bu ne ilginç bir sürprizdi böyle? Çok değişik bir kadındı bu Sarah doğrusu. "Çok da cesur. Korkmadan kalktı bluzunu çıkardı." Bu son düşüncesiyle birden utandı. Etrafına bakındı acaba aklından geçenleri anladılar mı diye. Herkes Sarah'nın sürpriz mesajını konuşuyordu. Sarah da onlara bu işi nasıl yaptığını anlatıyordu. Alt yüzlerinde özel bir yapışkan bulunan harf ve şekilleri bir set hâlinde Amerika'dan gelirken getirmişti. Bunları tişörtüne ütüleyerek yapıştırmıştı. Akgül kimsenin kendisiyle ilgilenmediğine sevindi. "Farklı kültürleri tanımak ne kadar önemli" diye düşündü; "Bugün, dünyanın diğer tarafında, Amerika'daki kadınların bizlerden ne kadar farklı ve ne kadar rahat davrandıklarıyla ilgili büyük bir mesaj aldım".

O gün öğleden sonra bu olay şirkette hızla yayılacak ve daha önce "Amerikalı uzman Türkleri sevmiyormuş" diyenler bu

kez de "Bizim yöneticiler Amerikalı uzmanı yola getirmişler. 'Ben Türkleri seviyorum' yazan bir tişörtle gezmeye başlamış" diye konuşmaya başlayacaklardı.

Türk-Amerikan krizini aşan stratejik plan hazırlama ekibi, artık çalışmalarına bıraktığı yerden devam edebilirdi. İşe başlarken yaptıkları altı aşamalı planlarının ilk iki aşamasını tamamlamış, üçüncü aşamaya gelmişlerdi. Üçüncü aşamada şirketin vizyonunu tartışacaklar ve yaptıkları analizlerden de yararlanarak yeniden vizyon oluşturacaklardı.

Sarah beyaz tişörtün üstüne yine siyah bluzunu giydi; ama düğmelerini iliklemediği için ön tarafındaki "I love Turks" yazısı görünüyordu. Bu şekilde tahtanın başına geçerek konuşmaya başladı: "Biliyorsunuz, şirketimizin hem içeriden hem de dışarıdan analizini yaparak içinde bulunduğumuz durumun bir resmini çıkardık". Dışarıdan analiz derken danışmanlık şirketine yaptırılan piyasa analizi raporundan söz ediyordu. İç analizi ise kendileri SWOT analiz yöntemiyle gerçekleştirmişlerdi. "Şimdi şirketimizin amacını veya amaçlarını belirleyeceğiz, oradan da hedeflere yöneleceğiz" deyince Onur Bey, "Sarah amaç ile hedef arasındaki farkı biraz açıklar mısın? Ben şahsen ikisini birbirinin yerine kullanıyorum ve anlaşılan yanlış yapıyorum" dedi. Bu soru üzerine Ekrem Bey de "Türkçe ile İngilizce farkından olabilir" diye bir yorumda bulundu.

Sarah, ekip arkadaşlarının kendisinden samimiyetle bilgi istediğini görmekten memnundu. "Açıklayayım" dedi. "Amaç, daha geniş bir çerçevede ve daha az ayrıntıyla anlatır ne yapmak istediğimizi. Örnek vermek gerekirse bir futbol takımının amacı şampiyon olmaktır. Ama hedefler (objectives) çok daha net ve kesin olmalıdır. 'SMART Hedef' terimini duydunuz mu?" Bu soru

üzerine Ekrem Bey atıldı: "Elbette duyduk, biz yıllardır bu terimi kullanırız. Hem şirket hedeflerinde hem de bireylere verdiğimiz performans hedeflerinde bu SMART özellikleri bekleriz". Arkasından tahtaya giderek "S(pecific), net", "M(measurable), ölçülebilir", "A(achievable), erişilebilir", "R(realistic), gerçekçi" ve "T(timebound), zamana bağlanmış" yazdı. Ekrem Bey'in hâlini sözlü sınava kalkmış öğrencilere benzeten Onur Bey "Yıldızlı pekiyi almayı hak ettin Ekrem Ağabey" dedi. Diğerleri bu sözlere çok güldüler. Sarah'ya ders vermeye çalışan Ekrem Bey arkadaşlarının kendisini onun yanında öğrenci gibi görmesinden çok rahatsız oldu ve "Siz gülün, ben hanımefendiye bizi küçük görmemesi için ders vermeye çalışıyorum burada" dedi ve kızarak yerine geçti, oturdu. Sarah onun kızdığını fark ederek hemen "Çok teşekkürler Ekrem" dedi. "Gayet güzel anlattın, beni de zahmetten kurtardın." Ekrem Bey yerine otururken kimseye belli etmeden hafifçe gülümsedi.

Ekip o gün şirketin amacı üzerinde konuştu. Herkes söz alarak görüşünü dile getirdi. Şirket amaçlarını belirledikten sonra onları "şirket amaç mesajı" olarak tanımladıkları anlamlı bir cümle ya da cümleler hâlinde toparlayacaklardı. Ekip oy birliğiyle "şirket vizyonu" yerine "şirket amaç mesajı" olarak adlandırmaya karar vermişti. Böylece hazırlayacakları cümle ya da cümlelerle şirket çalışanlarına, hatta tüm paydaşlarına yol gösterecek anlamlı bir mesaj olacaktı ellerinde.

Nilay Hanım verecekleri mesajın net ve herkes tarafından anlaşılabilir olması gerektiğini belirtti. Birol Bey ise hazırladıkları mesajın şirketin kültürü ve değerleriyle uyumlu olması gerektiğini vurguladı. Ali Bey de onu doğrulayarak "Bizim şirketin amacı, bizim kültürümüzü yansıtmalıdır, Amerikan kültürünü

değil" dedi. Sarah onu "Haklısınız" diye yanıtlayınca Ali Bey şaşkınlığını gizleyemedi. Akgül, bir an Ali Bey'in tartışma çıkmadığı için düş kırıklığına uğradığını düşündü. Ekip içinde en az söz alan Sevgi Hanım "Geleceğe yönelik olumlu bir beklenti yaratmalı bu amaç cümlesi" diye ekledi. O ana kadar konuşmamış olan Ekrem Bey de söz alarak "Öyle bir mesaj oluşturmalıyız ki uzun zaman değiştirme gereği olmasın ve bize yol göstersin" dedi. Ali Bey bu sözü fırsat bilerek "Nerede üstadım, altı ay sonra bir ekip gelir, değiştirir bu şirkette" diye sitem etti. Son zamanlarda araları çok yakın olduğundan mıdır bilinmez "O da doğru ya" diye yanıtladı Ekrem Bey. Diğer üyelerin sessizce Ali Bey'le Ekrem Bey'i dinlediğini fark eden Birol Bey, araya girme gereğini hissetti. "Arkadaşlar şirket yönetiminin emeğe saygısı yok gibi anlaşılmasın" dedi ve devam etti: "Bu toplantılarımız sonucunda belki de hâlen elimizde olan şirket amaç mesajını, diğer deyişle şirket vizyonunu hiç değiştirmeyeceğiz, belki de ufak bazı eklemeler yaparak güncelleyeceğiz". Onu dinlerken Akgül "Birol Bey şirketimizi gerçekten çok seviyor olmalı" diye düşündü. O ana kadar sessiz kalmış olan Onur Bey de Ali Bey'le Ekrem Bey'e doğru dönerek "Arkadaşlar, değişiklik yapmakta bir sakınca yok. Yeter ki bize en uygun mesajı oluşturalım. Gerek görürlerse bizden sonrakiler de bunu değiştirebilir. Değişiklikten neden bu kadar korkuyoruz ki?" dedi. Eleştirisini her zamanki neşeli ses tonuyla dile getirdiği için ekip üyelerinin çoğunluğu ona katıldılar. Yalnızca Ali Bey hep yaptığı gibi başını iki yana sallayarak "Tövbe tövbe. Biz ne diyoruz, arkadaş ne diyor" diye mırıldandı. Ortamın gerilmesinden çekinen Birol Bey tekrar söz alarak "Bu düşüncelerle iyi bir noktaya geldik, bize en uygun yol haritasını oluşturacağımıza inanıyorum" dedi.

Akgül içinden "Ekip üyeleri her ne kadar birbirlerine zıt görüşler dile getiriyorlarsa da ilk toplantılarda olduğu gibi sesleri yükselmiyor ve ortam gerilmiyor" diye geçirdi. Sanki herkes birbirini dinlemeyi öğrenmişti. "Yıldız Ablamın dediği gibi artık bir ekip oluyoruz galiba" diye düşündü. Bir taraftan da yine konuşulanları not alıyordu.

Sarah onlara görüşlerinde haklı olduklarını söyledikten sonra bu işin son derece kritik bir görev olduğunu anlattı. "Bu mesaj yalnızca şirket çalışanları ve yöneticileri için yönlendirici olmakla kalmaz, aynı zamanda şirket dışında, örneğin ortaklarımız, müşterilerimiz, tedarikçilerimiz, hatta rakiplerimiz üzerinde de şirketle ilgili ilk izlenimin oluşmasına katkı sağlar. O nedenle çok titiz davranmalıyız" dedi. Ayrıca bu aşamada tanımlayacakları şirket amaç mesajının stratejik plan oluşturmak üzere çalışmaya başladıkları dönemde belirledikleri altı aşamanın kalan üçünde de yol göstereceğini belirtti.

Ekip üyeleri Sarah'yı dikkatle dinlemişti. Üstlendikleri sorumluluğun büyüklüğünü daha iyi anlamış gibiydiler. Ali Bey "Bu aşamada hazırladığımız tanımları mutlaka Genel Müdürümüze, hatta Yönetim Kurulumuza sunup onların onayını almalıyız" dedi. Onur Bey "Bana kalırsa yalnızca yönetimin değil, tüm şirket çalışanlarının katılımını sağlamalıyız ki bunu şirket iletişim ağı üzerinden kolayca ve hızla yapabiliriz" diye görüş belirtti. Ekip her iki görüşü de tartıştıktan sonra, konuyu önce Genel Müdür Mesut Bey'e danışmaya ve tüm çalışanların katılımının sağlanması için onun olurunu almaya karar verdi. Toplantı bir hayli uzamış, herkes acıkmıştı. Bir sonraki toplantıya kadar şirket amaçları ve amaç mesajı üzerinde düşünüp önerilerle gelmek üzere ayrıldılar. Salondan çıkarlarken Sevgi Hanım, Birol Bey'e

"Hiç fark etmedik saat biri geçmiş" dedi. O sırada arkalarından gelmekte olan Nilay Hanım, onu duydu ve "Sevgi Hanım çok acıktıysanız sabahtan kalan keklerden alın, bakın masada hâlâ var" dedi. Bu sözler üzerine hızla arkasına dönen Sevgi Hanım, Onur Bey'e çarptı. Hazırlıksız yakalanan Onur Bey bu darbeyle dengesini kaybederek hemen yanındaki koltuğa düşer gibi oturdu. Bir anda ortalık karışmıştı. Sevgi Hanım, Nilay Hanım'a kızmış, ama Onur Bey'e çarptığı için de üzülmüştü. Bu duygularla "Sizin benimle uğraşmaktan başka bir işiniz yok mu?" diye bağırdı. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Nilay Hanım gayet soğukkanlı bir ses tonuyla "Bunda kızacak ne var, açsanız kek buyurun dedim" diye yanıt verdi. Bu arada diğerlerinin kendisini onaylamasını bekliyor gibi etrafına bakıyordu. Sevgi Hanım "Ben sizin ne demek istediğinizi bilmiyor muyum?" diye tekrar bağırdı. "Sürekli benim çok yediğimi ima ediyorsunuz." Nilay Hanım yine sakin bir ses tonuyla konuştu: "O sizin alınganlığınız, ben öyle bir şey söylemedim". O sırada düşer gibi oturduğu koltuktan kalkan Onur Bey bir şakayla söze karışmak istedi ve gülerek "Aman Nilay Hanım, Sevgi Hanım'ı kızdırmayın yoksa fena yapar. Bakın beni bir ufak darbeyle nasıl yere indirdi" dedi. İşte o anda Sevgi Hanım kontrolünü kaybetti.

Sevgi Hanım çocuklar gibi ağlıyordu. Herkes çok şaşırmıştı. Akgül iyi eğitim almış, başarılı bir kariyere sahip olgun yaşlarda bir kadının nasıl olup da böyle ağladığına hem hayret ediyor, hem de çok üzülüyordu. Hızla ofisine gitti, bir kolonya bulup geldi. Olanları izleyen Ali Bey, Ekrem Bey'e "Ah şu kadınlar" dedi. Bu arada Sarah gördüklerine bir anlam veremiyordu. Konuşulanlar hep Türkçe olduğundan Sevgi Hanım'ı kimin üzdüğünü ve nasıl üzdüğünü anlayamamıştı. Birol Bey sakinleştirmek

için yumuşak bir sesle "Sevgi Hanımcığım, siz bizim Onur'u bilmez misiniz her zamanki sulu şakalarından birini yaptı işte" diyordu. Bu sözü duyan Ali Bey, eline geçen fırsatı değerlendirmek istercesine "Arkadaşımız kadın gibi küpe takıp saç uzatmayı biliyor; ama kadın duygularından hiç anlamıyor" deyiverdi. Ortalığın tekrar kızışacağını anlayan Ekrem Bey hızla Ali Bey'in koluna girdi ve beraberce toplantı salonundan çıktılar.

Daha sonra, toplantı notlarını hazırlarken bu olayı uzun uzun düşündü Akgül. "Tam herkes uyumlu çalışıyor derken bu tartışma nereden çıktı?" dedi kendi kendine. Sevgi Hanım kiloları nedeniyle görüntüsü hakkında çok duyarlıydı. Gereksiz alınganlıklar yapıyordu. Ama hepsi onun bu duyarlılığını öğrenmişti. Nilay Hanım'ın dönüp dolaşıp yemek konusunu gündeme getirmesinde amacı ne olabilirdi? Kasıtlı olarak Sevgi Hanım'ı üzmek ister miydi? "Kendisi ince ya herkesin de öyle olması gerektiğini düşünüyor olmalı" diye geçirdi aklından Akgül. "Ama bu haksızlık" dedi kendi kendine "Niye Sevgi Hanım'ı olduğu gibi kabul edemiyor ki?". Kiminin kilosu, kiminin uzun saçı ve küpesi farklılık oluşturuyordu. Birden kendini düşündü. Aksanı yüzünden o da sıkıntı çekmiyor muydu? "Acaba ben de başkalarına böyle ayrım yapıyor muyum?" diye sordu kendine. Sonra da akşam bu konuyu Yıldız Ablası'yla konuşmaya karar verip işine devam etti.

Sevgi Hanım toplantıdan sonra Genel Müdür Mesut Bey'in odasına gitmiş ve stratejik plan hazırlama ekibinden ya kendisini ya da Nilay Hanım'ı almasını istemişti. Onu dikkatle dinleyen Mesut Bey arkasına yaslanarak "Sevgi Hanım size kilolarınızla ilgili söz söyleyen herkesten uzaklaşabilecek misiniz?" diye sordu. Bu soruya şaşıran Sevgi Hanım hiç ses çıkarmadı. Mesut Bey devam

etti: "Biliyorsunuz, benim boyum bir erkek için kısa sayılır. Okulda hep bücür, ufaklık, yerden bitme gibi lakaplarla beni üzdüler. Artık bunları aştım ve kendimle barıştım. Boyuma söz söyleyenlere gülüp geçiyorum. Hatta kendi boyumla ilgili şakalar yapıyorum. Böylece niyeti beni üzmek olanlara fırsat vermiyorum". Genel Müdürü'nü dikkatle dinleyen Sevgi Hanım "Beni dinlediğiniz ve en önemlisi bu yaşam dersi için teşekkür ederim" dedi. Sonra da "Söylediklerinizi düşüneceğim" diyerek izin istedi ve Mesut Bey'in odasından ayrıldı.

Sevgi Hanım gittikten sonra Mesut Bey asistanından İnsan Kaynakları yöneticisi Birol Bey'i çağırmasını istedi. Beş dakika sonra Birol Bey, Genel Müdürü'nün odasındaydı. Mesut Bey, Sevgi Hanım'la yaptığı konuşmadan söz etti. Toplantı salonunda olanları bir de Birol Bey'den dinledi. Sonra "Ne dersin Birol, acaba şirkette farklılıklara yaklaşım ve ayrım yapmamak konusunda bir eğitim vermemiz gerekir mi?" diye sordu. Birol Bey "Çok iyi düşündünüz efendim" diye yanıtladı Genel Müdürünü. "Farklılıkların yönetimi konusu günümüz iş dünyasında çok önemli bir yer tutuyor. Biz de yabancı ortağımızla beraber uluslararası bir şirket olduk. Bu konulara daha çok özen göstermeliyiz." Mesut Bey onu ilgiyle dinledi. Sonra "Bildiğim kadarıyla kadın erkek ayrımı, yaş ayrımı, etnik köken veya ırk ayrımı gibi konuların üzerinde durmamız ve çalışanlarımıza bu tür davranışların yarattığı sakıncaları anlatmamız gerekiyor, değil mi?" diye sordu. Birol Bey "Yalnızca bu kadar değil efendim" dedi ve devam etti: "O kadar çok konuda ayrımcılık yapılabiliyor ki duysanız şaşarsınız. İnsanları, fiziksel engelleri ya da fiziksel görünümleri, gelir düzeyleri, eğitimleri, dinî inançları, cinsel tercihleri, geldikleri coğrafi bölgeler, medeni durumları, hatta ebeveyn-

lerinin durumu gibi konularla da ayırıyoruz birbirinden". Onu hayretle ve ilgiyle dinleyen Mesut Bey "Medeni durumlarıyla ilgili nasıl ayrım yapılabilir ki?" diye sordu. "Bazı toplumlarda eşinden ayrılmış veya eşi vefat etmiş kadınların her davranışını yargılarlar, hatta onları dışlarlar" dedi Birol Bey. "Ah, evet, özellikle kırsal kesimlerde dul kadınların yaşamı çok sıkıntılı olabiliyor. Demek ki bunu da ayrımcılık kapsamında düşünmemiz gerekiyor" diye yanıtladı onu Mesut Bey. "İnanın yalnızca oralarda değil büyük kentlerde veya bazı işyerlerinde de benzer ayrımcılık yapılabiliyor" diye açıkladı Birol Bey.

Mesut Bey, İnsan Kaynakları yöneticisinin her söylediğini anlamaya çalışıyordu. "Birol az önce kişilerin geldiği coğrafi bölgeler nedeniyle de ayrımcılığa uğradıklarını söylemiştin. Bu hemşerilik ilişkileriyle bağlantılı bir durum mu?" diye sordu. Birol Bey "Haklısınız. İnsanlar aynı şehirden ya da bölgeden gelenleri kendilerine yakın bulup pozitif ayrımcılık yapıyorlar. Ama benim söylemek istediğim belli bir bölgeden, ilden, hatta köyden gelenlere karşı takınılan olumsuz tavır ve negatif ayrımcılıktı" dedi. Sonra bazı küçük şirketlerde yöneticilerin işe eleman alırken bile "Filan yerden iyi adam çıkmaz; orada doğmuş, yetişmiş kişi bize yaramaz" diyecek kadar işi ileri götürdüklerini ve bu alanda da ciddi bir ayrım yapılabildiğini anlattı. Mesut Bey hayretle "Bu nasıl bir önyargıdır anlamak mümkün değil" dedi.

Genel Müdürü "Peki Birol, insanların gelir düzeyiyle ilgili ayrım nasıl oluyor?" diye sorunca Birol Bey, yüksek geliri olup da hep ünlü markalara ait giysiler giyen, çok gezip pahalı yerlerde yiyip içen kişilerle bu tür yaşama uygun geliri olmayanlar arasında da ayrım yapıldığını söyledi. Eğer işyerinde her iki gelir düzeyinden de çalışanlar varsa daha kalabalık olan grup diğerle-

rini dışlayabiliyordu. Mesut Bey böyle gruplaşmalara tanık olmuştu. "Şimdiye kadar bu tür davranışların ayrımcılık kapsamına girdiğini düşünmemiştim" dedi ve arkasından "Az önce ebeveynlerin farklılığından söz ettin, o nasıl oluyor?" diye sordu. Bu tür ayrımcılığın ise daha çok okul çağındaki çocuklar ve gençler arasında yapıldığını, söz gelimi kimsesiz, çocuk esirgeme yuvasından gelen çocukların diğerleri tarafından dışlandığını anlattı. Mesut Bey "Konunun bu kadar çok yönlü olduğunu şimdi anlıyorum. Çalışanlarımızı ve özellikle yöneticilerimizi bu konuda bilinçlendirmeliyiz" dedi.

Birol Bey yönetimin sorumluluğunun tüm çalışanların rahatça işlerini yapabilecekleri, kendilerini dışlanmış, hatta aşağılanmış hissetmeyecekleri bir çalışma ortamını oluşturmak olduğunu belirterek "Biliyorsunuz, iş yasamız da işyerinde hiçbir ayrımcılığa izin vermiyor. Bizim yönetim olarak gerekli önlemleri almamız çok önemli. Ama aynı zamanda bu tür olayları yaşamamak için dediğiniz gibi çalışanlarımızda bu konuda farkındalık yaratacak bir eğitim düzenlemek yararlı olacaktır" diye sözlerini tamamladı.

Onu dikkatle dinleyen Mesut Bey "Park yerlerinde, bina giriş ve çıkışlarında, tuvaletlerde engelli arkadaşlarımız için uygun düzenlemeler yaptık; ama daha başka neler yapmamız gerekiyor?" diye sordu. Birol Bey "Örnek vermek gerekirse yemeklerde farklı mönüler sunuyoruz. Diyet mönüsü var, et yemeyenler için vejetaryen mönü var" dedi. "Eğer ortağımızdan dolayı ileride çok sayıda yabancı çalışanımız olursa onların dinî tatillerini de göz önünde bulundurmamız gerekecek" diye devam etti. "Şirketleri sıkıntıya sokan en önemli ayrımcılık konusu, maalesef kadın-erkek ayrımı yapılınca oluyor. Bazı şirketlerde, kadın çalışanları ne kadar kalifiye olurlarsa olsunlar yönetici pozisyonuna yükseltmiyorlar." Me-

sut Bey "Ha, şu cam tavan meselesi" diyerek araya girdi. Gülerek başını sallayan Birol Bey "Batı'da bu nedenle açılmış pek çok dava var ve şirketler yüksek tazminatlar ödüyorlar. Neyse ki bu konuda bizim durumumuz iyi" diye devam etti. "Yönetici düzeyindeki kadın ve erkek çalışanlarımızın oranı %60'a %40." Mesut Bey kendi kendine sorar gibi "İyi dediğimiz oran da aslında eşit değil, ama birbirine yakın demek oluyor değil mi?" dedi. Arkasından devam etti: "Anladığım kadarıyla çalışanlarımızın kendilerini hiçbir ayrım hissetmeden eşit olarak geliştirebilecekleri bir ortam yaratmamız çok önemli". Birol Bey de "Ayrıca bu tür davranışlara da izin vermememiz gerekiyor" dedi ve birden stratejik plan hazırlama ekibiyle yaşadıklarını anımsadı. Az önce Genel Müdürü'ne anlattığı yanlış davranışların pek çoğunu o ekipte görüyor ve yaşıyorlardı. Bir an bunları Mesut Bey'e söylemeyi düşündü. Sonra ekip arkadaşlarını şikâyet etmiş gibi olacağını fark ederek düşüncesinden vazgeçti. Yalnızca "Kendilerinden bu tür davranışları hiç ummayacağımız yöneticilerimiz bile, bazen farklı bulduklarını dışlayabiliyorlar" demekle yetindi. Mesut Bey aklından geçenleri okumak istermiş gibi dikkatle gözlerinin içine baktı ve sonra vermek istediği mesajı aldığını belirtecek şekilde başını salladı. Düşüncelere dalmış gibiydi.

Konu üzerinde bu kadar yoğun konuşunca Birol Bey de şirkete eleman seçerken ayrım yapıp yapmadıklarını düşündü bir an. "Galiba yaşla ilgili ayrım yapıyoruz" diye aklından geçirdi. Özellikle fiziksel güç isteyen bazı pozisyonlar için söz gelimi "29 yaşından gün almamış olsun" diye katı bir çizgi koyuyorlar ve o yaşın üstündekileri hiç düşünmeden eliyorlardı. Oysa genç olup fiziksel olarak zayıf olan, buna karşılık 30 yaşında olup çok daha sağlıklı ve güçlü olan kişiler olduğunu biliyordu. İşin gereği

"güçlü olmak" ise bunu test edecek "yaş"tan farklı bir yöntem bulmaları gerektiğine karar verdi. "Hemen ilgili bölüm yöneticileriyle bir toplantı yapayım" dedi yüksek sesle. "Kiminle toplanacaksın Birol?" Genel Müdürü'nün bu sorusuyla gülmeye başlayan Birol Bey "Öz eleştiri yapıyordum efendim, kendimi kaptırmışım yüksek sesle konuşmaya başladım" dedi utanarak. "Ben de senin gibi kendi davranışlarımı düşündüm" diye yanıtladı Mesut Bey. "İnsan farkında olmadan ne çok ayrım yapıyormuş meğer. Biz mutlaka bir farkındalık eğitimi alalım."

Önemli olan herkesi kucaklamak,
Olumlu bir iş ortamı yaratmak.
O zaman daha kolay olacaktır
Şirket hedeflerine ulaşmak.

Gözümü açtım seninle,
Dünyayı tanıdım sayende.
Büyüğüm, öğretmenim,
Dert ortağım, bir tanem,
İyi ki doğdun annem.

Akşam yemeğinde Akgül'ün oldukça sessiz olduğunu fark eden Yıldız Hanım "Gülcüğüm şirkette işler nasıl gidiyor?" diye sordu. Akgül, önce o gün toplantıdan çıkarken yaşananları ve Sevgi Hanım'ın ne kadar üzüldüğünü anlattı. Sonra da bütün gün aklını kurcalayan soruyu ablasıyla paylaştı. "Acaba ben de insanlar arasında ayrım yapıyor muyum?" Yıldız Hanım onun bu hâline gülmekten kendini alamadı. Ardından bir dizi soru sorup düşünmesini sağladı. Akgül'ün yanıtlamakta en çok zorlandığı sorular "Bazı kimselerle bir arada bulunmaktan rahatsız olup olmadığı", "Oluyorsa bunun nedeni", "Kendisine aykırı gelen kişiler veya davranışlar karşısında ne hissettiği", "Hoşlanmadığı kişiler varsa onlardan niçin hoşlanmadığı" idi. Bu sorular duygularını ve davranışlarını analiz etmesini sağlıyordu. Birden Sarah ile birlikte görünmekten rahatsız olduğunu anımsadı. Özellikle şort takımını giydiği akşam çok utanmış, hatta ona kızmıştı. Ayrıca şirkette bluzunu çıkararak yaptığı şaka da onu rahatsız etmişti. "Demek ki Amerikalı arkadaşımın davranışlarını yadırgıyorum ve onunla beraber olmak beni rahatsız ediyor" diye düşündü. Ofisteki arkadaşlarını düşündü sonra. Çok şık giyi-

niyorlar, çok geziyorlar, bol para harcıyorlardı. Birden içinden onlara da kızdığını fark etti. Oysa Nazan dışında Gizem ve Mert kendisine her zaman yakın dostluk göstermişlerdi. Ama aralarındaki eğitim, kültür farkı iyi dost olmalarını hep engellemişti. "Burada kabahat bende" dedi. "Onlar yakınlaşmaya çalıştıkça ben bir özür bulup uzak durdum." "Kimden söz ediyorsun Gül?" diye sordu Yıldız Hanım. "Ablacığım galiba herkes gibi ben de kendimden farklı olana önyargılı davranıyorum." Yıldız Hanım sevgiyle gülümsedi ve "Önemli olan bunun farkında olmak" dedi. "İnsan ne yaptığının farkında olursa davranışlarını düzeltebilir. Hepimiz içinde doğup büyüdüğümüz ailenin, çevrenin kültürünü alıyoruz. Sonra o kültüre uymayan davranışlar bize yanlış görünüyor. Oysa karşımızdaki kişi de kendi kültürünün öğrettiği biçimde davranıyor. Bunu bilirsek ona kızmayız."

Akgül ablasına her zamanki gibi doğruyu görmesine yardımcı olduğu için teşekkür ettikten sonra "Ablacığım bu cumartesi annemin doğum günü, ona çok hoş bir armağan vermek istiyorum; ama ne alacağımı bilemedim" diyerek öneri istedi. Yıldız Hanım "Burada olsaydı onu güzel bir yemeğe ve ardından da sinemaya veya tiyatroya götürürdük" deyince Akgül yerinden fırladı. "Buldum! Anneme bilet gönderip buraya getireceğim." Bu fikri Yıldız Hanım da çok beğendi. Önce o kadar uzun yolu nasıl gelip döneceğini konuştular. Sonunda uçakla gelip dönmesine karar verdiler. Akgül o coşkuyla bilgisayarın başına geçti ve annesi için internetten bilet ayırttı. Bir taraftan da "Biliyor musun ablacığım, annem şimdiye kadar hiç uçağa binmedi" diyordu. Yıldız Hanım "Gül hemen telefon et de annenle konuş" dedi; "Başka bir plan yapmış olmasın".

Hanife Hanım geç sayılacak bir saatte kızının sesini duyunca heyecanlandı. "Yavrum iyi misin, bir aksilik yok ya. Yıldız Ab-

lan nasıl? Her şey yolunda mı?" diyerek ardı ardına sorular sordu. Akgül gülerek "Merak etme anacığım her şey yolunda, sana uçak bileti aldım. Perşembe akşamı buraya geliyorsun" dedi. Hanife Hanım bu hiç beklemediği haber karşısında bir süre sessiz kaldı. Sonra titreyen bir sesle "Acil bir durum mu var kuzum?" diye sordu. Akgül, annesine onu çok özlediğini ve doğum gününü birlikte geçirmek istediğini, ayrıca annesine unutulmaz bir gün yaşatmak istediğini belirtti. Hanife Hanım "Kardeşini bırakamam kızım, yaza gelirim" dediyse de Akgül çoktan planını yapmıştı. "Perşembe akşamı oradan uçuyorsun. Cuma, cumartesi bizimle kalıp pazar öğleden sonraki uçakla da geri döneceksin" diye bilgi verdi. Böylece kardeşi iki buçuk gün yalnız kalmış olacaktı ki hafta sonunda köyde öğretmenlik yapan kız kardeşi Ayla eve geldiğinden pek de yalnız olmayacaktı.

Hanife Hanım o gece uyuyamadı. İlk kez uçağa binecekti hem de yalnız başına. Acaba korkar mıydı? Keşke yanında biri olsaydı. Sonra rahmetli eşini düşündü. Yattığı yerden onunla konuştu. "Annenin adını taşıyan kızımız, ilk çocuğumuz büyüdü mühendis oldu. Şimdi köklü bir kuruluşta iyi bir ücretle çalışıyor ve doğum günümde beni uçakla yanına alıyor. Bu ne mutluluk" dedi eşine. Saatler sonra uykuya daldı ve rüyasında eşinin bu habere sevindiğini gördü. Gereksiz yere para harcamamak için uzun süredir dikkat eden ve çoktandır kendine hiçbir şey almamış olan Hanife Hanım, ertesi gün alışverişe çıktı. Kendine yeni bir etek ceket takım ile ceketin içine giyeceği bir bluz aldı. Onun bu çocuksu sevinci oğlu Emrah'ı şaşırtmıştı. Annesine sürekli takılıyor, şakalar yapıyordu. "Pilot rahatsızlanırsa uçağı kullanman gerekebilir, hazırlıklı ol" deyince annesi "Oğlum sen de beni iyice cahil yaptın" diye çıkıştı. Ama Emrah "Bundan sonraki yolculuk da yurt dışına mı anneciğim?" diyerek onu güldürmeyi başardı.

Bu arada Akgül de planlar yapıyordu. Perşembe akşamı Yıldız Ablası'yla beraber annesini havalimanında karşılayacaklardı. Annesine kendi yatağını verecek, kendisi de oturma odasındaki kanepede yatacaktı. Cuma günü şirkete götürüp gezdirecekti. Çalıştığı yeri görünce annesinin kendisiyle gurur duyacağını biliyordu. Cumartesi günü şık bir restoranda akşam yemeği yiyeceklerdi. Bu yemek Yıldız Abla'nın annesine armağanı olacaktı. Yemekten sonra da tiyatroya gideceklerdi. Pazar sabahı evde annesine çok zengin bir kahvaltı hazırlayacaktı ve öğleden sonra da havalimanına götürüp uğurlayacaklardı.

Akgül, çocukluk günlerini anımsadı. Aile üyelerinin doğum günleri evde aile içinde kutlanırdı. Babası, annesi ve iki küçük kardeşi en temiz giysilerini giyerler, annesinin hazırladığı nefis yemekleri yerlerdi. Yemeğin sonunda annesinin yalnızca doğum günlerinde yaptığı nefis çikolatalı pasta gelirdi sofraya. Çocukların doğum günlerinde pastanın üzerinde mumlar olurdu. Çocuklarına büyük bir olasılıkla armağan alamazlar, ama mutlaka bir resim çektirirlerdi. Akgül ve kardeşleri bazen resim çektirirken poz vermekten sıkılır, söylenirlerdi. O zaman babaları "Büyüyünce daha iyi anlayacaksınız bu resimlerin değerini" derdi. Babalarının genç yaşta vefatıyla çocuklar o resimlerin ne kadar değerli olduğunu büyümeden anladılar. Babasının vefatından sonra da doğum günü pastaları devam etti; ama resim çektirme işi sona ermişti. Bu anılarla gözleri dolan Akgül "Mutlaka annemin resimlerini çekmeliyim" dedi kendi kendine. Sonra annesinin saçının başının bakımsızlığını bahane edip resim çektirmek istemeyeceğini düşündü. Birden kuaföre götürmeyi düşündü onu. Acaba kabul eder miydi? Belki de fön çektirmekten utanırdı. Yıllardır kuaföre yalnızca saç kestirmek için gidiyordu. O da

iki-üç ayda bir. Kadıncağız çocuklarını okutmak için koştururken kendini hep ihmal etmişti. Akgül karar verdi. Bu doğum günü annesi için çok özel olacaktı. Kızı sayesinde o güne kadar yapamadığı birçok şeyi bu hafta sonu yapacaktı Hanife Hanım ve her şey çok güzel olacaktı.

Önemli olan sevgiyi gösterebilmek.
Sevdiğimize kendini özel hissettirebilmek.
Böyle anlam kazanır yaşam;
Çünkü çok güzel sevmek ve sevilmek.

Amaçlarımızı belirledik
Bize yol göstersin diye.
O amaçlarla gittik ileriye.

Stratejik planlama ekibinin sekizinci toplantısı için sabah toplantı odasına gelen Ekrem Bey'le Birol Bey'in aklında aynı soru vardı: "Acaba Sevgi Hanım toplantıya gelecek mi?". Birol Bey aklındaki soruyu Ekrem Bey'e yöneltti. Onun "Hiçbir fikrim yok" demesi üzerine de "Aşk olsun arkadaş. İnsan ekip arkadaşını arayıp bir hatırını sormaz mı? Biz seni niye başkan yaptık?" dedi. Ekrem Bey son zamanlarda hep takındığı yılgın tavırla "Ne başkanlığı kardeşim?" diye yanıtladı. "Bizim başkanlığımız mı kalmış? Ali Bey'in dediği gibi çorbadan başkanız. Hem zaten ne soracağım ki? Sevgi Hanım her şeye aşırı tepki veriyor."

Ekibin diğer üyeleri de birer ikişer toplantı salonuna gelip yerlerini aldılar. Havadan sudan konuşuyorlar, bir taraftan da gözleri kapıda Sevgi Hanım'ı bekliyorlardı. Tam Sarah "Ne dersiniz Ekrem Bey, toplantıyı başlatalım mı?" diye sorarken Genel Müdür Mesut Bey "Günaydın arkadaşlar" diyerek kapıdan girdi. Onu Sevgi Hanım izledi. Her ikisi de güler yüzle odadakileri selamlayıp bir fincan kahve aldılar ve yan yana masanın başına oturdular. Onların gelişi herkesi mutlu etmişti. Salonda olumlu bir hava esti. Son toplantıda yaşananlardan kendini de sorumlu tutan Onur Bey "Sayın Genel Müdürümüz böyle arada toplantımıza gelerek bizi çok mutlu ediyorsunuz" dedi. Birol Bey'in de

yüzü gülüyordu; "Biz sözde değil, özde bir aileyiz" dedi. "Sevgi Hanım gelmeden toplantıya başlayamadık inanın. Hele Mesut Bey de katılınca bu toplantı hiç kuşku yok, çok verimli geçecek." Sevgi Hanım gülümseyerek teşekkür etti. Onları sessizce dinlemekte olan Akgül "Böylece bir kriz daha Genel Müdürümüzle Birol Bey'in olumlu yaklaşımları ve katkıları sayesinde çözülmüş oluyor" diye düşündü.

Bu toplantıda daha önce anlaştıkları gibi şirketin amaç mesajını belirleyeceklerdi. Sarah geçen toplantıda verilen kararları kısaca Mesut Bey'e özetledi. "İyi ki geldiniz" dedikten sonra "Biz de bu toplantıda oluşacak mesajı size, Yönetim Kurulumuza ve tüm çalışanlara sunup görüş ve katkılarını almak konusunda kararsız kalmıştık" diye devam etti. Arkasından da Mesut Bey'in görüşünü sordu. Mesut Bey her zaman yaptığı gibi acele karar vermeden tek tek hepsine bu konudaki görüşlerini sordu ve yanıtlarını dikkatle dinledi. Ali Bey'le Ekrem Bey yalnızca Genel Müdür'le Yönetim Kurulu'nun görüşlerinin alınmasını yeterli buluyorlardı. Onur Bey'le Birol Bey ise tüm çalışanların sürece katılımının sağlanması görüşündeydiler. "Bakalım hanımlar ne düşünüyor?" diyerek Sevgi Hanım'la Nilay Hanım'a görüşlerini sordu Mesut Bey. Sevgi Hanım, Birol Beylerin görüşüne katılırken, Nilay Hanım "Çalışanlara görüşlerini sormaya karar verirsek bu iş çok uzar ve bizim stratejik plan hazırlama çalışmamız aksar; yalnızca Yönetim Kurulumuzun görüşünü alalım" diyerek Ekrem Beylerle aynı fikirde olduğunu belirtti. Böylece iki görüşe de üçer kişi taraftar olmuştu.

Mesut Bey'in "Sarah Hanım eşitliği siz bozacaksınız, ne diyorsunuz?" demesi üzerine kendi sırasını bekleyen Sarah hemen konuşmaya başladı ve "Bence de tüm çalışanlara danışalım. On-

lara bir hafta gibi kısa bir süre veririz, bu süre içinde yanıt vermeyenler görüş bildirme şansını kaybetmiş olur. Böylece hem katılımcı bir süreç izlemiş oluruz; hem de çok zaman kaybetmeyiz" dedi. Bu sözler üzerine gözler Mesut Bey'e çevrildi. O da çoğunluğa katıldı ve ortaya çıkacak olan şirket amaç mesajını tüm şirket çalışanlarına, buna Yönetim Kurulu da dâhildi, sunarak bir hafta içinde görüş ve katkılarını istemeye karar verdiler. Onur Bey, Bilgi İşlem Bölümü'nün bu işi hemen o akşam hazırlayıp ertesi sabah tüm çalışanlara sunulacak duruma getirebileceğini anlattı. O konuşurken Ali Bey alaycı bir ses tonuyla "Onur Bey'in istediği oldu ya gece çalışıp hazırlarlar duyuruları" dedi; ama onu duyan olmadı.

Ekip üyeleri, bu kararın üzerine daha önce hazırlamış oldukları amaç cümlelerini paylaştılar. Tüm öneriler yine tahtaya yazıldı ve üzerlerinde tartışıldı. Genel Müdür Mesut Bey ilk kez bir toplantının sonuna kadar onlarla kaldı ve tartışmalara bir ekip üyesi gibi katıldı. Saat 12.30 olmuştu; ama hâlâ tartışmalar devam ediyordu. Mesut Bey "Arkadaşlar isterseniz ara verelim. Yarın devam ederiz" dedi. Diğerleri bir ağızdan "Bu işi bugün bitirmeliyiz" dediler. Bunun üzerine yemeği toplantı salonuna getirtip ara vermeden çalışmaya devam etme kararı aldılar. Yemeklerini yerken görüşler yavaş yavaş netleşiyordu. Sonunda tahtaya yazılan önerilerden üzerinde en çok uzlaşmaya varılan iki cümleyi seçtiler. Diğerlerini silerek bu iki görüşü nasıl bir bütün hâline getireceklerini tartıştılar. Neredeyse her bir sözcük üzerinde tartıştıktan sonra bir mesaja oy birliğiyle karar verdiler. Sonuçtan herkes memnun görünüyordu. Bilgisayarında not tutmakta olan Akgül'den mesajı yazarak perdeye yansıtmasını istediler. Akgül istenileni yaptı. Perdede yansıyan cümleyi Mesut Bey yüksek sesle okudu:

AMACIMIZ, ÜRETTİĞİMİZ ÜRÜN VE HİZMETLERLE İÇİNDE BULUNDUĞUMUZ SEKTÖRDE ÜLKE LİDERİ OLMAK, SÜREKLİ İYİLEŞTİRME, DÜRÜSTLÜK, YENİLİKÇİLİK VE EKİP ÇALIŞMASI SAYESİNDE MÜŞTERİLERİMİZİN GÜVEN VE SAYGISINI KAZANMAKTIR.

Mesut Bey okumayı bitirince ekip üyeleri içtenlikle alkışladı. Akgül "Sonuçtan herkes memnun görünüyor" diye düşünürken Nilay Hanım "Çalışanlarımızın bu mesaja ekleyecek bir şey bulacaklarını hiç sanmıyorum doğrusu" dedi. Onur Bey "Çalışanları küçümsemeyelim, hiç beklemediğiniz kadar değişik ve güzel öneriler gelebilir" diye yanıtladı onu. O ana kadar hiç konuşmamış olan Ekrem Bey de "Değişik öneriler gelecektir, ama güzel olurlar mı, emin değilim" diyerek tartışmaya katıldı. "Arkadaşlar şimdiden karar vermeye çalışmayalım. Nasıl olsa önümüzdeki hafta içinde gelecek görüşlerle, katkılarla resim ortaya çıkacak" diyerek tartışmaya son noktayı Mesut Bey koydu.

Ekip üyeleri şirket amaç mesajının şirket intranet sistemi aracılığıyla web sitesinde yayınlanmasına karar verdiler. Bu arada Genel Müdür Mesut Bey'in adıyla ne yapmak istediklerini ve çalışanlardan ne beklediklerini anlatan kısa bir paragraf hazırlanarak mesajın başına yerleştirilecekti. Onur Bey heyecanla "Ben hemen bölüme gidip arkadaşlarla görüşeyim, hazırlıklarımızı yapalım" dedi ve sordu "Paragrafı kim hazırlayacak?". Mesut Bey bu işin İnsan Kaynakları Bölümü tarafından yapılmasının uygun olacağını belirterek görevi Birol Bey'e verdi. Birol Bey "Efendim, bildiğiniz gibi stratejik plan hazırlama ekibinin başkanlığını Ekrem Bey yürütüyor. Onunla birlikte çalışırsak daha

hızlı ve daha doğru bilgiler içeren bir paragraf hazırlayabiliriz" deyince Mesut Bey "İyi düşündün beraber çalışmanızda yarar var" dedi.

Onları dinleyen Sarah "Bir dakika Mesut Bey" diye söze girdi; "Bu çalışmada herkesin katkısı var. Duyuruyu da birlikte hazırlamamız gerekir. Madem amaç mesajında ekip çalışmasını vurguluyoruz her aşamada ekip olarak çalışalım". Onun bu görüşünü Nilay ve Sevgi Hanımlar da destekleyince Ali Bey "Üstat işte kadınlar, yine her şeye karışıyorlar" diye yanında oturan Ekrem Bey'in kulağına fısıldadı. Olayın uzamasını istemeyen Mesut Bey "Tek bir paragraf diye ben bir kişiyi görevlendirmiştim; ama böyle istekli olmanız beni çok mutlu ediyor, buyurun hep beraber çalışın" diyerek ayağa kalktı. Hâlinden canının sıkıldığı anlaşılıyordu. Onun salondan çıkacağını anlayan Onur Bey "Aman patron bir işe kırk kişi karışırsa orada çokluk olur ve iş gecikir" dedi her zamanki rahatlığıyla. Bu söz üzerine Nilay Hanım "Çok ayıp, çok ayıp" derken Genel Müdürü Onur Bey'e doğru dönerek ters bir bakış ve sert bir ses tonuyla konuştu: "Bu paragraf en geç saat 16.00'da benim masamda olsun arkadaşlar". Veda etmeden toplantı salonundan çıktı. Koridorda yürürken "Biz de ne ekip oluşturmuşuz ama. Her fırsatta birbirlerine sataşıyorlar. Birol'un sıkıntılarını şimdi daha iyi anlıyorum" diye düşünüyordu.

Genel Müdür'ün arkasından Onur Bey de bölümde yapacağı hazırlıklar olduğunu belirterek izin istedi ve salondan çıktı. Arkasından Ali Bey "Arkadaşlar benim de yapılacak önemli işlerim var. Hevesli olanlar paragrafı hazırlasınlar" diyerek ayrıldı. Ekrem Bey "Arkadaşlar önce İngilizce yazıp sonra Türkçeye çevirirsek anlatım dili iyi olmuyor. Biz önce Türkçe yazalım, sonra

yazdığımızı Gül İngilizceye çevirerek Sarah'ya anlatsın" dedi. Bu öneriye hiç hazırlıklı olmayan Sarah şaşırmıştı. Genel Müdür'e itiraz ederken işin bu aşamasında da aktif olarak rol alacağını düşünmüştü. "Diğer arkadaşlar ne diyor?" diye sordu. Hanımlar da Ekrem Bey'le aynı görüşteydiler. "Öyleyse benim de kalmama gerek yok" dedi ve hep yanında taşıdığı dosyasını toplamaya başladı. Sesinde kırgınlık vardı. Akgül merakla Ekrem Bey'e baktı. Onun yüzünde ise zafer kazanmış bir komutan ifadesi vardı. Üzüldü. "Demek ki Ekrem Bey'in asıl amacı Sarah'yı bu işin dışında bırakmakmış" diye düşündü.

Ekibin geriye kalan dört üyesi hazırladıkları mesajı çalışanlara duyurmak ve kendilerinden bu konuda görüş istediklerini belirtmek amacıyla kısa bir yazı yazdılar. Yazıda bu işin önemini vurgulamaları gerekiyordu. Şirket amaç mesajı tüm paydaşlarına ve müşterilerine şirketleri hakkında ilk mesajı verecekti. Bu mesajla iyi bir ilk izlenim yaratmak istiyorlardı. Üstelik yönetim bu işi tüm çalışanların katkılarıyla yürütme kararını almıştı. Süreci hızlandırmak için de stratejik plan hazırlama ekibi tarafından bir ön çalışma yapılmıştı ve bu mesajla birlikte görüşlerine sunulmaktaydı. Bütün bu görüşleri tek bir paragraf içinde belirtelim derken çok uzun cümleler kurdular. Sonra anlaşılması zor bir yazı ortaya çıktığını görerek yeniden yazdılar. Bu kez kısa cümlelerle ve yalın bir dille anlatmayı başarmışlardı. Nilay ve Sevgi Hanımlarla Birol Bey hemen her cümleyi tartışırlarken Ekrem Bey neredeyse hiç konuşmamıştı. Arada bir başını sallayarak onayladığını veya kaşlarını kaldırarak beğenmediğini belli ediyordu. "Sayın başkan ne diyorsunuz?" diye Birol Bey sorunca keyifle gülümsedi ve "Gayet iyi yapıyorsunuz arkadaşlar" diyerek çalış-

maları onayladığını belirtti. Akgül hiç konuşmadan, söylenenleri bilgisayarda yazıyordu. Yazı son hâlini alırken bu iş için ayrılan süreyi belirtmediklerini fark etti ve "Görüşleri bir hafta içinde beklediğimizi yazının sonunda mı belirteceğiz?" diye sordu. "Aslan Gül" dedi Birol Bey. "Arkadaşlar az kalsın en önemli konuyu unutuyorduk. Yanıtlar, yani görüşler en geç bir hafta içinde gönderilecek diye belirtelim." Birol Bey'in bu coşkulu teşekkürüne şaşırmış gibi görünen Nilay Hanım "Aman Birol Bey abartmayın lütfen" dedi. "Elbette unutmadık süreyi, yazının en sonunda belirteceğimiz için daha ona sıra gelmemişti."

Ekip üyeleri görüş bildirmek için bir haftalık süre olduğunu belirtirken de değişik cümleler üzerinde tartıştılar. Birol Bey "Bir hafta demek yeterli olmaz, en son gönderme tarihi ve hatta saatini de yazalım" diyordu. Onun dediği gibi yaptılar. Mesajın perşembe günü yayınlanacağını göz önüne alarak bir hafta sonraki cuma akşamı çalışma saati sonuna kadar süre verdiler. Arkasından tüm görüş ve önerilerin nereye, daha doğrusu hangi elektronik posta adresine gönderilmesinin uygun olacağını tartıştılar. Ekrem Bey "Gül'ün e-posta adresine gelsin, o da mesajlar geldikçe okuyup benzer önerileri sınıflandırabilir, böylece bir hafta bitmeden ön çalışma yapılmış olur" diye önerdi. Birol Bey ve Sevgi Hanım uygun buldular bu öneriyi; ama Nilay Hanım "Tüm çalışanlara koskoca stratejik plan hazırlama ekibinin temsilcisi olarak Gül Hanım'ı göstermek doğru olmaz" dedi. Onun önerisi Ekrem Bey'in adresinin verilmesiydi. Bunun üzerine Ekrem Bey "Bilgi İşlem Bölümü'nden bu iş için özel bir elektronik posta adresi yaratmalarını isteyelim" diye önerdi. Diğerleri de olumlu yaklaşınca hemen Onur Bey'i aradı ve önerisini aktardı. Onur

Bey her zamanki şakacı tavrıyla "Ağabey siz yeter ki isteyin 'sirket@amacmesaji.com' diye bir adres bile yaratırız" dedi. Ekrem Bey bu sözleri diğerlerine aktarınca hepsi güldüler. Sonuçta bu iş için şirket e-posta adresleri kodlamasına uygun bir özel adres hazırlandı ve Gül'e bu adrese girme yetkisi verildi. Nilay Hanım, yalnızca Gül'e yetki verilmesine karşı çıkarak bu adrese tüm ekip üyeleri girebilsin diye önerdiyse de Birol Bey "Nilay Hanım sizin birkaç yüz mesajı okuyup değerlendirecek zamanınız var mı?" diye sorunca önerisinden vazgeçti. Sonuçta Akgül'ün mesajın yayınlanmasından sonra gelecek önerileri bir haftalık süre içinde okuyarak sınıflandırmasına karar verdiler. Benzer önerileri aynı başlık altında toplayarak listeler hazırlayacaktı ve sürenin sonunda ekip üyelerinin değerlendirmelerine sunacaktı. Hazırlanan paragrafın yayınlanmadan önce Mesut Bey'e gösterilip olurunun alınması gerekiyordu. Ekrem Bey "Hep beraber gidelim mi?" diye sorunca kabul ettiler ve birlikte Mesut Bey'in ofisine doğru yöneldiler. Bu arada Akgül "Ekrem Bey, daha önce karar verdiğimiz gibi yazımızı İngilizceye çevirip Sarah'ya ileteyim mi?" diye sordu. Kapıdan çıkarken bir an düşünen Ekrem Bey "Yok henüz erken" diye yanıtladı; "Hele bir Mesut Bey olur desin, ondan sonra Sarah'ya bilgi verirsin".

Yöneticiler, Mesut Bey'in odasına giderken Akgül de kendi ofisine döndü. İçinden "İyi ki cuma günü toplantı yok" diye düşünüyordu. Annesi yarın akşam geliyordu ve cuma günü onu şirkete getirecekti. Böylece rahatça annesini arkadaşlarıyla tanıştırır, şirkette gezdirebilir ve öğle yemeği yedirirdi. Odaya girdiğinde Nazan'la Mert'i yine beraber çalışır buldu. Gizem Amerika'ya gittikten sonra ikisinin dostlukları bir hayli ilerlemişti. Akgül odaya gi-

rince Mert her zamanki gibi sıcak bir gülümsemeyle "Ne haber Gül?" diye hatırını sordu. Akgül de onları selamladı ve o günkü notlarını toparlamak üzere bilgisayarının başına geçti.

Bu arada dört müdür Mesut Bey'e yaptıkları çalışmayı gösterdiler ve önerilerin toplanacağı özel e-posta adresinden ve çalışma programından da söz ettiler. Mesut Bey'in yazıyı onaylaması üzerine Ekrem Bey, Bilgi İşlem Bölümü'ne giderek Onur Bey'e mesajı iletti. Artık süreç başlamıştı.

Perşembe sabahı işe bambaşka bir heyecanla gitti Akgül. O akşam annesi geliyordu ve birlikte geçirecekleri üç gün çok güzel olacaktı. Annesini düşününce yüzünde beliren gülümsemeyle odasına girdi. Tam bilgisayarını açıyordu ki telefonu çaldı ve Ekrem Bey hemen yanına gelmesini söyledi. Yöneticisinin sesinde bir gerginlik olduğunu fark ederek hızla odadan çıktı. Ekrem Bey "Gül hemen bizim ekip üyelerini tek tek ara ve bizim toplantı salonuna gelmelerini söyle" dedi. Mesut Bey acele bir toplantı yapmak istiyordu. Hâlinden sıkıntılı olduğu belliydi. Ekrem Bey'in asistanı Başak'la beraber telefon etmeye başladılar. Sarah'yı odasında bulamayan Akgül mobil telefonundan ulaştığında yolda olduğunu öğrendi. Doğru toplantı odasına geleceğini söyledi Sarah. Telefon işi bitince Ekrem Bey'le birlikte toplantı odasına gittiler. Akgül "Çok merak ettim bir aksilik mi var Ekrem Bey?" diye sordu. Ekrem Bey tam "Evet Gül" demişti ki içeri Birol Bey girdi ve "Hayrola bir terslik mi var?" diye sordu. Ekrem Bey her ikisine sabah 07.30'da Mesut Bey'in kendisini evden aradığını ve Yönetim Kurulu üyeleriyle ilgili bir sorun olduğundan söz ettiğini anlattı. Sonra da "Sabah 08.30'da toplanalım dedi" diye ilave etti. Ekibin diğer üyeleri de benzer sorularla toplantı salonuna

geldiler. Birol Bey tam "Tek Nilay Hanım eksik" diyordu ki içeri Mesut Bey girdi. Yüzü oldukça gergin görünüyordu. Hemen konuşmaya başladı. "Arkadaşlar biz dün büyük bir hata yaptık. Şirket amaç mesajını çalışanlara danışmak iyi bir fikirdi, ama önce Yönetim Kurulu'nun görüş ve önerilerini almalıydık" dedi. Mesajın yayınlanmasından sonra Yönetim Kurulu Başkanı gece 22.00'de Mesut Bey'i aramış ve sitem etmişti. "Bu kadar önemli bir konuyu biz de teknisyenler, güvenlik görevlileri gibi web sitesinden mi öğreneceğiz?" diye çıkışmıştı. Mesut Bey "Ben de Yönetim Kurulu Başkanımıza hak verdim doğrusu" diyordu. "Böyle önemli çalışmaların önce Yönetim Kurulu'na sunulması ve onların onayından sonra şirketin diğer çalışanlarına duyurulması gerekir." Sözlerinin etkisini görmek ister gibi susup çalışma arkadaşlarının yüzüne baktı. Odadaki sessizliği Ali Bey bozdu: "Üstat çok haklısınız. Maalesef bizim arkadaşlar bu işleri çocuk oyuncağı sanıyorlar. Biz karar verdik, oldu diyorlar ve sonucunu hiç düşünmüyorlar". Mesut Bey hafifçe gülümsedi; "Dün ben de toplantıdaydım Ali Bey. Ben de katıldım o çocukça karara". Ali Bey biraz mahcup "O da doğru ya" diye mırıldandı. Mesut Bey "Arkadaşlar burada suçlu aramıyoruz, yalnızca içinde bulunduğumuz krizi nasıl çözeriz arayışındayız" dedi. Onun bu olumlu yaklaşımı salondaki gergin havayı biraz yumuşattı. Ekip üyeleri fikir üretmeye başladılar. Ekrem Bey "Acaba yayınladığımız mesajı geri çeksek mi? Dün akşam yayınlandı, şimdi de sabahın erken bir saati, daha pek fazla kimse görmemiştir" dedi ve "Yönetim Kurulumuza da arkadaşlar acele etmişler biz onlara yayınlayın demeden yayınlamışlar deriz" diye devam etti. Onun bu önerisini duyan Onur Bey "İnanmıyorum ağabey, sen kendini kur-

tarmak için benim bölümümü resmen ateşe atıyorsun. Kesinlikle olmaz" diye itiraz etti. Bunun üzerine Birol Bey söz alarak "Yalan söyleyerek bu krizden çıkamayız, en doğrusu hiç zaman kaybetmeden Mesut Bey başkanlığında bir ekibin Yönetim Kurulu Başkanımıza gidip ne kadar iyi niyetli olduğumuzu anlatmasıdır. İstemeyerek bir hata etmişsek de özür dileriz" dedi. Bu kez Ali Bey'le Nilay Hanım aynı anda itiraz ettiler: "Biz bir hata yapmadık, baştan beri Yönetim Kurulu'na danışalım diyorduk". Nilay Hanım devam etti: "Dün burada amaç mesajını tüm çalışanlara yayınlayalım ve herkesten görüş isteyelim diyenler gidip özür dilesinler Yönetim Kurulu Başkanımızdan".

O ana kadar hiç konuşmamış olan Sarah "Siz Türkler böyle bir kriz olunca birbirinizi mi suçlarsınız?" diye soruverdi. Sonra yanıt beklemeden devam etti: "Kriz anında birleşip bütünleşmek gerekir. Anımsarsanız ilk tanıştığımız gün size bir atasözümüzü aktarmıştım. 'Birleşmek başlangıçtır, birliği sürdürmek gelişmedir, birlikte çalışmak başarıdır.' İşte şimdi birlikte çalışmayı başarmak zorundayız. Beni dün Türkçe çalışmak istiyoruz diye dışladığınız hâlde sorumluluğu paylaşmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Yönetim Kurulu'na gidilecekse ben de gelir, durumu başkanınıza anlatırım".

Sarah susunca bir an sessizlik oldu. Herkesin canı sıkılmış gibiydi. Özellikle Mesut Bey son derece sıkıntılı görünüyordu. Ekrem Bey "Sarah hepimizi eleştirdi; ama daha çok beni suçladığına göre ben yanıt vereyim" diyerek ayağa kalktı ve tahtaya doğru yürüdü. Herkes hayretle ne yapacak diye bakıyordu. Orada konuşmaya başladı. "Öncelikle biz Türkler krizlerde kenetlenmeyi çok iyi biliriz. Tarihimiz bunun örnekleriyle doludur. Bu bi-

ir" dedi. "Sonra Türkiye'de Türkler için hazırlanacak bir mesajın Türkçe olarak hazırlanması kadar doğal bir şey olamaz. Bu da ikii" diye devam etti. "Ayrıca hiçbirimiz sorumluluktan kaçmayız. Yönetim Kurulumuza da gerekeni anlatırız. Sarah Hanım'a gelinceye kadar başkanımıza bilgi verecek Mesut Bey'le beraber yedi kişi var. Bu da üüç" diyerek sözlerini tamamladı. Ali Bey kendini tutamayıp heyecanla alkışladı onu. Diğerleri alkışa katılmadılar; ama başlarını sallayarak Ekrem Bey'e katıldıklarını belli ettiler. Sarah yine yalnız kalmıştı. Sinirli hareketlerle önündeki dosyayı karıştırdı. Mesut Bey'in kendisine hak vermesini bekledi; ama Mesut Bey hiç oralı olmadı. Akgül içinden "Sarah yine ayrım yaptı" diye geçirdi. "Eleştirisini iş arkadaşlarına değil de Türklere yöneltince karşısında hemen bir savunma duvarı buldu. Eleştirdiği ekibin nasıl birleşip bütünleştiğini bu kez anlamıştır umarım."

Mesut Bey tartışmalara son vermek üzere "Ben, Birol, Ekrem ve Sevgi Hanım gidip Yönetim Kurulu Başkanımız Halil Bey'i ziyaret edelim" dedi. Ardından özellikle Ali Bey'le Nilay Hanım'ın yüzlerinde oluşan düş kırıklığını fark ederek gönüllerini almak istercesine "Arkadaşlar sizler de hazır olun gerekirse çağırırım, hemen gelirsiniz" diye devam etti. Bu küçük grup Yönetim Kurulu Başkanı'nı ziyaret edecek ve öğleden sonra gelişmeleri paylaşmak üzere ekip tekrar toplanacaktı.

Yönetim Kurulu Başkanı Halil Bey görmüş geçirmiş, son derece deneyimli bir yöneticiydi. Mesut Bey'le ekibinin kendisiyle görüşmek istediklerini duyunca "Hemen gelsinler" diye haber göndermişti. Dört kişilik ekip odasına gelince hepsinin ellerini sıktı ve oturma takımının olduğu bölümde yer gösterdi. Kendisi de masasından kalkmış, büyük deri koltuklardan birine otur-

muştu. Önce Mesut Bey'le başlayıp sırayla Sevgi Hanım'ın, Birol Bey'in ve Ekrem Bey'in hatırını sordu. Arkasından hepsine yöneticisi oldukları bölümlerle ilgili ayrıntılı sorular sorarak bilgi aldı, yorumlar yaptı. Halil Bey'in yorumlarındaki gerçeğe uygunluk ve şirkette yürütülen işlerle ilgili derin bilgisi, yöneticileri hem şaşırtmış hem de etkilemişti. Bu deneyimli yöneticiye büyük bir saygı duydular. İlk sohbetten sonra Halil Bey "Geliş nedeninizi biliyorum. O konuya girmeden önce size sevdiğim bir öyküyü anlatmama izin verir misiniz?" dedi ve diğerlerinin saygıyla başlarını sallamaları üzerine öyküsünü anlatmaya başladı.

Bir bedevi, devesiyle birlikte çölde yolculuk ederken, dudakları susuzluktan çatlamış, güçlükle yürüyen bir adama rastlamış. Adam bedeviden su istemiş. Adamın hâline acıyan bedevi devesinden inip su vermiş. Suyu içen adam, birden bedeviyi iterek deveye atlamış ve hızla kaçmaya başlamış. Düştüğü yerden kalkan bedevi adamın arkasından bağırmış "Tamam, deveyi al git; ama lütfen bu olayı kimseye anlatma!" Bedevinin bu isteğini anlamsız bulan hırsız biraz duraklayıp nedenini sormuş. "Eğer anlatırsan" demiş Bedevi, "Bu her yere yayılır ve insanlar çölde yardıma muhtaç birini görünce yardım etmezler".

Öykünün sonunda yanındaki sehpadan bardağını alıp bir yudum su içen Halil Bey bir yandan da kendisini dinleyen yöneticilerin yüzündeki gülümsemeyi görerek mesajının yerine ulaştığını anladı. "Evet arkadaşlar" diye devam etti konuşmasına: "Siz de bu şirket amaç mesajı mı diyorsunuz, neydi; Yönetim Kurulumuza danışmadan çalışanlara danıştığınızı kimseye söylemeyin. Yoksa bir daha kimse bize bir şey danışmaz".

Mesut Bey "İşte büyüklük diye buna denir" dedi içinden; "Bize bir küçük öyküyle yaşam dersi verdi Halil Bey, bravo". Bi-

rol Bey de Yönetim Kurulu Başkanlarının olayı çözüm yönteminden çok etkilenmişti. "Efendim, işin heyecanına kendimizi kaptırarak yaptığımız bu hatayı büyük bir ustalıkla çözdünüz. Sizden öğreneceğimiz çok şey var" dedi. Sesinin titremesinden içtenlikle konuştuğu anlaşılıyordu. Halil Bey gülerek "Eh, zaten Yönetim Kurulu Başkanı'nın bir görevi de bu olmalı" dedi. "Sizin gibi genç yöneticilere, deyim yerindeyse, yönetimin inceliklerini anlatabilmek. Yoksa sizler uzmanlık konularınızda, işinizde zaten çok iyisiniz." Bu sözler, ekibi çok mutlu etmişti. Sevgi Hanım "Efendim sizin ağzınızdan bunları duymak ne güzel. Bizi onurlandırdınız" dedi. Konuşulanları dikkatle dinlemekte olan Ekrem Bey, bir yandan da söyleyecek etkili birkaç söz bulması gerektiğini düşünüyordu. "Aksi işte, her zaman söyleyecek onca sözüm vardır; ama şimdi aklıma düzgün bir cümle gelmiyor" dedi kendi kendine. Oturduğu yerden sıkıntılı bir şekilde kıpırdadı; ama söyleyecek bir şey bulamadı.

Toplantının devamında Mesut Bey stratejik plan hazırlama ekibinin çalışma planından söz etti. Halil Bey onu dikkatle dinleyerek ekibin tamamı ile tanışmaktan mutlu olacağını belirtti ve amaç mesajı için kendisinin de bazı önerileri olacağını söyledi. Diğerleri hep birlikte "Çok memnun oluruz efendim" diyerek katkılarını beklediklerini belirttiler. Ayrılmadan önce Halil Bey'in katılacağı toplantının tarihini belirlediler ve olumlu yaklaşımı için kendisine teşekkür ederek odadan çıktılar.

Stratejik plan hazırlama ekibinin üyeleri, o gün öğleden sonra yapılacak olan toplantının saat 18.30'da Mesut Bey'in odasında yapılacağını öğrenince nasıl yorumlayacaklarını bilemediler. Ali Bey, hemen Ekrem Bey'i arayıp Yönetim Kurulu Başkanı'yla

yapılan toplantıda neler olduğunu sordu. Onur Bey'le Nilay Hanım ise Birol Bey'i arayarak aynı soruyu sordular. Sarah da merak içindeydi; ama kimden bilgi alacağını bilemedi. Ekrem Bey'le odaları yan yana olmasına rağmen, aralarındaki çekişme nedeniyle ona sormak istemiyordu. Birol Bey'i aramayı düşündü. Sonunda Sevgi Hanım'ı ofisinde ziyaret etmeye karar verdi. Ofisinin yerini bilmediğinden Akgül'ün odasına giderek kendisine eşlik etmesini istedi. Birlikte Sevgi Hanım'a giderek bilgi aldılar. Böylece herkes Yönetim Kurulu Başkanı'yla aralarında bir problem kalmadığını öğrenmiş oldu.

Akşam Mesut Bey'in odasında toplanan ekip üyeleri kendileri için yapılan hazırlıkları görünce mutlu oldular. Herkes toplanınca Mesut Bey "Siz çok özel bir ekipsiniz" diyerek söze başladı. Yüklendikleri görevin öneminden ve şirketin geleceğine ışık tutacaklarından söz ederek o güne kadar yaptıkları çalışmalar için teşekkür etti. Ardından Yönetim Kurulu Başkanı Halil Bey'le yaptıkları görüşmeyi özetledi. Bu arada bedevi öyküsünü anlatmayı da unutmadı. "Bu hepimize, ama özellikle bana ders olsun" dedi gülerek. "Karar verirken Yönetim Kurulumuzun şirketimiz yönetimindeki önemli işlevini unutmadan, onları da karar verme sürecine en baştan katarak çalışmalıyım. Bu olayda olduğu gibi iş işten geçtikten sonra görüş istemek onları üzüyor ve boşuna bir uğraş olmaktan ileri gitmiyor." Ali Bey oturduğu yerden atıldı: "Evet efendim, abesle iştigal etmek diye buna derler". Diğerleri, Genel Müdür bu söze kızacak mı diye düşünürken Mesut Bey "Aynen öyle" dedi. Ekibini çok iyi tanıyordu ve verdikleri tepkileri yadırgamadan doğal karşılamaya çalışıyordu.

Ekrem Bey'e dönerek "Şimdi işin ne kadarını yaptık, daha neler yapmamız gerekiyor?" diye sordu. O sırada ağzına bir parça

börek atmış olan Ekrem Bey'i hazırlıksız yakalamıştı. Elini ağzına götürerek lokmasını hızla yutmaya çalışan Ekrem Bey "İzninizle" diyerek zaman kazanmaya çalıştı. Onun bu hâlini gören Sarah, eline geçen fırsatı kaçırmamak için "Ben size özetleyeyim" diye söze girdi. "Biz altı aşamadan oluşan bir eylem planı yapmıştık. Bu plana göre birinci aşamada piyasa analizi raporunu inceleyip şirketimiz için kritik önemi olan konuları tartıştık. Bu, bir dış değerlendirme oldu. İkinci aşamada ise bu raporun ışığında bir iç değerlendirme yaptık. Bu kez bir SWOT analizi ile mevcut durumu analiz ettik. Üçüncü aşamada ise şirket vizyonunu belirlemeye çalıştık. Bizim arkadaşların 'şirket amaç mesajı' dedikleri mesajı hazırlayarak çalışanlarımızın görüş ve önerilerine sunduk" dedi. Mesut Bey "Öyleyse şimdiye kadar planınızdan bir sapma yok" dedikten sonra "Önümüzdeki üç aşamada neler yapılacak?" diyerek sorusunu yineledi. Sarah açıklamaya devam etti: "Dördüncü aşamada ise misyon cümlesini, değişen şirket vizyonuna bağlı olarak güncelleyeceğiz. Sonra beşinci aşamada, yenilenen şirket vizyonu ve misyonu doğrultusunda stratejik hedefler belirleyeceğiz ve son adım olan altıncı aşamada bu hedefleri bir stratejik plana dönüştüreceğiz". Diğerleri Sarah'nın söylediklerine başlarını sallayarak katıldıklarını belli ediyorlardı. Ekrem Bey içinden "Bu aşamaların neler olduğunu anımsayıp anlatmakta Sarah kadar çabuk olamazdım" diye düşündü ve ağzındaki lokmaya şükretti.

Önemli olan ayrım yapmadan
Herkesin katılımını sağlamak.
Ulaşmak için en doğru karara
Çalışanların katkılarını almak.

Çocuklarım yaşama renk,
Saçlarıma ak katar.
Neşem, sevincim, gururum,
Korkularım hep onlar.
Çocuklar, iyi ki varlar...

Hanife Hanım, üzerinde yeni giysileri, ilk kez bindiği uçakta tedirgin bir şekilde kemerini bağlamaya çalışıyordu. Bir türlü başaramıyor, yanında oturan saçı jöleli gençlerden yardım istemeye de çekiniyordu. Emrah, havalimanına kadar annesini uğurlamaya gelmişti. "Ne olurdu otobüslerde olduğu gibi uçağa binip annesini yerleştirmesine izin verselerdi" diye düşündü Hanife Hanım. Ama güvenlik endişesiyle yolcu yakınları bir noktadan ileriye geçemiyorlardı. Uçağa binmeden oğlundan ayrılmıştı. Emrah son dakikada bile "Anne dikkat et, fazla hareket edip uçağı sallama, bir olay çıkarsa pilot kabinine gidip pilotla konuş" gibi sulu şakalarla annesini güldürmeye çalıştı. Yalnız yolculuk yapıyor olmaktan, üstelik de uçağa binmekten çok tedirgindi. "Şu Akgül de hep yeni icatlar çıkarır" dedi kendi kendine; "Ne olacak telefonla kutlasaydı ya doğum günümü". Ardından "Kızcağız heves etmiş, program yapmış, biletimi almış, beni yanına çağırdı. Ben de bir heves kabul ettim. Şimdi çocuk gibi panikleyip gül gibi kızıma, gül kızıma söz ediyorum" diye utandı. O sırada yanındaki gençler ona bakıp kıkır kıkır gülüyorlardı. Anlaşılan

uçakta bir sporcu ekibi vardı. Çünkü yirmi kadar genç erkek, başlarında hocaları uçağa binmişlerdi. Gürültülü konuşuyorlar, birbirlerine bağırarak sesleniyorlardı. İki tanesi de yanındaki koltuklarda oturuyordu. "Teyzem kemerini bir türlü takamadı" dedi gülerek cam kenarında oturan genç, orta koltuktaki arkadaşına. Hanife Hanım tam onlara kızmayı düşünüyordu ki güzeller güzeli bir hostes gelerek "Size yardım edebilir miyim?" dedi ve hemen tokayı yerine geçirerek kemeri bağladı. Bir anda rahatlamıştı Hanife Hanım, yanındaki gençlere kızmaktan vazgeçti. "Ne güzel kızlar bu hostesler" diye düşündü. "Onların da işi zor, tehlikeye aldırmadan herkesin yardımına koşuyorlar." Ardından, uçak yolculuğu çok mu tehlikeli diye endişelendi. Acaba, uçak korkusu mu vardı? Nereden bilecekti; ilk kez biniyordu uçağa. Birden uçak sarsıldı ve hareket ettiler. Camdan göz ucuyla pistte ilerlediklerini gördü. "Emrah gitmiş miydi acaba?" İçinden dua etmeye başladı. O güzel hostes, kemerin nasıl bağlanacağını gösterdikten sonra, can yeleklerini ve oksijen maskelerini gösterdi. "Bu yolculuk çok tehlikeli anlaşılan" diye aklından geçirdi Hanife Hanım. Acaba oksijen maskesi gerekse yanındaki gençler ona yardımcı olurlar mıydı? En iyisi önündeki koltuğun arka cebinde bulunan broşürden iyice okuyup öğrenmekti güvenlik kurallarını. Öyle de yaptı. Resimlere bakarak acil çıkışlarını, uçak denize inerse nasıl bota bineceklerini öğrendi. Deniz üzerinden geçmeyeceklerdi; ama yine de öğrendi.

O güvenlik kurallarını çalışırken hostesler bir kutu içinde sandviçle kek dağıttılar. Çayını da aldı. Sandviçini yerken yolculuğun ne kadar keyifli olduğunu düşünmeye başlamıştı. Sonra kekini de yedi. Küçük, pratik paketlerde, çay şekerinden kolonya-

lı mendile kadar her şeyi ikram ettiler. Sonra hostesler boş bardaklarla, kutuları topladılar ve masaları kapattılar. "Benim kızım ne iyi etmiş de beni uçağa bindirmiş" diye düşündü içinden. "Hani çok yaşayan mı bilir, çok gezen mi diye hep sorarım ya öğrencilere, işte güzel bir örnek" dedi kendi kendine, "Bir saatlik yolculukta ne çok şey öğrendim". Uçak inişe geçmişti. Emniyet kemerleri tekrar bağlanacaktı. "Ben hiç açmadım ki" dedi gülerek.

Akgül oturduğu yerden heyecanla kalkarak "Uçak iniyor" dedi Yıldız Ablası'na. Havalimanına bir saat önce gelmişlerdi. "Ya trafik olur da yetişemezsek" diyerek ablasını erken çıkmaya zorlamıştı. Yıldız Hanım da onun bu heyecanını anlayışla karşılayarak dediği gibi yapmıştı. Uçağı beklerken oturup konuşmuşlardı. Akgül ablasına şirkette son günlerde yaşanan olayları anlatmıştı. "Bir ekip olarak çalışmayı öğreniyoruz; ama önyargılardan bir türlü kurtulamadık" diye özetledi durumu. Sonra Halil Bey'in bedevi öyküsünü aktardı. Yıldız Hanım da çok beğendi öyküyü. Tam, annesi için yaptığı üç günlük programı beşinci kez anlatacaktı ki "Uçak iniyor" anonsu yapıldı.

Kapıdan birer ikişer yolcular çıkmaya başlamıştı. Birden gürültü koptu ve kalabalık bir genç sporcu grubu bekleme salonuna girdi. Ortalık bir anda karışmıştı. Onları çiçeklerle karşılamaya gelen bir başka genç grubu da bağırarak şarkılar söylemeye başlayınca "Şımarık futbolcular" dedi Akgül kızgın bir sesle. "Futbolcu muymuşlar?" diye sordu Yıldız Hanım. Aslında futbolcu olup olmadıklarını bilmiyordu. Ama toplumda futbolcuların yüksek ücretlerle çalışıp bol para harcadıkları biliniyordu. Bu yüzden de daha şımarık oluyorlardı. İşte, bu gençler de futbolcu olmalıydılar. İşin doğrusu, Akgül kendi kendine öyle oldukları-

na karar vermişti. "İşte bir önyargı daha" diye geçirdi aklından. Ancak şimdi bu konuyu düşünemezdi. Bir an önce annesini bulmak istiyordu. Gürültücü gençlerin arkasından gelen annesini gördü. Koşarak boynuna sarıldı. Anne kızın buluşması bu kez daha bir farklıydı sanki. Akgül "Anam, anam hoş gelmişsen" diyerek yanaklarından öperken Hanife Hanım'ın gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. İkilinin kucaklaşması bitince, Hanife Hanım "Yıldızcığım beni karşılamaya gelmeniz ne büyük incelik" diyerek elini uzattı. Yıldız Hanım da gülümseyerek "Hoş geldiniz Hanife Hanımcığım" dedi. Ardından iki kadın sıcak bir kucaklaşmayla selamlaştılar. Arabayı park ettikleri alana doğru yürürlerken "Umarım yolculuğunuz iyi geçmiştir" dedi Yıldız Hanım. Hanife Hanım bir çocuk heyecanıyla başladı anlatmaya. Önce hosteslerin güzelliğinden söz etti, sonra da ikramların bolluğundan ve yolculuğun ne kadar rahat olduğundan. "Otobüsle bu yolculuk bitmek bilmiyordu" dedi ve Akgül'e dönerek "Sağ olsun benim Gül kızım, onun sayesinde bir saatte geldim" dedi. Ardından yeni fark ettiği bir değişikliği dile getirdi: "Gülüm sen ne kadar değişmişsin, ne güzel, ne zarif olmuşsun". Kızına hayranlıkla bakıyordu. Büyük şehre geldiğinden bu yana ilk kez bu kadar değişmiş buluyordu kızını. Bu olumlu değişimde Yıldız Hanım'ın payı olduğunu düşündü. Annesinin aklından geçenleri okumuş gibi "Sağ olsun Yıldız Ablam bana çok yardım etti" dedi Akgül. "Saçımı, giyimimi, makyajımı hep onun önerileriyle değiştirdim ve her gün giyinirken, hele de kendime giysi alırken ablama danışıyom." Yıldız Hanım'a sevgiyle bakan Hanife Hanım da "Kızıma yalnızca sıcak bir yuva vermediniz, aynı zamanda onun yeni yaşamına uyum sağlamasına da destek oldunuz.

Ben size nasıl teşekkür etsem?" dedi içtenlikle. Bu arada Akgül annesinin yeni takımına ve ona uygun bluzuna bakarak "Anam sen de çok şık olmuşsan" dedi. Hanife Hanım kızının bu sözlerine sıcak bir gülümsemeyle yanıt verirken, içinden "Senin için giyindim, süslendim kızım" diye geçirdi. O sırada, Yıldız Hanım da annesinin gelmesiyle birlikte Akgül'ün konuşmasının değiştiğini hayretle fark ediyordu. "Kızcağız annesini görünce çocukluğunun geçtiği yörenin diliyle konuşmaya başladı" diye düşündü.

Üç kadın neşeyle eve geldiler. O akşam Akgül'ün demlediği çayı içerek sohbet ettiler. Annesine ertesi günkü programı bir kez daha anlattı Akgül ve onu kuaföre götürmek istediğini de söyledi. Hanife Hanım kuaföre gitme önerisini reddederken kızının iş yerini ziyaret etmekten çok mutlu olacağını söyledi. Cumartesi günü sabahtan alışverişe gideceklerdi. Akgül kız kardeşi Ayla'yla erkek kardeşi Emrah için annesinin de beğeneceği armağanlar alacaktı. Akşam da yemek planları vardı. Yemeği Akgül'ün çalışma arkadaşlarıyla gidip çok beğendiği restoranda yiyeceklerdi. Bu yemek, Yıldız Ablası'nın annesine doğum günü armağanı olacaktı. Yemekten sonra da Akgül'ün aldığı biletlerle tiyatroya gideceklerdi. Geç saatte yorgun, ama mutlu yattılar. Hanife Hanım, kızının yatağında yatıyordu. Uyumadan önce dua ederek Allah'a şükretti.

Cuma sabahı evde alışılmışın dışında bir telaş vardı. Hanife Hanım bir gün önce giydiği yeni takımın eteğini ütülerken Yıldız Hanım onlara kahvaltı hazırlıyor, Akgül de saçlarını toplamaya çalışıyordu.

Sonunda hep birlikte evden çıktılar. Akgül'le annesi şirkete gitmek üzere dolmuşa binmişlerdi. Önce kalabalık, sonra da sıra kapma koşuşturması Hanife Hanım'ı şaşırttı. "Kızım, sen her sa-

bah bu stresi yaşıyor musun?" diye sordu. Akgül "Evet anacığım" dedi; "Üstelik karlı, yağmurlu havalarda bu trafik iyice sıkışıyor. İşe gitmek daha da zorlaşıyor". Ardından annesinin kendisi için üzüldüğünü görerek şikâyet ettiğine pişman oldu. Annesi yıllardır evden işine on dakikalık bir yürüyüşle ulaşıyordu. Bu yol onun için çok uzundu. Hatta köyde çalışan kardeşi Ayla bile şehir merkezinden iki saatlik bir yolculukla köye varıyordu ki bu da şehirlerarası yolculuk sayılıyordu. "Sen üzülme anam" dedi. "Burada herkes böyle yaşıyor. Ben alıştım, hatta seviyom bu koşturmayı."

Akgül'le Hanife Hanım ofise girdiklerinde Nazan ve Mert de yeni gelmişlerdi. İki genç ilgiyle Akgül'ün yanındaki kişiye baktılar. Akgül, arkadaşlarını annesiyle tanıştırdı. Mert her zamanki nezaketiyle "Memnun oldum" dedi ve ilave etti: "Akgül'ün güzel gözlerini kimden aldığı belli oluyor". Hanife Hanım oğlu yaşındaki bu gençten aldığı övgüyle utandı. Yanakları kızardı. Ne diyeceğini bilemedi. Sonra da "Gelinlik kız gibi kızaracağıma sağ ol evladım deseydim ya" diyerek kendine kızdı. Mert'in, arkadaşının annesine yaptığı övgüye kızdığı belli olan Nazan, başını bilgisayardan kaldırmadan alçak sesle "Giyim zevkini de kimden aldığı belli oluyor" deyiverdi. O alçak sesle söylediğini düşünüyordu; ama sözlerini odadaki herkes duymuştu. Mert ne yapacağını bilemez gibi etrafına bakındı ve "Bir kahve alayım" diyerek odadan çıktı. Akgül o an Nazan'dan nefret ettiğini düşündü. Annesini böyle üzmeye hiç hakkı yoktu. Yanına gidip "Sen ne terbiyesiz bir insansın" diye bağırmayı düşündü. Annesine baktı. Hanife Hanım hiçbir şey olmamış gibi duvarlardaki resimlere bakıyordu. Akgül ne yapacağına, ne diyeceğine karar veremedi. Zaman kazanmak için bilgisayarını açmaya yöneldi.

Az sonra Mert elinde kahve dolu iki kupayla odaya girdi. "Teyzeciğim size de kahve aldım. Umarım sütlü içersiniz" diye-

rek kupalardan birini Hanife Hanım'a uzattı. Hanife Hanım, Mert'in bu davranışıyla çok rahatlamıştı. "Sağ ol evladım, çok naziksin" dedi ve Akgül'ün masasının yanındaki koltuğa oturdu. Kahvesini içerken "Ofisinizi çok beğendim" diyerek konuşmaya başladı. "Burası benim yaşadığım şehirden çok farklı. Bilmem hiç bizim oralara geldiniz mi? Havası tertemizdir. Doğal güzellikleri insanı büyüler." Gençler ilgiyle Hanife Hanım'ı dinliyorlardı. Öğretmen olmanın verdiği rahatlıkla masal gibi anlattı yaşadığı ili ve çevresini. Tarihî kaleden, köprüden, kiliselerden ve müzeden söz etti. Her yıl pek çok turistin ziyarete geldiğini de eklemeyi unutmadı. Sonra "Her gülün dikeni vardır ya" diye devam etti: "Bizim oralarda doğa güzel, tarihî eserler güzel, ama halk tutucudur. Özellikle kadınların yaşantısı oldukça kısıtlıdır. İstedikleri gibi gezemezler, rahat giyinemezler. Benim gibi çalışan kadınlar bile, böyle uzun kollu, uzun etekli, kapalı yakalı giysiler giymek durumunda kalıyor. Moda deseniz, bizim oralara geldiğinde buralarda çoktaan değişmiş oluyor". Bu tatlı dilli öğretmen hanımın söz ettiği gerçekler, aslında üç gencin bilmediği şeyler değildi. Mert "Ne güzel anlattınız" diye söze girdi; "Bu yıl mutlaka o taraflara bir gezi yapacağım. Ülkemizin güzelliklerini bu yaşa kadar görmediğim için utanıyorum". Hanife Hanım, kızının arkadaşları üzerinde bıraktığı etkiden memnun olmuştu, hafifçe gülümsedi. Nazan "Ben de utanıyorum. Ama o bölgeyi görmediğim için değil de az önce söylediğim yakışıksız söz için" dedi. Akgül kulaklarına inanamadı. Mert birden çok rahatlamış gibi arkasına yaslanarak Nazan'a bir göz kırptı. Hanife Hanım "Güzel kızım, hiç üzülme" dedi; "Nasıl koşullarda yaşadığımızı bilmiyordun ki". Sonra devam etti: "Yaşamda hepimiz, sürekli birbirimizden bir şeyler öğreniyoruz. Sen de bugün Doğu Anadolu'daki kadının yaşamına dair birinci ağızdan bilgi edindin". Ha-

vadaki gerginlik dağılmıştı. Akgül az önce Nazan'dan nefret ettiğini düşündüğü için kendinden utandı. Annesinin olayı ele alış biçimine de hayran olmuştu. "Mesajı çok güzel verdi doğrusu" dedi içinden. "Ben de öyle yapabilsem ne iyi olur."

Akgül, annesine şirketi gezdirmek istiyordu. Hanife Hanım, Mert'in getirdiği kahveyi bitirince odadan çıktılar. Önce, yöneticisi Ekrem Bey'le tanıştırdı annesini. Ekrem Bey "Gül benim en değerli çalışma arkadaşlarımdan biridir" dedi Hanife Hanım'a. Kadıncağızın gözleri dolu dolu olmuştu. Ardından, hemen yan odada çalışmakta olan Sarah ile tanıştırdı Hanife Hanım'ı. Ülkenin farklı bir bölgesinden gelen Hanife Hanım, Sarah için yepyeni bir deneyimdi. "Gül, annenle seni öğle yemeğine davet etmek istiyorum" dedi hemen. Böylece şirket turundan sonra Sarah ile yemeğe gitmeye karar verdiler. Annesi kızının böyle sevildiğini görmekten büyük bir kıvanç duyuyordu. Bunu da gözleriyle, bakışlarıyla belli ediyordu.

Annesine, şirkete verilen ödülleri sergiledikleri büyük toplantı salonunu da göstermek istedi Akgül. Geniş koridorda beraberce yürürlerken karşıdan Birol Bey'le Nilay Hanım'ın geldiğini gördüler. Birden heyecanlanan Akgül, onlarla konuşmamak için annesini hemen yan taraftaki çay ocağına doğru yönlendirmek istedi. Ama geç kalmıştı. Birol Bey, onu gördü ve samimi bir ses tonuyla "Merhaba Gül, ne yapıyorsun buralarda?" diye seslendi. "Hiç, anama şirketi gösteriyom" deyiverdi Akgül. Arkasından da "Ben ne yaptım" der gibi elini ağzına götürerek sözlerine daha çok dikkat çekti. Nilay Hanım, duyduklarına inanamamış gibi kaşlarını kaldırdı; gözlerini açarak "Duydun mu nasıl konuşuyor?" dedi Birol Bey'in kulağına. Birol Bey, onu duymazdan gelerek "Gül, annenle tanışmaktan memnun oluruz" deyince, Akgül, yaptığı yanlıştan sıkılmış bir hâlde annesini iki yönetici-

siyle tanıştırdı. Birol Bey "Yanlış anımsamıyorsam siz öğretmensiniz" dedi. Akgül, İnsan Kaynakları yöneticisinin bu kadar ayrıntılı bilgiyi aklında tutabilmesine hem şaşırmış hem de hayran olmuştu. Hanife Hanım da "Siz yalnızca çalışanlarınızı değil, ebeveynlerini de tanıyorsunuz, çok etkilendim doğrusu" diyerek hayranlığını dile getirdi. Birol Bey duyduklarından memnun olarak "İtiraf etmeliyim ki herkesi tanımıyorum. Gül, bizim için çok özeldir. Mezun olduğu liseyi, üniversiteyi nasıl kazandığını incelerken annesinin öğretmen olduğunu görmüştüm" dedi ve arkasından "Eğitim evde başlıyor. Sağlam bir temeliniz varsa, bir de Gül gibi akıllı ve çalışkansanız çalışma yaşamında yükselirsiniz. Öyle değil mi?" dedi. Hanife Hanım başını sallayarak ona hak verdiğini belirtti. Akgül, Birol Bey'den duyduğu bu sözlere çok sevinmişti. İçtenlikle teşekkür etti. Tam ayrılırken Nilay Hanım "Hanımefendi, Gül'ün konuşmasını düzeltmesine destek olursanız iyi olur. Bu alanda kendini geliştirmesi gerekiyor" dedi. Hanife Hanım bir yanıt veremeden yollarına devam ettiler. Kızının bir kez daha üzüldüğünü hisseden kadıncağız onu güldürebilmek için büyük salonda her gördüğü şeye aşırı tepkiler vererek komiklikler yaptı. Yalnızca ödüllere değil, salondaki elektronik cihazlara bile çok şaşırmış gibi yapıyordu.

Sarah, öğle yemeği için Akgül'le annesini pizzacıya götürdü. Yemek boyunca sürekli sorular sorarak ülkenin doğusundaki kent yaşamı hakkında bilgi edinmeye çalıştı. Okuduğu kitaplardan bir miktar fikir edinmişti; ama yaşam koşullarını birinci ağızdan duymak istiyordu. Eşinin vefatından sonra neden tekrar evlenmediğini bile sordu. Hanife Hanım bu soruya hazırlıklı değildi. "Bizde adet böyledir; dul kalan kadın, tekrar evlenmez, çocuklarıyla ilgilenir" diyebildi. Sarah, diğer iki çocuğuyla ilgili sorular sordu. Akgül onun sorularını Türkçeye, annesinin yanıtla-

rını da İngilizceye çeviriyordu. Kızının başarıyla çevirmenlik yaptığını gören Hanife Hanım çok mutlu olmuştu. Bir ara "Aferin kızım sana" dedi; "Seni yabancı dilde eğitim veren bir okula gönderemedim diye hep üzülürdüm; ama maşallah oralarda okuyan gençlerden hiç eksiğin yok". Sarah'nın merak etmesi üzerine annesinin bu sözlerini de İngilizceye çevirdi Akgül. Sarah heyecanla konuşmaya başladı: "Ben, İnsan Kaynakları yöneticisinden duydum; Gül'ün İngilizce puanı, İngilizce eğitim veren özel okul mezunlarıyla aynıymış. Diğer yöneticiler buna çok şaşırdılar". Hanife Hanım "Haklısınız Sarah, kızımla gurur duyuyorum" diye yanıtladı onu. O sırada Akgül "İngilizcem iyi de Türkçem zayıf" diye geçiriyordu içinden.

Öğle yemeğinden sonra Hanife Hanım eve gitmek üzere şirketten ayrıldı. Akgül de odasına dönerek bilgisayarının başına geçti. Şirket amaç mesajına yapılacak katkılar, Bilgi İşlem Bölümü'nün belirleyip tüm çalışanlara duyurduğu özel e-posta adresine gelmeye başlamıştı bile. Akgül bu mesajları açıp okuyacak ve bir liste hâlinde alt alta yazacaktı. Birbirinin çok benzeri olan katkılar varsa onları aynı başlık altında toplayacak ve böylece stratejik plan hazırlama ekibinin aynı ya da benzer görüşleri tekrar okuyarak zaman kaybetmesini önlemiş olacaktı.

O akşam Akgül'le Yıldız Ablası eve geldiklerinde bir sürprizle karşılaştılar. Hanife Hanım eve dönünce mutfağa girmiş ve nefis yemekler yapmıştı. Onlar gelmeden sofrayı da kurmuş, bekliyordu. Önce Akgül geldi. Daha kapının zilini çalarken nefis yemek kokularını duyup içeri "Anam sen bir tanesin" diye seslenerek girdi. Mutfakta neler var diye bakarken Yıldız Hanım geldi. Önce "Bizi mahcup ettiniz Hanife Hanımcığım; siz konuksunuz, mutfağa girmemeniz gerekirdi" dedi; ama arkasından da "Her şey harika görünüyor, iyi ki geldiniz" diyerek teşekkür etti. Hanife Ha-

nım'ın hem birkaç çeşit yemek yaptığını hem de hepsinden bol bol yaptığını gören Yıldız Hanım "Aklıma ne geldi biliyor musunuz?" diye sordu ve sonra kendi yanıtladı: "Sarah'yı çağıralım, biraz yöresel yemekler yemiş olsun". Bu önerisini diğerleri de memnuniyetle kabul edince telefonu çevirdi ve Sarah'ya "Hemen bir taksiye atlayıp gel. Hanife Hanım nefis yöresel yemekler yapmış; her şey hazır seni bekliyoruz" dedi.

Sarah yarım saat içinde onlardaydı. Davet edildiğine çok memnun olduğu her hâlinden belli oluyordu. Gelirken eline bir şişe şarap almıştı. Şişeyi gören Hanife Hanım "Biz yemeğe giderken tatlı götürürüz, o içki getiriyor. Farklı kültürler işte" dedi gülerek. Sarah yine merak içindeydi. Yine bir sürü soru sordu. Önce neden üç gün için gelen konuğun evde yemek yaptığını sordu. Hanife Hanım, ona "Yöresel yemeklerin yapımı zordur ve çalışan bu iki hanım büyük şehrin koşturmacası içinde zaman ayırıp pişiremezler" dedi ve "Eminim yemeklerimizi çok özlemişlerdir, onları sevindirmek istedim" diye devam etti. Bu son söz, Amerikalı kadını çok etkilemişti. "Sen onları sevindirmek için bütün öğleden sonra mutfakta köle gibi çalıştın öyle mi?" diyordu. Hanife Hanım "Ne kölesi canım, ev kadını gibi çalıştım" dedi. Benzetmeye canı sıkılmıştı. Yıldız Hanım gülerek "Köle gibi çalışmak, onların dilinde bir deyimdir" dedi. "Bir annenin kızını, sevdiklerini mutlu etmek için çalışıp yorulmasından daha doğal ne olabilir? Sizde böyle yapılmaz mı?" diye sordu Hanife Hanım. Sarah "Çok ender" dedi; "Eğer kızı yetişkinse her konuda olduğu gibi kendi beslenmesinden de sorumludur ve eğer bir yemeği özlerse o yemeğin pişirildiği restorana gidip yer. Böylece de kimse kimseye yük olmaz". Bu sözleri söylerken yüzünde o kadar komik bir ifade vardı ki hepsi kahkahalarla güldüler. Artık soru sorma sırası Hanife Hanım'a gelmişti. "Sizce hangi kültür daha

iyi Sarah?" dedi. Sarah bir an düşündü. Tüm yaşamı boyunca herkes kendi işini yapmalı, kendi ayakları üzerinde durmalı diye düşünmüştü. Ancak bu ülkeye geldikten sonra kendi ülkesinde insanların birbirlerinden çok kopuk yaşadığını, birbirlerine yardım etmeyi, destek olmayı unuttuklarını fark etmişti. "Hangisi daha iyi?" diye yüksek sesle tekrarladı soruyu. Onu ilgiyle izleyen üç kadın karar vermekte zorlandığını fark ettiler. Sonunda Sarah "Ben özgürlüğüme çok düşkünüm" diye söze başladı; "Birisi bana destek olmaya başlarsa işime de karışır. Ben de bunu istemem. Galiba orta yolu bulmalı; hem kendi işini kendin yap hem de dostlarla ve aileyle ilişkilerini sıcak tut". Yıldız Hanım "Çok politik bir yanıt oldu" dedi gülerek; "Ama haklısın orta yolu bulmak önemli. Bizde de bazen otuz yaşına gelmiş, hatta geçmiş, ama hâlâ annesine sormadan bir karar veremeyen, ailesinin yardımı olmadan kendi ayakları üzerinde duramayan sözde yetişkinler var". Akgül söylenenleri Türkçeye çevirince annesi "Benim kızım lise yıllarından beri kendi ayakları üzerinde duruyor" dedi. Sarah da "Evet sizin aile, yani Yıldız da dâhil hepiniz beni çok şaşırtıyorsunuz. Türkiye'ye gelmeden önce hiç böyle insanlarla karşılaşacağımı düşünmemiştim" dedi. Bu sözler üzerine Hanife Hanım "Nasıl insanlarla yani?" diye sordu. Sesinde kızgınlık vardı. "Yani benden daha iyi insanlarla" diye yanıtladı Sarah kocaman bir gülümsemeyle. "Bunu söylemesi büyük incelik" dedi Hanife Hanım. Rahatlamış gibiydi.

Yemekten sonra mutfakta kahvelerini hazırlarken Yıldız Hanım "Ne dersiniz yarın akşam yemeğe onu da davet edelim mi?" diye danıştı Akgül'le Hanife Hanım'a. Daha önce Sarah'nın onları birkaç kez yemeğe götürdüğünü de söylediler. Akgül annesinden hiç ummadığı bir yanıt gelince şaşırdı. "Topluluk içinde bizi utandırmasın" diyordu Hanife Hanım. O bir öğretmendi ve top-

lum içinde saygın bir yeri vardı. Bu değişik Amerikalı kadın, giyinişi, konuşması, oturup kalkması ile onlara uyum sağlayamazsa gece burunlarından gelirdi. Annesini dinlerken Sarah'nın kısa beyaz şortu ve çizmeleriyle kebapçıya geldiği günü anımsadı Akgül ve Yıldız Ablası'na baktı. Yıldız Hanım "Yarın sizin doğum gününüz, siz nasıl isterseniz öyle olacak" dedi ve konu kapandı. Gece kanepede yatarken "farklılıklar" diye düşündü Akgül; "Sarah annemi korkuttu".

Akgül yattıktan sonra annesiyle Yıldız Ablası biraz daha sohbet ettiler. Hanife Hanım "Yıldızcığım bugün çok üzücü şeyler yaşadım" diye söze başladı. "Hayrola" dedi Yıldız Hanım. O gün kızının işyerinde yapılan yorumlardan söz etti Hanife Hanım. Önce oda arkadaşlarından Nazan'ın giyimiyle ilgili alaylı sözünü aktardı. "Gerçi sonra özür diledi; ama belli ki kızımı bu anlamda beğenmiyor, eleştiriyor" dedi. Yıldız Hanım sessizce dinliyordu. Arkasından İnsan Kaynakları yöneticisiyle beraber çok şık bir yönetici hanımla karşılaştıklarını ve Gül'ün birden heyecanlanarak "Anama şirketi gösteriyom" dediğini anlattı. Bunun üzerine de karşılaştıkları yönetici hanımın "Kızınızın konuşmasını düzeltmesine destek olun" dediğini söyledi. Artık gözlerinden akan yaşlara engel olamıyordu. "Kızımı çok üzüyorlar Yıldızcığım, bu haksızlık" diyerek sözlerini bitirdi. Kızı için üzülen bu anneyi nasıl teselli edeceğini bilemeyen Yıldız Hanım, önce onun elini okşadı. Sonra "Hanife Hanımcığım, Gül bu eleştirilerin farkında ve onlarla baş edebilecek güçte, buna inanın. Ayrıca onlar gibi olması da şart değil" dedi ve devam etti: "Yine de, sizin de fark ettiğiniz gibi, giyimine daha çok özen gösteriyor, konuşmasına dikkat ediyor. Ama koşulları aynı değil. Bir kere Gül'ün giyim kuşama ayırdığı bütçe çok kısıtlı". Kızının ailesini yanına alabilmek için ev tutmak istediğini ve bu amaçla para biriktirdiğini biliyordu Hani-

fe Hanım. Başını "Haklısın" der gibi salladı. "Sana yaşamım boyunca şükran duyacağım Yıldız. Kızıma sahip çıktın, onun üzerinde benden çok senin emeğin var" dedi. Yıldız Hanım içtenlikle "Ben Gül'ü çok seviyorum" dedi; "Onu her hâliyle seviyorum. Diğerleri iyi yanlarını görmeyip zayıf yanlarına takılıyorlarsa bu onların ayıbı olmalı". Hanife Hanım "Çok doğru söylüyorsun Yıldızcığım, büyük düşünür Mevlana ne güzel söylemiş" dedikten sonra o çok bilinen dizeleri, sanki görünmeyen bir dinleyici kitlesine okur gibi yüksek sesle okudu:

Sevgide güneş gibi ol,
Dostluk ve kardeşlikte ırmak gibi ol,
Hataları örtmede gece gibi ol,
Tevazuda toprak gibi ol.
Her ne olursan ol
Ya olduğun gibi görün
Ya da göründüğün gibi ol.

"Hataları örtmede gece gibi ol" diye tekrarladı Yıldız Hanım; "Ne güzel bir söz". Gecenin sessizliğinde bir süre öylece oturan iki kadın daha sonra karışık düşüncelerle yatmaya gittiler. Yıldız Hanım yatağında Gül'e daha çok yardımcı olması gerektiğini düşündü. Hanife Hanım da "İyi ki Yıldız var" diye düşündü. "O gökteki yıldızlar gibi yol gösterir benim kızıma, bu zorlukları aşmasında yardımcı olur."

Cumartesi günü kahvaltıdan sonra alışverişe gittiler. Akgül kardeşlerine kot pantolon, annesi de birer tişört aldı. Ardından, girdikleri şık bir mağazadan da annesine dantelli bir bluz aldı Akgül. Hanife Hanım'ın bütün itirazlarına rağmen sözünü dinle-

memiş ve "Bugün senin doğum günün anacığım, kırk yılda bir de şöyle süslü bir şeyler giy" diyerek seçmişti bluzu. Öğle saatinde eve döndüklerinde Hanife Hanım yorgunluktan bitkin düşmüş gibiydi. İki saat kadar yatıp dinlendi. Akşama üçü de özenle hazırlandılar. Akgül'ün bir kez gidip çok beğendiği restoranda yemek yediler. Hanife Hanım da kızı gibi mönüdeki yemeklerin adlarını anlayamadığından yakındı başlangıçta. Ama daha sonra yemeklerin sunuluşuna hayran kalarak "İyi ki gelmişiz, ben böyle şık sunulan yemekler hiç görmemiştim" dedi. Yemeklerini yerken Ayla ile Emrah'ı da bu restorana getirmeye karar verdiler.

Onlar yemek yerken tam arkalarındaki masaya bir grup gencin geldiğini fark eden Akgül, birden Nazan'la Mert'i de aralarında görünce şaşırdı. Onlar da şaşırmışlardı. Yanlarına gelerek "Afiyet olsun" dediler. Nazan "Teyzeciğim bluzunuz çok şık" diyerek kendi kendini bile şaşırttı. Yıldız Hanım, ilk kez gördüğü bu iki gencin ne kadar şık giyinmiş olduklarını ve ne kadar hoş göründüklerini düşündü. Gençlere "Size de afiyet olsun" dediler. Onlar masalarına dönerken "Nazan aslında iyi bir kız" dedi Hanife Hanım; "Dün söylediği sözden sonra çok üzüldü". Masasına dönen Nazan bu restorana beraber geldiklerinde Gül'e "Sen buraya bir daha gelemezsin" dediğini anımsadı. "Ben hep böyle kaba yorumlar yapıyorum" dedi içinden. "Yüzün niye asık" diye soran Mert'e "Hiç sorma, kendimle hesaplaşıyorum" dedi.

Akşam yemeği çok güzeldi. Hanife Hanım'la Gül tekrar tekrar teşekkür ettiler Yıldız Hanım'a. Ardından gittikleri tiyatroda da çok iyi zaman geçirdiler. Üçü de eseri beğenmişti. Eve gece yarısına doğru döndüklerinde "Benim için unutulmaz bir gece oldu" dedi Hanife Hanım. Tiyatroya gitmeyeli neredeyse 15 yıl olmuştu. Kızına bütün bu organizasyonu düzenlediği için, gönderdiği uçak biletleri ve aldığı bluz için içtenlikle teşekkür etti. Yıl-

dız Hanım'a da harika yemek ve en önemlisi de evini onlara açtığı için teşekkür ettikten sonra "O sizin Amerikalı dostunuz bunları anlayamaz" dedi. Güldüler. Gerçekten Sarah onların ilişkilerine şaşırıyordu. "Ama unutmayalım, dün gece, siz benden daha iyi insanlarsınız dedi" diyerek söze girdi Akgül. Hanife Hanım "Haklısın kızım, öyle dedi; ama bence o sözün arkasında nasıl oluyor da benden iyi insanlar olabiliyor der gibi kendini beğenmişlik vardı" diye Sarah ile ilgili düşüncesini dile getirdi. Yıldız Hanım ilk geldiğinde Sarah'nın burada gördüğü her iyi şeye şaşırdığını ve inanmadığını, ters bir şey olursa da "Zaten sizden de bu beklenir" gibi bir tavır takındığını anlattı. "Ben de aynen öyle hissetmiştim" dedi Hanife Hanım. Sohbet Sarah üzerine devam ederken "Onu da anlayışla karşılamamız gerekir" dedi Yıldız Hanım. "Kendilerini nasıl gördükleri malum. Ona göre dünyanın en güçlü ve zengin ülkelerinden birinden kalkıp 'gelişmekte olan ülke' diye tanımladıkları, aslında az gelişmiş buldukları bir ülkeye yardım etmeye geliyor. Burnu büyüklük etmesine şaşırmamalıyız. Ama zaman içinde, bizi tanıdıkça, bu tavrı değişti. Şimdilerde, ilk günler yaptığı gibi beğendiği şeyler karşısında şaşırmıyor, daha çok seviniyor, mutlu oluyor. O eski yukarıdan bakışı kalmadı. En azından ben öyle görüyorum."

Hanife Hanım, Amerika'da, hâlâ insanlar arasında siyah beyaz ayrımı olup olmadığını sordu. Onun tahmini Sarah'nın ülkesinde ikinci sınıf vatandaş olarak görüldüğü için buraya gelmiş olabileceğiydi. "Burada Amerikalı olduğu için el üstünde tutulacağını düşünmüş olabilir mi?" diye sordu. Yıldız Hanım söz konusu ayrımın Amerika'nın geçmişinde kaldığını ve vatandaşlar arasında eşitliğin yasalarla sağlandığını anlattı. "Sarah'nın büyük ebeveynleri o zor günleri yaşamış olmalılar" diye de ilave etti. "Bir insanın teninin renginden dolayı kendini ikinci sınıf his-

setmesi ne kadar kötü bir şey" dedi Hanife Hanım kendi kendine konuşur gibi. Sonra "Neyse ki bizim ülkemizde böyle ayrımlar yok" diye ekledi.

Pazar sabahı kahvaltıyı Akgül hazırladı. Hanife Hanım "Bu sofra sizin yemek gibi kahvaltı dediğiniz şeylere benzemiş. Neydi onun adı, brunç mu?" diye sordu. Akgül gülerek "Ah benim anam, neler de biliyormuş" dedikten sonra da "Brunç değil, branç" diye düzeltti. Hanife Hanım da "Kızımız İngilizce biliyor ya düzeltecek" diye ona takıldı. Üç kadın, üç samimi arkadaş gibi bir gece önceki tiyatro eserini ve yedikleri nefis yemeği konuşarak keyifle kahvaltı ettiler. Akgül bir ara tiyatroda başrol oynayan oyuncunun sesi ve konuşmasını çok etkileyici bulduğunu söyleyince Yıldız Hanım "Biliyor musun, onun bir konuşma okulu var" dedi. "Radyo veya televizyon programlarında çalışmak isteyen gençler o okula yazılıp doğru bir Türkçe ile etkili ve güzel konuşmayı öğreniyorlar." O sözlerini bitirince masada uzun bir sessizlik oldu. Sonunda "Madem siz dile getirmiyorsunuz bari ben söyleyeyim" dedi Akgül: "Hepimizin aklından aynı şey geçti değil mi?". Söylemek istediği, kendisinin de bu konuşma okuluna kayıt olarak güzel konuşmanın inceliklerini öğrenmesinin iyi olacağıydı. "Acaba ücreti çok yüksek midir?" deyince, annesiyle ablası bir ağızdan "Sen parayı düşünme" dediler. Onların bu telaşına gülerek "Durumum bu kadar kötü desenize" dedi. Bu kez utanarak "Yok canım, sen istiyorsun diye biz destek oluruz demek istedik" diyerek düzeltmeye çalıştılar. Kahvaltılarını bitirdiklerinde Akgül'ün bu okula yazılması kararlaştırılmıştı. Annesi "Gül kızım, sen bu konuda kendini geliştirmek istiyorsun diye ben de istiyorum. Yoksa bana göre senin konuşman çok güzel, çok doğal, kusursuz" dedi. Ona gülerek sarılan Akgül "Anacığım abartmayalım lütfen" diye takıldı.

Hanife Hanım'a, kendisini uğurlamaya gelen kızı, son üç günde daha da büyümüş, olgunlaşmış gibi geldi. Evden ayrıldığı lise yıllarından beri kızını kot pantolonu ve kazağıyla çocuk gibi görmeye alışmıştı. Şimdi, karşısında çok hoş bir genç kadın duruyordu. Kızıyla gurur duydu. Aslında sabah kahvaltıda verdikleri karardan sonra Akgül de kendini daha farklı hissediyordu. Uzun zamandır kendisini rahatsız etmekte olan bir sorunu çözmüş gibiydi. Bu duygu da yüzüne yansımış, bakışlarına mutlu bir ifade gelmişti. Mutlaka o okula gidecek, güzel ve etkili konuşmayı öğrenecekti. Yıldız Ablası'yla annesi onu destekledikten sonra başaramayacağı hiçbir şey yoktu zaten. Evden ayrıldığı ilk yıllardan bu yana ne çok şey halletmişti. Şimdi de bunu halledecekti. Yer hostesi annesinin uçağının kalkışa hazır olduğunu anons ediyordu. Oturdukları yerden kalkıp güvenlik noktasına doğru yürüdüler. Hanife Hanım, önce Yıldız Hanım'la, daha sonra da kızıyla sarılıp vedalaştı. Üçünün de gözü yaşlı, yüreği buruktu. Hanife Hanım son bir kez daha geri dönüp el salladı ve kontrolden geçip gözden kayboldu. Akgül, ablasına dönüp "Şu üç günü annemle birlikte geçirmemi sağladığınız için size ne kadar teşekkür etsem azdır" dedi. Yıldız Hanım kolunu onun omzuna attı ve park alanına doğru yürüdüler.

Önemli olan sevildiğini bilmek,
Sevdiğini belli etmek.
Ayrılık her zaman zor; ama
Zevklidir kavuşmayı beklemek.

Görüşlerini sorduk iş arkadaşlarımıza,
Dinledik onları.
Değer vermektir bu insanlara,
Böylece mutlu ettik tüm çalışanları.

Pazartesi günü Akgül erkenden işe gitti ve şirket amaç mesajına gelen katkıları taramaya başladı. Tam da beklediği gibi olmuştu. Hafta sonu birçok kişi mesaj üzerinde düşünmüş ve görüş bildirmişti. 42 adet mesaj gelmişti. Hepsini okuyacak ve listeleyecekti. O gün ofis arkadaşlarının şirketin diğer bölümlerinde çalışmaları gerektiğinden odasında sessizce çalıştı. Mesajlardan bir kısmı yalnızca kendilerine görüş sorulduğu için teşekkür etmek ve hazırlanmış olan şirket amaç mesajını beğendiklerini belirtmek amacıyla yazılmıştı. "Çalışanları sürece katmak ne kadar olumlu bir etki yapıyormuş" diye düşündü hayretle. "Birol Bey bu konuya önem vermekte çok haklıymış." Ekrem Bey sabahtan telefon edip "Kaç mesaj gelmiş, çok farklı görüşler var mı?" diye sordu. O saatte yalnızca mesaj sayısını ve teşekkür mesajlarını aktarabilmişti Akgül. Ama öğleden sonra odaya gelip sorduğunda daha ayrıntılı bilgi verebildi yöneticisine.

Ekrem Bey, en çok Halil Bey'in mesajını merak ediyordu. Akgül ise o mesajın diğerlerinden daha önemli olduğunu düşünememiş ve sırayla okuyup özetlediği için Ekrem Bey'e "Daha ona sıra gelmediği için ne yazdığına bakmadım" demişti. Birden

Ekrem Bey'in yüzündeki ifadeden yanlış yaptığını anlayarak "Özür dilerim galiba büyük bir hata yaptım. Mesajı hemen açıyorum, size iki dakika sonra bilgi veririm" dedi. Ekrem Bey, Yönetim Kurulu Başkanı'nın mesajını hemen kendi e-posta adresine de iletmesini söyleyerek odadan çıktı. Akgül "Ah benim akılsız kafam" dedi kendi kendine ve mesajı yöneticisine ilettikten sonra okumaya başladı. Halil Bey önce ekip üyelerini yaptıkları çalışma için kutlamış sonra da gördüğü eksiklikleri sıralamıştı. Öncelikle amaç mesajında "etik çalışma ilkesinden" söz edilmesi gerektiğini söylüyordu. İkinci olarak ekip çalışmasına Yönetim Kurulu'nun da dâhil olduğunu belirtmelerini istiyordu. Son olarak da "Yalnızca ülke lideri olmakla yetinmeyip dünyada da belli bir dereceye girmeyi amaçladığımızı mesajımızda belirtmeliyiz" diyordu. Akgül mesaja hayran olmuştu. "O kadar kişi çalıştı bu mesaj üzerinde, ama Halil Bey tek başına onların gözden kaçırdıklarını buldu, çıkardı" diye düşündü. Hemen Ekrem Bey'in ofisine giderek okuduğu mesajla ilgili bilgi verdi. "Haklısın Gül" dedi Ekrem Bey; "Başkan çok doğru noktalara değinmiş. Ne yapıp edip bu görüşleri mesajımıza ekleriz artık".

Sonraki dört gün de, gelen mesajlarla uğraştı. Bütün hafta hiç ara vermeden bilgisayar başında çalıştı. Zaman zaman gözleri yoruldu, başı ağrıdı. Ama öneri mesajlarını göndermenin son günü olan cuma sabahına kadar gelen bütün mesajları tarayıp listelerini hazırlamıştı. Toplam 89 mesaj almışlardı. Perşembe akşamı Ekrem Bey'le beraber Birol Bey de gelmiş ve "Gül katılım ne kadar oldu?" diye sormuşlardı. Sonuçtan her ikisi de memnundu. Özellikle teşekkür mesajları Birol Bey'i çok sevindirmişti. "İyi ki bu yöntemi uyguladık. Böylece çalışanlar şirket amaçlarına daha inanarak bağlanacaklardır" dedi.

Son gün gelen dört mesajla 93 kişiden görüş almış oldular. Son mesajlar daha önce gelenlerin hemen hemen aynıydı. Böylece son gün işi kolay oldu. Bu arada Sarah da sık sık odasına gelip "Durum nedir?" diye soruyordu. Akgül Türkçe olarak hazırladığı listesindeki görüş ve önerileri İngilizceye çevirdi. Zorlandığı ve emin olamadığı durumlarda şirketin çevirmeni ve aynı zamanda adaşı Gül Hanım'a gidip soruyordu. Çok deneyimli bir çevirmen olan Gül Hanım her danıştığı cümleyle ilgili yardımcı olurken çeviri yapma konusunda genel bilgi de veriyordu. Sonra da "Bak bunları unutma, sana ileride yapacağın çalışmalarda yol gösterecek ipuçları bunlar" diyordu. Her seferinde Gül Hanım'dan aldığı bu değerli bilgileri not defterine kaydeden Akgül, odasına döndüğünde kendisine verdiği destek için yeterince teşekkür edemediğini düşündü ve Gül Hanım'a özel bir armağan almaya karar verdi.

Stratejik plan hazırlama ekibi bir haftalık aradan sonra tekrar toplandığında herkes birbirini özlemiş gibiydi. Neşeyle selamlaşıyorlar, görüşmeyeli neler yaptıklarını sorup anlatıyorlardı. Sonunda toplantıya ve Akgül'ün hazırlayıp perdeye yansıttığı listeyi incelemeye başladılar. Ekrem Bey önceden "Gül, Yönetim Kurulu Başkanımızın mesajını ilk sayfada tek olarak göster de önce onu konuşalım" dediği için ilk sayfada Halil Bey'in mesajını yansıttı Akgül. Ekip üyeleri yorumları dikkatle okudular ve mesaj üzerinde tartıştılar. İlk söz alan Ali Bey "Mesaja tümüyle katılıyorum" dedi. Onur Bey "Etik ilkeler kolay da Yönetim Kurulumuzun ekip çalışmasına katıldığını nasıl anlatacağız şu kısacık mesajın içinde bilemiyorum" diyerek endişesini dile getirdi. Onun dikkat çektiği konu üzerinde tekrar düşündüler. Nilay Hanım da Onur Bey'e katılarak "Zaten ekip çalışması deyimi

herkesi kapsıyor, tekrar vurgulamak gereksiz" dedi. Ekrem Bey "Öyle şey olmaz. Biz Genel Müdürümüzle beraber Halil Bey'i ziyaret ettiğimizde, kendisine, görüşlerini şirketimizin amaç mesajına katmaktan onur duyacağımızı belirttik. Şimdi bu gereksiz diyemeyiz" dedi. Sonra o gün kendisiyle beraber toplantıya katılmış olan Birol Bey'le Sevgi Hanım'a bakarak "Öyle değil mi arkadaşlar?" diye sordu. Her ikisi de başlarını sallayarak onu onayladılar. Birol Bey "İsterseniz zaman kaybetmemek için gelen diğer mesajları okumaya başlayalım. Belki bu arada gelen önerilerle Halil Bey'in görüşlerini birleştirebiliriz. Belki başka bir çıkış yolu buluruz" deyince Sarah, "Çok haklısın" diye atıldı. Diğerlerinin de katılmasıyla Akgül'ün hazırladığı liste üzerinden diğer mesajları okuyup tartışmaya geçtiler.

Akgül, önce teşekkür mesajları hakkında bilgi verdi. Gelen 93 mesajın 30 tanesi kendilerini bu sürece kattıkları için yönetime teşekkür ediyordu. "Bu kişiler hazırlanan amaç mesajını da beğendiklerini belirtmişler" diye özetledi Akgül. Ekip üyeleri bu bilgiden memnun oldular. Sarah "Bizim orada insanlar teşekkür etme zahmetine katlanmazlardı" dedi. Ardından da "O kadar alışıklar ki yönetimin kendilerini karar verme sürecine katmasına, bu tür davranışları normal görüyorlar ve teşekkür etmeye gerek bile görmüyorlar" diye açıkladı. Ali Bey "Bu hanım yine bize bir imada mı bulunuyor?" diye sordu yanında oturan Ekrem Bey'e. Sonra da devam etti "Onlar çoktan alışmışmış, biz yeni başlıyormuşuz. Bizimkiler kaba dememek için bahane buluyor." Ekrem Bey, ellerini açıp omuzlarını kaldırarak "Bilmem ya da aldırmıyorum" der gibi bir hareket yaptı. Sarah, onların aralarında Türkçe konuşmasından sözleriyle ilgili yorum yaptıklarını tahmin etmişti. "Ne dersiniz Ali Bey?" diye sordu. Ali Bey "Hiiç" diye yanıtladı onu.

Akgül, sunuma devam ettikçe ekip üyeleri birçok mesajda "Etik çalışma, etik ilkelere saygı, etik kurallara uyma" gibi önerilerin olduğunu hayretle gördüler. "Yönetim Kurulu Başkanımız Halil Bey'in gördüğünü pek çok çalışanımız da görmüş, ama biz gözden kaçırmışız" dedi Birol Bey. "Kavga etmekten çok şeyi gözden kaçırdık" dedi Ekrem Bey. Diğerleri onun bu sözlerine yanıt vermedi. Herkes perdeye yansıtılan önerilerle ilgiliydi.

Diğer bir ortak öneri de "Ülke lideri olmak yeterli değil, küresel rekabette kendimize iyi bir yer edinmeyi amaçlarımız arasına koymalıyız" şeklinde özetlenebilirdi. Bu öneri de Halil Bey'in mesajında yer alan görüşlerden biriydi. Sarah "Demek ki en tepeden aşağıya kadar çalışanlar, amaçlar arasında daha yüksek başarıların bulunmasını istiyorlar. Bu çok güzel bir sonuç, bravo doğrusu" dedi. Sevgi Hanım gülümseyerek Ali Bey'e döndü ve "Bu kez bir ima yok. Sarah samimiyetle etkilendi bu sonuçtan" dedi. Ali Bey'in "Eh buna da kusur bulsaydı bari" demesi üzerine diğerleri güldüler. Sarah "Arkadaşlar İngilizce konuşun, daha Türkçem o kadar iyi değil" diyerek dostça uyardı onları.

Çalışanlardan gelen öneriler arasında daha uzun metinler hazırlanmasını isteyenler de vardı, mesajın daha kısa yazılmasını isteyenler de. Bazı öneriler ise eski amaç mesajının aynen korunması yönündeydi. Öğle saati olduğunda mesajların çoğunu incelemişlerdi. Ekrem Bey, tüm sunumun ekip üyelerine gönderilebileceğini ve kalan mesajları uygun oldukları bir zaman diliminde inceleyebileceklerini söyleyince hepsi bu öneriyi kabul etti. Bir sonraki toplantıda amaç mesajına son hâlini verme kararı aldılar. Ondan sonra da Halil Bey'le bir toplantı yapıp kendisine bilgi vereceklerdi. "Toplantı kavgasız gürültüsüz bitti" diye düşündü Akgül. Ekip dağılırken Birol Bey yüksek sesle "Arkadaşlar

bu işin bütün yükünü çeken ve bize çok güzel bir özet sunan genç arkadaşımıza teşekkür etmeliyiz" diye seslendi ve ardından "Gül, iyi iş çıkarmışsın, teşekkürler" dedi. Ardından Nilay ve Sevgi Hanımlar "Ellerine sağlık Gül" dediler. Ali Bey "Tabii yapacak canım, o çalışkan ve yetenekli bir eleman olmasaydı Ekrem Bey ekibe alır mıydı?" dedi. Onur Bey "Gençlerde iş var değil mi Ali Ağabey?" diye takıldı ona. Sarah gülerek göz kırptı. Ekrem Bey de "Gül bizim bölümün en çalışkanlarındandır" diyerek diğerlerine katıldı. Bu sözler bütün yorgunluğunu unutturmuştu. "İyi ki İnsan Kaynakları yöneticisi Birol Bey var" diye düşündü Akgül; "Diğerleri iş telaşı içinde insan faktörünü unutuyorlar".

Stratejik plan hazırlama ekibinin onuncu toplantısı için ekip üyeleri toplantı salonuna geldiklerinde Genel Müdür Mesut Bey'le, Yönetim Kurulu Başkanı Halil Bey'in onları beklediğini gördüler. Salona her giren bir şaşkınlık geçiriyordu. Ali Bey "Üstadım ben mi tarihleri karıştırdım, yoksa program değişti de beni haberdar etmeyi mi unuttunuz?" diye sordu Ekrem Bey'e. O da "Ben de şaşırdım, program değişti herhâlde" diye alçak sesle yanıtladı onu. O sırada kapıdan giren Nilay Hanım, Halil Bey'i görünce hemen kendini tanıttı. Tanışırken de "Efendim ben geçen gün ziyaretinize gelen ekipte yoktum; ama bu çalışmada çok aktif bir rolüm var" dedi. Halil Bey "Hepinizin büyük bir özveri ile çalıştığından haberim var" dedi. Sonra da Mesut Bey'in şirkette yürütülen tüm çalışmalardan kendisini düzenli olarak bilgilendirdiğini ekledi. "Sizler yöneticisi olduğunuz bölümlerdeki sorumluluklarınızı aksatmadan bu işi yüklendiniz. Gösterdiğiniz üstün performans için hepinizi kutluyorum" dedi. Mesut Bey de Yönetim Kurulu Başkanı ile yapılacak toplantının aslında iki gün sonrası için planlandığını, ancak beklenmedik bir seyahat prog-

ramı nedeniyle Halil Bey'in bu sabah ekiple bir araya gelmeyi istediğini açıkladı. Böylece programın neden değiştiğini anlamış oldular. Ardından yerine oturarak "Buyurun Ekrem Bey siz toplantıyı yönetin" dedi.

Bu beklenmedik çağrı üzerine ayağa kalkan Ekrem Bey "Efendim, önce size çalışanlarımızdan gelen önerilerle ilgili özet bir sunum yapalım" dedikten sonra Gül'e dönerek "Sunumu başlatalım, lütfen" dedi. Akgül bir önceki toplantıda yapmış olduğu sunumu tekrar başlattı. İlk sayfada Halil Bey'in önerileri vardı. Yönetim Kurulu Başkanı önerilerine verilen önemden memnun olmuştu. Ali Bey söz alarak "Efendim çok yerinde öneriler, katkılarınıza çok teşekkür ederiz" dedi. Ardından Nilay Hanım ve Sevgi Hanım da benzer yorumlar yaptılar. Sarah herkesin konuştuğunu görünce söz almak gereğini duydu ve "Sizin önerilerinizi pek çok kişi dile getirmişti. Onlar sizinle paralel düşünmüşler de biz düşünememişiz" dedi. Onun bu yorumu üzerine canı sıkılan Ekrem Bey "Bu doğru olmadı" dedi; "Mesajın tamamını biz düşündük ve hazırladık. Başkanımız da beğendi. Bir iki ilave sözcük için başkanımızla paralel düşünmüyoruz demek yanlış olur". Ortamın gerileceğinden korkan Birol Bey "Sunumun devamında ortak öneriler daha iyi görünüyor" diyerek Gül'e devam etmesi için işaret etti. Akgül sunuma devam ederken Ekrem Bey de açıklamalar yapıyordu. Genel yorumlar bitince tek tek önerileri göstermeden sunumu durdurdu ve "Şimdi şirket amaç mesajımıza son şeklini vermek üzere yapacağımız çalışmaya geldik" dedi. Ardından destek ister gibi ekip üyelerine doğru baktı. Onun sıkıldığını gören Birol Bey söz alarak "Önce ilk hazırladığımız mesajı perdeye yansıtalım sonra da onun altına yenisini yazarız" dedi. Akgül bir an Ekrem Bey'e baktı, onun

da başıyla onay vermesi üzerine hazırlayıp görüş ve öneriler için tüm şirkete yayınladıkları ilk amaç mesajını perdeye yansıttı:

AMACIMIZ, ÜRETTİĞİMİZ ÜRÜN VE HİZMETLERLE İÇİNDE BULUNDUĞUMUZ SEKTÖRDE ÜLKE LİDERİ OLMAK, SÜREKLİ İYİLEŞTİRME, DÜRÜSTLÜK, YENİLİKÇİLİK VE EKİP ÇALIŞMASI SAYESİNDE MÜŞTERİLERİMİZİN GÜVEN VE SAYGISINI KAZANMAKTIR.

Mesajı yüksek sesle okuyan Mesut Bey "Arkadaşlar tekrar ellerinize sağlık" dedikten sonra, "Mesajımızı okudukça daha çok beğeniyorum. Şimdi yapacağımız ilavelerle eminim eksiksiz, kusursuz bir amaç mesajımız olacak" diye sözlerini tamamladı. Önce etik konusunu konuştular. Halil Bey'le Mesut Bey'in varlığı belli oluyordu. Ekip üyeleri görüşlerini en yumuşak ses tonlarıyla ve en nazik sözcüklerle belirtiyorlardı. Sonunda "etik kurallara saygı" demeye karar verdiler. Birol Bey'in "Gül lütfen, mesaja bu üç sözcüğü de ekler misin?" demesi üzerine Akgül, mesajı yeni ilavelerle ilk mesajın altına yerleştirerek yansıttı:

AMACIMIZ, ÜRETTİĞİMİZ ÜRÜN VE HİZMETLERLE İÇİNDE BULUNDUĞUMUZ SEKTÖRDE ÜLKE LİDERİ OLMAK, SÜREKLİ İYİLEŞTİRME, DÜRÜSTLÜK, ETİK KURALLARA SAYGI, YENİLİKÇİLİK VE EKİP ÇALIŞMASI SAYESİNDE MÜŞTERİLERİMİZİN GÜVEN VE SAYGISINI KAZANMAKTIR.

Halil Bey "Arkadaşlar, daha ileri gitmeden, ülkemizde lider olmanın yanı sıra dünyada da belli bir yere gelmek istediğimizi de belirtelim mi?" diye soruca yöneticilerin hepsi "Elbette efendim", "Çok uygun olur efendim" diyerek ona katıldılar. Halil Bey'in rahat ve babacan tavrı onları da rahatlatmıştı. Önerilerini biraz daha serbest bir şekilde dile getirmeye ve beğenmedikleri-

ni açıkça belirtmeye başladılar. Ali Bey "Dünyada da lider olmalıyız" deyince Onur Bey "Ali Ağabey bu amaç mesajı, rüya mesajı değil" dedi. Diğerleri korkuyla Mesut Bey'e bakarken Halil Bey bir kahkaha attı ve "Genç arkadaşım ne güzel söyledi" dedi; "Biraz daha gerçekçi olmamızda yarar var". Ekip üyeleri bunun üzerine "İlk elliye girelim" diye yazmayı düşündüler; ama sonra, sektördeki ciddi rekabeti göz önünde bulundurarak "ilk yüz şirket arasında yer almakta" karar kıldılar. Mesut Bey "İlk yüz şirket arasında olmak yüzüncü olmak demek değildir, otuzuncu, kırkıncı sırada da olabiliriz" diye bir açıklama yaptıktan sonra, "Gül, göster bakalım son hâlini mesajımızın" dedi. Akgül mesajı son eklemelerle tekrar yansıttı:

AMACIMIZ, ÜRETTİĞİMİZ ÜRÜN VE HİZMETLERLE İÇİNDE BULUNDUĞUMUZ SEKTÖRDE ÜLKE LİDERİ OLMANIN YANI SIRA DÜNYANIN EN ÇOK SATIŞ YAPAN İLK YÜZ ŞİRKETİ ARASINA GİRMEK, SÜREKLİ İYİLEŞTİRME, DÜRÜSTLÜK, ETİK KURALLARA SAYGI, YENİLİKÇİLİK VE EKİP ÇALIŞMASI SAYESİNDE MÜŞTERİLERİMİZİN GÜVEN VE SAYGISINI KAZANMAKTIR.

"Arkadaşlar daha başka değişiklik yapacak mıyız?" Bunu soran Mesut Bey'di. Diğerleri yanıt veremeden Halil Bey "Evet. Ekip çalışması konusunu biraz daha güçlendirmeliyiz diye düşünüyorum. Ama Yönetim Kurulu'nun da bu çalışmaya dâhil olduğunu nasıl ifade edebiliriz doğrusu bilmiyorum" dedi. Salonda bir an sessizlik oldu. Daha önce bu konuyu aralarında tartışmışlar ve Halil Bey'in de dediği gibi bu kısacık mesajın içine Yönetim Kurulu'nu nasıl ekleyeceklerini bilememişlerdi. Onur Bey, bir önceki yorumunun beğenilmesinden aldığı cesaretle, "Ekip çalışması dediğimiz zaman bütün herkesi katmış oluyoruz aslın-

da" dedi. "En üstteki Yönetim Kurulumuzdan en alttaki çalışanımıza kadar herkes bu büyük ekibin üyesidir." Herkes, Halil Bey'in ne diyeceğini merak ediyordu. Mesut Bey yan gözle Yönetim Kurulu Başkanı'nın yüzüne baktı. Tam ikna olmadığı belli oluyordu. "Çok güzel söyledin Onur" dedi ve devam etti: "Haydi bakalım bu söylediğini amaç mesajımızın içine de yerleştirelim. Ekip çalışmasından ne anladığımızı biraz daha açıklamamız gerekiyor". Halil Bey gülümseyerek "Arkadaşlar işte yöneticilik budur" dedi. "Üstüyle astı arasındaki köprüyü anında kurdu Mesut Bey, öyle değil mi?"

Ekip üyeleri bir süre farklı sözcükler ve kombinasyonlar üzerinde tartıştılar. Hiçbiri üzerinde anlaşamadılar. En sonunda amaç mesajını tek bir cümle hâlinde yazmaktan vazgeçip ikinci bir cümle kurmaya çalıştılar. O arada Akgül de diğerleri gibi önündeki not defterine ekip çalışmasıyla ilgili aklına gelen sözcükleri yazıyordu. Sonunda "Tüm paydaşlarımızla yürüteceğimiz ekip çalışması sayesinde" diye yazdı. Acaba bu yazdıklarını önerse oradaki yöneticilere saygısızlık etmiş olur muydu? "Bana kızarlar mı?" diye düşünürken kimsenin kendisiyle ilgilenmediğini görerek perdedeki amaç mesajına aklına gelen üç ilave sözcüğü de ekleyerek yansıttı. Tam o sırada perdeye bakan Halil Bey "E, tamam işte! Bu çok güzel olmuş" dedi. Halil Bey'in neyi beğendiğini merak eden diğerleri de başlarını kaldırıp perdede yansıyan mesaja baktılar:

AMACIMIZ, ÜRETTİĞİMİZ ÜRÜN VE HİZMETLERLE İÇİNDE BULUNDUĞUMUZ SEKTÖRDE ÜLKE LİDERİ OLMANIN YANI SIRA DÜNYANIN EN ÇOK SATIŞ YAPAN İLK YÜZ ŞİRKETİ ARASINA GİRMEK, SÜREKLİ İYİLEŞTİRME, DÜ-

RÜSTLÜK, ETİK KURALLARA SAYGI, YENİLİKÇİLİK VE TÜM PAYDAŞLARIMIZLA YÜRÜTECEĞİMİZ EKİP ÇALIŞMASI SAYESİNDE MÜŞTERİLERİMİZİN GÜVEN VE SAYGISINI KAZANMAKTIR.

"Bunu kim yazmış?" diye sordu Nilay Hanım. Akgül hiç ses çıkarmayınca Yönetim Kurulu Başkanı Halil Bey "Bilgisayarın başındaki genç arkadaşımız yazdı. Gül değil mi sizin adınız?" dedi. Akgül kızararak "Evet efendim" dedi. İçinden "Acaba Gül değil Akgül mü deseydim?" diye geçirdi; ama çok geç kalmıştı. "Aferin Gül iyi düşünmüşsün" diye devam etti Halil Bey. "Hani şu uzun saçlı küpeli genç arkadaşımız, Onur Bey şirketteki herkes ekibin üyesi demişti ya, Gül de onu tüm paydaşlar diye ifade etmiş. Bence mesaj tamamlandı. Gençlerde iş var. Öyle değil mi Mesut?" Onun bu neşeli ses tonuyla "Mesaj tamamlandı" demesi üzerine herkes çok rahatlamıştı. Mesut Bey "Haklısınız efendim, gençlerde çok iş var" dedikten sonra "Eline sağlık Gül, bizi uzun bir tartışmadan kurtardın" diyerek teşekkür etti. Akgül daha da kızararak gülümsedi. Ali Bey dayanamayıp "Gençlerde iş var da buyurduğunuz gibi uzun saç ve küpe de işyerinde biraz şey oluyor" deyince, Halil Bey "Bende saç olsa uzatacağım da başımda saç kalmadı. Ama bir pırlanta küpe takabilirim" diye susturdu onu. Ali Bey kulaklarına inanmamış gibi bakarken Sarah "Bravo doğrusu, ne kadar hoş görülü bir bakış, sizi kutlarım" diye söze girince Halil Bey gülerek "Hanımefendi siz bizi geri kafalı sanmayın, biz dünyada ne olup bittiğini yakından takip ederiz" diye yanıt verdi.

Toplantı başarıyla sona ermiş ve şirket amaç mesajı Yönetim Kurulu Başkanı'nın ve şirket çalışanlarının önerileri doğrultusun-

da değiştirilerek son hâlini almıştı. Üstelik hiç tartışma çıkmamış, keyifli bir toplantı olmuştu. Halil Bey'le Mesut Bey ekip üyelerine tek tek teşekkür ettiler ve toplantı salonundan ayrıldılar. Sarah "Arkadaşlar büyük bir aşama kaydettik" dedi. "Artık misyon üzerinde çalışmaya başlayacağız. Bundan sonra işimiz çok daha kolay olacak." Sevgi Hanım "Misyonu da çalışanların önerileri için yayınlayacak mıyız?" diye sorunca "Evet" dedi Sarah; "Bu yolu açtık, artık dönmek olmaz." Birol Bey onun sözlerini tamamlar gibi "Zaten dönmek istemeyiz" dedi. "Gelen görüşlerin ne kadar olumlu katkı sağladığını hepimiz gördük. Bu yolda devam edeceğiz". O sözlerini bitirince Onur Bey "Arkadaşlar bugünün sessiz kahramanı Gül oldu" dedi; "Kendisine teşekkür etmeliyiz". Sevgi Hanım "Çok haklısınız, işi bir cümlede bağladığı için Gül'e teşekkürler" dedi. Birol Bey de "Cümleyi bağlamasının yanında inisiyatif kullanıp bize önerisini sunduğu için kutluyorum Gül'ü" dedi. "Bu ara hep Gül'e teşekkür ediyoruz. Sanki başka kimse çalışmıyor." Bu sözleri söyleyen Nilay Hanım'dı.

Önemli olan yılmadan çalışmak,
Düşünmek ve üretmek.
İnsan iyi işler yapınca
Kolay olur özgüven kazanmak.

Çalışmak için çıkınca yola,
Önce görevini tanımla.
Doğru işleri yapmak için
Ne yapacağını bilmek gerek.

Stratejik plan hazırlama ekibinin on birinci toplantısı için Akgül her zaman yaptığı gibi sabah erkenden toplantı salonuna gitti; bilgisayarı ve projektörü kurdu. O bunlarla uğraşırken görevliler de köşedeki masada çay ve kahve ikramı için hazırlık yapıyorlardı. Toplantı için yine taze simit ve çörekler alınmıştı. Salona yöneticilerden ilk gelen Sarah oldu. Akgül'ü yalnız görünce "Ben de seninle konuşmak istiyordum" dedi ve arkasından annesiyle tanışmaktan çok memnun olduğunu söyledi. "Annenle ilişkinizi çok beğendim. Aranızdaki sevgi ve saygıya hayran olmamak olanaksız" dedi. Akgül onu dinlerken annesini düşündü ve gözleri doldu. Sarah hayretle "Niçin ağlıyorsun? Ben sizin ilişkinizi övüyorum" deyince Akgül gülerek "Biliyorum" dedi gözyaşlarını silerek; "Annemi çok seviyorum da o yüzden duygulandım". Onlar konuşurken içeri Birol Bey girmişti. Önce, konuşmalarını kesmemek için yanlarına gitmek istemedi; ama sonra gülüşmeleri duyunca "Özel değilse sohbetinize katılmak isterim" dedi. Böylece konuşmaya üçlü devam ettiler. Sarah Türk kültürünü tanımaktan memnun olduğunu söyledi onlara. Özellikle aile ilişkilerinden çok etkilenmişti. "Ama iş yaşamı bizdekinin aynı" dedi gülerek. Birol Bey "Anlaşılan

bu bir övgü değildi" deyince "Hep rekabet, hep çekişme, hep çatışma" dedi Sarah içini çekerek.

Ekibin tüm üyeleri toplanınca Ekrem Bey toplantıyı açtı ve yapmış oldukları çalışma planının dördüncü basamağındaki şirket misyonunu tanımlama aşamasına geldiklerini söyledi. Sonra "Yarıyı geçtik" dedi gülümseyerek. Diğerleri de kaydettikleri aşamadan memnundular. Onur Bey "İyi gidiyoruz ağabey" diyerek ona katıldı. Sevgi Hanım yaşadıkları çatışmaları unutınuş olduğunu belirtmek ister gibi "Bu iş bitince sizleri özleyeceğim" dedi. "Bir yere gitmiyoruz canım yine görüşeceğiz" diye atıldı Birol Bey; "Ben, sizi haftada bir iş çıkışı çatıdaki manzaralı toplantı odasında toparlarım. Dedikodu yaparız". Bu sözün üzerine Ali Bey "Üstadım, o oda Yönetim Kurulu'nun özel konuklarını ağırlaması için hazırlandı. Öyle her isteyen kullanamaz ki" diye itiraz etti. Akgül ekip üyelerinin giderek dost olduklarını görünce Yıldız Ablası'nın ekip çalışması hakkında söylediklerini anımsadı. "Nereden nereye geldik?" dedi kendi kendine. O sırada Sarah "Arkadaşlar işi çabuk bitirmeyelim. Ben hemen eve dönmek istemiyorum" dedi gülerek. "Biz sana iş buluruz merak etme" dedi Ekrem Bey. O da gülüyordu. Ardından da "Haydi Sarah, gel de bize şirket misyonunu hazırlamak için neler yapmamız gerektiğini anlat" dedi. Ekrem Bey'den gelen bu olumlu sözler Sarah'yı hem şaşırtmış hem de çok memnun etmişti. "Sağ ol Ekrem" dedi ve tahtanın başına geçti.

Şirket misyon mesajının bir şirketin ne işle ilgilendiğini, neler yaptığını, hatta bunları niye yaptığını belirtmesi gerektiğini anlattı Sarah. Mesajın çok uzun olmaması ve okuyanlara şirket hakkında bir fikir vermesi gerektiğini belirtti. Nilay Hanım söz alarak "Benim bildiğim kadarıyla 'Biz kimiz?' ve 'Niye varız?' sorularını yanıtlayacağız bu mesajla" dedi. Sarah "Evet" anla-

mında başını sallayarak devam etti: "Vizyon daha geniş bir amaç belirtirken, misyon daha göreve odaklı bir mesaj olmalıdır". Onur Bey de söz alarak "Bildiğim kadarıyla bu mesajda müşterilerimizden de söz etmemiz gerekiyor" dedi. Sarah da "Haklısın. Ürün ve hizmetlerimizi müşterilerimiz için ürettiğimize göre misyon mesajımızda onlardan da söz edeceğiz" diye yanıtladı.

O ana kadar arkadaşlarını sessizce dinleyen Birol Bey söz alarak "Arkadaşlar, anımsarsanız biz vizyon mesajını Türkçe ifade edebilmek için şirket amaç mesajı olarak adlandırmıştık. Aynı nedenle misyon mesajı yerine şirket görev tanımı demeyi öneriyorum, ne dersiniz?" dedi. Diğerleri onun bu önerisine memnuniyetle katıldılar. Birol Bey'le genelde farklı görüşleri savunan Ali Bey bile "Çok doğru bir düşünce üstadım, size tamamen katılıyorum" dedi.

Ardından Sarah'nın önerisiyle ikişer kişilik dört gruba ayrılarak çalışmaya karar verdiler. Her çift bir mesaj hazırlayacak ve sonra bu dört mesajı perdede yansıtarak tartışacaklardı. İçlerinden en uygun mesajı seçecekler, belki de bir iki tanesini birleştirip yeni bir mesaj oluşturacaklardı. Sarah önerisini aktarır aktarmaz Nilay Hanım "Ama biz yedi kişiyiz; dört çift olamayız" dedi. Sarah gülerek "İlkokul birinci sınıfa dönmelisin" dedi ve sonra işaret parmağıyla salondaki çalışma arkadaşlarını tek tek saydı. Sekiz kişiydiler. Nilay Hanım sık sık yaptığı gibi Akgül'ü saymadığından ekipte yedi kişi olduğunu düşünmüştü. İkili ekipler oluşurken Ali Bey içinden "Aman bana şu kadınlardan biri gelmesin" dedi ve yüksek sesle "Biz Ekrem Bey kardeşimle çalışırız" diye seslendi. Nilay Hanım da "Biz Sarah'yla çalışabiliriz" deyince Sevgi Hanım yanında oturan Onur Bey'e "Biz de bir ekip olduk anlaşılan" dedi. Geriye Birol Bey'le Akgül kalmıştı. Onlar da beraber çalışacaklardı.

Oluşturdukları bu ikişer kişilik küçük ekipler bir buçuk saat kadar sessizce çalıştı. İşin içine çiftler arası rekabet girdiğinden midir bilinmez, hiç kimse öğle saati olduğunu bile fark etmedi. Saat 12.30'da birer öneri hazırlamışlardı. Ekrem Bey "Bence burada ara verelim; isteyen ekipler, öğleden sonra buluşup çalışsın, son hâlini versin" dedi. Diğerleri bu öneriyi kabul ettiler. Bir sonraki toplantıya önerileriyle beraber gelmek üzere ayrıldılar.

Salondan çıkarken Ekrem Bey'in yanına gelen Sarah "Bu çalışmayı İngilizce yaparak beni de dâhil ettiğiniz için teşekkür ederim" dedi. Bu teşekkürle şaşıran Ekrem Bey "Hiç sorun değil" derken amaç mesajını Türkçe hazırlayarak Sarah'yı dışlamış olduklarını düşündü. "Ne yapayım, o aralar Sarah da çok saygısızlık ediyordu" dedi kendi kendine.

Ekrem Bey'in söylediği gibi, ikili ekipler daha sonra bir araya gelerek önerecekleri mesajları hazırladılar. Nilay Hanım çalışırlarken Sarah'ya "Bizim yazdığımız kabul edilecek olduğuna göre diğerleri çok uğraşıp boşuna zaman harcamasalar bari" dedi. "Bunu nereden biliyorsun ki?" diye hayretle sordu Sarah. "Sen bu işin uzmanısın, ben de diğerlerinden bilgiliyim; bu durumda bizden daha iyi yazacak hâlleri yok" diye yanıtladı Nilay Hanım. Sarah bu sözlerin bir önyargıyı yansıttığını düşünerek "Siz Türkler" diye söze başlayacaktı ki durdu. Bir kişinin yaptığı yanlışa bakıp da bütün bir ulusu eleştirmenin büyük bir hata olduğunu öğrenmişti. Biraz düşündü. Onu kırmadan konuşmak istiyordu. Sonunda ne söyleyecek diye merakla bekleyen Nilay Hanım'ın güzel yüzüne baktı ve tane tane "Bu mesaj yazma işi biraz da sözcükleri iyi kullanmak ve anlatım yeteneğiyle ilgilidir. Herkes özlü sözler yazamaz. Şahsen ben, bu konuda o kadar iyi

değilim. Sen çok ümitlenme" dedi. Nilay Hanım umduğunu bulamamıştı. Aynı saatlerde Ali Bey de "Aman üstadım şu kadınlardan daha iyi bir çalışma çıkaralım, yoksa rezil oluruz" diyordu Ekrem Bey'e.

Çiftler on ikinci toplantıya adeta bir yarışmaya gelir gibi heyecanlı geldiler. Hiçbiri hazırladığı öneriyi Akgül'e önceden göndermemişti. Toplantı süresince kendilerine sıra gelince bilgisayara yükleyerek diğer ekiplerle paylaştılar mesajlarını. Toplantının başında Ekrem Bey'in "Kim ilk paylaşmak ister hazırladığı mesajı?" sorusuna Sarah hemen "Biz anlatalım" diye yanıt vermişti. Nilay Hanım "Bu kadın hiç rekabetten anlamıyor" diye düşündü içinden. Korkusu diğerlerinin onlardan kopya çekmesiydi. Ama bunu yüksek sesle dile getiremiyordu. Sarah'nın kendisini anlayamayacağından emindi. O böyle endişeyle düşünürken Sarah bilgisayardan mesaj önerilerini perdeye yansıttı:

GÖREVİMİZ; İNSAN KAYNAĞIMIZI, TEKNOLOJİYİ VE İŞ SÜREÇLERİNİ EN İYİ ŞEKİLDE KULLANARAK MÜŞTERİLERİMİZE HER ZAMAN GÜVENEBİLECEKLERİ KALİTELİ ÜRÜNLER SUNMAK VE ONLARIN SADAKATİNİ KAZANMAKTIR.

Diğer dört ekip bu mesajı ilgiyle okudular. Hiç kimseden ses çıkmayınca Sarah "Yorum yok mu?" diye sordu. Yine bir sessizlik olunca Ekrem Bey "Hepsini görelim ondan sonra yorum yapalım" dedi. Sarah mesajları beğenildi mi, yoksa beğenilmedi mi anlayamamıştı. İkinci olarak Onur Bey gönüllü oldu ve Sevgi Hanım'la beraber hazırladıkları mesajı perdeye yansıttı:

GÖREVİMİZ; MÜŞTERİLERİMİZİN HER GEÇEN GÜN ARTAN BEKLENTİLERİNİ EN YÜKSEK TEKNOLOJİYİ KULLANARAK KARŞILAMAKTIR.

"Bu da pek kısa olmuş" dedi Ali Bey mesajı okuyunca. Onur Bey'le Sevgi Hanım beraberce "Ama Sarah kısa olsun demişti" diye yanıtladılar onu. Sırada Birol Bey vardı. Ekrem Bey "Biz en son paylaşalım mesajımızı" diyerek sıranın Birol Bey'de olduğunu ima etmişti. Bunun üzerine Akgül, daha önceden bilgisayara kaydetmiş olduğu mesajı perdeye yansıttı:

GÖREVİMİZ; ŞİRKETİMİZİN YETENEKLİ İNSAN KAYNAĞI VE SAHİP OLDUĞUMUZ YÜKSEK TEKNOLOJİ SAYESİNDE MÜŞTERİLERİMİZE ÜSTÜN KALİTELİ ÜRÜN VE HİZMETLER SUNMAKTIR.

Bu mesajı da ilgiyle okudular. "Bizimkine benzemiş" dedi Sevgi Hanım. Birol Bey güldü "Haklısınız yüksek teknolojiden iki mesajda da söz ediliyor". Sarah "Haydi sonuncuyu da görelim" deyince Ekrem Bey, Akgül'den kendi hazırladıkları mesajı da bilgisayara yüklemesini rica etti. Böylece sonuncu mesaj da perdede yansıdı:

GÖREVİMİZ; ÜRETTİĞİMİZ YÜKSEK KALİTELİ ÜRÜNLERLE MÜŞTERİLERİMİZ, İŞ ORTAKLARIMIZ, RAKİPLERİMİZ TARAFINDAN PİYASADA LİDER OLARAK TANINMAK VE KAZANCIMIZI TÜM PAYDAŞLARIMIZIN VE TOPLUMUN REFAHI İÇİN KULLANMAKTIR.

"Bakın bu mesaj diğerlerinden biraz daha farklı öğeler içeriyor." Bunu söyleyen Sarah'ydı. Ali Bey duyduklarından memnun arkasına yaslandı. "Evet" dedi Birol Bey; toplumun refahı kavramı diğerlerinde yoktu. "Acaba bu kavram amaç mesajında mı olmalı, yoksa görev mesajında mı?" Ekip üyeleri bir süre bu sorunun yanıtını tartıştılar. Sonunda şirket amaç mesajını değiş-

tirmeyeceklerine oy birliğiyle karar verdiler. Şimdi yapılacak iş, perdede yansıyan dört mesajdan tek bir görev mesajı oluşturmaktı. Birol Bey'in önerisiyle önce birden fazla mesajda geçen ortak kavramların bir listesini yapmaya karar verdiler. Bunları yeni mesajda mutlaka kullanacaklardı. Ardından tek bir mesajda yer alan kavramlara bakıp tartıştıktan sonra ekleyip eklemeyeceklerine karar vereceklerdi.

Ortak kavramları; insan kaynağı, yüksek teknoloji, üstün kaliteli ürün ve hizmetler, müşteri (memnuniyeti / sadakati / güveni) olarak listelediler.

Bunun dışında, tek tek mesajlarda yer alan diğer kavramları da buldular. Bunlar ise; iş süreçleri, iş ortakları, rakipler, piyasada lider olmak, tüm paydaşların ve toplumun refahı olarak belirlendi.

Bu kavram taramasından sonra hazırladıkları görev tanımlarının birbirinden çok da farklı olmadığını görerek sevindiler. Ekrem Bey "Arkadaşlar bu mesajı bugün bitirebilir miyiz?" diye sordu ve mesaj son şeklini aldıktan sonra yapacakları işleri anlattı. Mesajı önce Mesut Bey'e götürecekler ve daha sonra da beraberce Yönetim Kurulu'nun görüş ve önerilerine sunacaklardı. Bir önceki olayda yaşadıklarından ders almışlardı. Yönetim Kurulu'nun görüşünü aldıktan sonra, yine bir haftalık süre tanıyıp şirket çalışanlarının katkılarını da isteyebilirlerdi. "Aman o aşamayı atlamayalım. Mutlaka çalışanlarımızın görüşlerini isteyelim" dedi Birol Bey.

Ekip üyeleri ilk toplantılarda yaptıkları gibi, yemeklerini toplantı salonuna getirtip ara vermeden çalışmaya devam etme kararı aldı. Yüzlerinden çalışmaya devam konusunda son derece

istekli oldukları okunuyordu. Akgül çalışmaları ilerledikçe ekibin temposunun yükseldiğini fark ediyordu. Az sonra Birol Bey'in çağırdığı bir görevli herkesin ne yemek istediğini sorarak bir liste yaptı. Yemekleri getirtmek üzere salondan çıktı. Yemekleri yakındaki bir restorandan isteyerek süreci hızlandırmaya karar vermişlerdi. Bu yüzden benzer şeyler seçtiler. Üç hanım salata istemişti. Ali Bey külbastı isteyince Onur Bey "Aman ağabey ne yaptın, sen kül yutmazsın" diyerek onu kızdırdı. Ekrem ve Birol Beyler kumpir istediler. Akgül önce hanımlar gibi salata yemeye niyetlenirken kumpiri duyunca fikir değiştirdi. Sarah "Ben seninkinden biraz tadabilir miyim?" diye sordu. Anlaşılan onun da canı çekmişti. Diğerleri, onun Akgül'le bu kadar samimi olduğunu görünce şaşırmışlardı. "Sana bir de kumpir isteyelim" diye önerdi Ekrem Bey; ama o kabul etmedi. Yalnızca bir lokma tatmak istiyordu. "Giderek bize benziyorsun Sarah" dedi Onur Bey. Hepsi güldüler. Yemek boyunca kimse tatsız bir söz söylemedi. Bir yandan çalışırken bir yandan da keyifle yemeklerini yediler.

Ekip üyeleri ortak kavramların hepsini mesajda kullanmaya ve onlara iş süreçlerini de eklemeye karar verdiler. Ancak "piyasada lider olarak tanınmak" konusunda bazı çekinceleri vardı. Birol Bey "Biz bu kavramı amaç mesajımıza koyduk, kendi kendimizi yinelemeyelim" dedi. Sarah da onunla aynı görüşteydi. Nilay Hanım da benzer bir görüş dile getirince bu kavramı hazırladıkları mesajda kullanmış olan Ali Bey, kendilerine haksızlık yapıldığını söyledi. Ama ona, ekibinin üyesi ve ortağı Ekrem Bey bile katılmadı. Ardından kazançlarının tüm paydaşların ve toplumun refahı için kullanılması üzerinde tartıştılar. Bu daha da uzun bir tartışma oldu. Onur Bey "Biz, özel bir şirketiz, kazancı-

mızı kendimiz, ortaklarımız, yeni yatırımlarımız için kullanırız" diyordu. Sevgi Hanım ise yaptıkları sosyal sorumluluk projelerini anımsatarak "Biz yalnızca kendimiz için değil, toplumun refahı için de çalışıyoruz" diye itiraz ediyordu. Birol Bey "Aslında bir görev mesajında biz kimiz, ne yapıyoruz ve nasıl yapıyoruz, yani hangi değerlerle çalışıyoruz sorularına yanıt vermek gerekiyor. Bu bağlamda toplum için yaptığımız çalışmalara değinmek iyi olabilir" dedi.

Ekrem Bey de toplumun refahı için çalışmanın yalnızca kârın bir bölümünü toplum için harcamak anlamına gelmediğini, yeni yatırımlarla istihdam yaratmanın da toplumun refahına katkı olduğunu söyledi. Ardından çevreye saygılı bir işletmenin de toplumun refahına katkıda bulunmuş olacağını belirtti. Son olarak "Yasalara uyan, etik çalışan, yolsuzluk yapmayan bir işletme de toplumun refahına katkı sağlar" diye ekledi. Ekrem Bey'in sözlerinden hepsi etkilenmişti. Akgül, yöneticisiyle gurur duydu. Ne güzel dile getirmişti işletmelerin topluma yapabileceği katkıları. Bu konuşmadan sonra ekip toplumun refahıyla ilgili kavramı da mesaja eklemeye karar verdi.

Ekrem Bey "Gül lütfen söylediklerimizi yazarak perdeye yansıtır mısın? Bakalım mesajımız neye benzedi?" dedi. Dört farklı mesajdan esinlenerek hazırladıkları şirket görev mesajını onlar söyledi, Akgül yazdı. Perdeye yansıdıkça "Onun yerini değiştir, diğerini öne al, araya virgül koy" gibi yönlendirmelerle ona yol gösteriyorlardı. Sonunda mesaj ortaya çıktı:

GÖREVİMİZ; SAHİP OLDUĞUMUZ İNSAN KAYNAĞI, YÜKSEK TEKNOLOJİ VE İŞ SÜREÇLERİYLE MÜŞTERİLERİMİZE HER ZAMAN GÜVENEBİLECEKLERİ ÜSTÜN KALİTELİ

ÜRÜN VE HİZMETLER SUNARKEN TÜM PAYDAŞLARIMIZIN VE TOPLUMUN REFAHINA DA KATKIDA BULUNMAKTIR.

Sonuçtan herkes memnundu. "Harika bir ekip çalışması oldu" dedi Ekrem Bey. Yüzünde o eski özgüvenli ifade vardı. "Nihayet müdürümün morali düzeldi" diye sevindi Akgül. Diğerleri Ekrem Bey'e hak verdi. Üstelik bu güzel çalışmayı çok kısa bir zamanda ortaya çıkarmışlardı. Ekrem Bey "Ben bugün Genel Müdürümüzle görüşür, hem bu mesajı onunla paylaşırım hem de Yönetim Kurulu ile ne zaman toplanabileceğimizi sorarım. Toplantı tarihini Gül sizlere e-posta mesajı ile bildirir" dedi. Artık kimse Akgül'den mesaj almaktan rahatsız olmuyordu.

Önemli olan ekibin hedefini
Unutmadan çalışmak.
Herkes inanınca hedefe
Çok verimli oluyor,
Sinerji yaratmak.

Ailede öğrenilenler çok önemli,
Yaşam boyu sürüyor
Çocukluk günlerinin etkileri.

Gizem Amerika'dan döneli bir hafta olmuştu. Onun gelişi en çok Akgül'ü sevindirmişti. "Odamızın neşesi yerine geldi" diye düşünüyordu. Gerçekten de Gizem zarafeti ve sıcaklığıyla girdiği her ortama ışık getiren genç bir hanımdı. Amerika'daki eğitimi de çok başarılı geçmiş, oradaki yöneticiler buraya onunla ilgili övgü dolu bir mesaj göndermişlerdi. Bu bilgiyi Ekrem Bey odalarına gelerek hepsinin bir arada bulunduğu sırada aktarmış ve Gizem'e teşekkür etmişti.

Gizem, ofis arkadaşlarına Amerika'dan armağanlar getirmişti. Mert'e aldığı armağan onun çok beğendiği bir caz sanatçısının son çıkan albümüydü. Mert sevinçle Gizem'e sarılıp teşekkür etti. Nazan'a ise ünlü bir markanın parfümünü getirmişti. Akgül ambalajın şıklığından çok pahalı bir marka olduğunu tahmin etti. Nazan da memnundu armağanından. Gizem'e içtenlikle teşekkür etti. Son olarak "Gülcüğüm sana da bu bluzu aldım. Umarım beğenirsin" diyerek mavi beyaz çizgili çok güzel bir bluz uzatmıştı Akgül'e. Çok utandı Akgül. "Ama bu çok büyük bir armağan, beni mahcup ediyorsun Gizemciğim" dedi ve sarılıp yanaklarından öptü. "Beyaz pantolonumla giyerim" diye geçirdi içinden. Şu Gizem'i çok seviyordu.

Gençlerin dördü de çok yoğun çalışıyordu. Akgül her toplantıdan sonra notları toparlıyor, tüm ekip üyelerine gönderiyordu. Bu arada sık sık çeviri yapması gerekiyordu. Sarah'nın gelişiyle İngilizcesinin ilerlediğini fark ediyor, seviniyordu.

O gün toplantıdan sonra odasına döndüğünde içeride bir konuğun olduğunu gördü. Uzun boylu, lacivert takım elbiseli, saçları jöleli, çok şık bir genç adamdı bu konuk. Akgül odaya girince bir an Nazan'ın yüzü asıldı gibi geldi. "Yoksa bu genç adam Nazan'ın erkek arkadaşı mı?" diye geçirdi aklından. Tam yerine otururken Gizem atıldı ve "Gül seni Nazan'ın erkek kardeşi Korhan'la tanıştıralım" dedi. Genç konuk ayağa kalktı, gülümseyerek Akgül'ün elini kuvvetle sıktı ve "Çok memnun oldum" dedikten sonra ablasına dönerek "Hani benim kahvem?" diye sordu. "Demek ki bu ilginç genç adam, Nazan'ın kardeşiymiş" diye düşünen Akgül, birden arkadaşının ailesi hakkında hiç bilgisi olmadığını fark etti. Bu arada Nazan telaşla kapıya yönelmiş, bir yandan da "Kahven şimdi geliyor Korhan" diyerek odadan çıkmıştı. "Nazan'ın üzerinde böyle otoritesi olduğuna göre kardeşi değil de ağabeyi olmalı" dedi kendi kendine.

Gençler Korhan'la dış ticaret, enflasyon, borsa ve döviz kurları üzerine sohbet ettiler. Akgül "Nerede çalışıyor, ne iş yapıyor?" diye merak ediyordu, ama bir pot kırmaktan korktuğu için soramıyordu. Korhan'ın özgüvenli tavrı, konuşmaları, hatta ayak ayak üstüne atıp oturuşu bile "Ben bu odanın patronuyum" der gibiydi. Sevgili arkadaşı Mert onun yanında çocuk gibi kalmıştı. Sohbet devam ederken Nazan elinde kahve fincanıyla içeri girdi ve kardeşine kahvesini verdi. Korhan fincanı eline alır almaz "Yahu bunda süt var, ben sade içiyorum bilmiyor musun?" diye çıkıştı kız kardeşine. Herkesin içinde gelen bu sert

tepki Nazan'ı çok üzmüş olmalıydı. "Ama sen hep sütlü içersin" dedi. "İnan süt bulabilmek için Genel Müdürlük'teki çay ocağına kadar gittim." Korhan hâlâ kızgındı. Kendisine büyük bir hakaret edilmiş gibi "Bir aydır diyet yapıyorum. Hiç mi dikkat etmedin? Kahvemi sade içiyorum artık" diye konuşmasına devam etti ve fincanı sert bir tavırla sehpanın üzerine bıraktı. Anlaşılan içmeyecekti kahveyi. Mert hemen "Aman ne güzel, ben de sütlü bir kahve olsa da içsem diyordum" dedi ve fincanı alarak Nazan'a teşekkür etti. Akgül tam "Neyse ortam yumuşadı" diye düşünürken Korhan "İşte bu yüzden Nazan benim şirkette çalışamadı" dedi. "Kaliteli hizmet her şeyin üstündedir. Bir kahveyi bile doğru getiremeyen insandan ne bekleyebilirsiniz?" Nazan'dan hiç ses çıkmıyordu. Bu kez Gizem konuştu ve "Aşk olsun Korhan" dedi; "Seni duyan da büyük bir kriz yaşanıyor sanır. Altı üstü bir kahve. Ne olacak bu kez sütlü içsen? Hem Nazan'ın senin ne zaman diyet yapıp ne zaman yapmadığını takip etmekten başka işleri de var". Gizem'in içtenliğiyle herkesin üzerinde bıraktığı o hoş etki Korhan'ı yumuşatmıştı. "İş ararsan haberim olsun" dedi. Gizem'e kendince övgüde bulunurken kız kardeşini üzdüğünü düşünmüyordu anlaşılan. Korhan'la Gizem diyet yapmak üzerine konuşmaya başladılar. Bu arada Nazan toparlandı ve "Ben hazırım Korhan" dedi. Saat 17.30'du. "Kardeşi geldi diye biraz erken çıkıyor olmalı" diye düşündü Akgül. İki kardeş diğerlerine "İyi akşamlar" diyerek çıktılar.

Arkalarından hayretle bakan Akgül dayanamadı ve "Kardeşi miydi, ağabeyi mi?" diye sordu. "İnsan olamadıktan sonra ne fark eder?" dedi Mert kızgın bir sesle. "Çok otoriter bir hâli vardı da" diye açıklamaya çalıştı Akgül. "Dedikodu gibi olacak, ama ben size neler olduğunu anlatayım" diye araya girdi Gizem ve

Nazan'ın ailesinin Anadolu'nun çok eski ve köklü ailelerinden biri olduğunu söyledi. Babası işlerini İstanbul'a taşımış ve kısa zamanda varlıklarını birkaç kat artırmıştı. Şimdi ailenin üç büyük şirketi vardı ve yurt dışına satış yapıyorlardı. Ancak aile geleneksel kültürünü her zaman korumuştu. Nazanlar dört kardeştiler. Babası iki oğluna iki kızından daha çok değer veriyordu. En azından davranışları öyleydi. Oğullarını yurt dışında en pahalı okullarda okutmuştu. Nazan da okulunu bitirince yurt dışında yüksek lisans eğitimi almak istemişti; ama "Kız kısmının yurt dışında işi olmaz" demişlerdi. Korhan eğitimini tamamlayınca babası onu şirketlerinden birinin başına Genel Müdür yapmıştı. Nazan'a da aynı şirkette bir iş vermişlerdi. Ama zavallı kızcağız kardeşinin kendisine karşı takındığı sert tavırlar nedeniyle orada çalışamamış ve bu şirkette iş bulup ayrılmıştı.

Akgül oda arkadaşının yaşam öyküsünü hayretle dinledi. "Çok üzüldüm doğrusu. Eğer evinde huzurun yoksa paranın pulun hiç önemi yok" dedi. Mert ve Gizem başlarını sallayarak ona hak verdiklerini belli ettiler. Gizem "Arkadaşlar bunu söylemem doğru değil, ama hepimiz Nazan'ı seviyoruz, arkasından konuşma sayılmaz" dedi ve devam etti: "Arkadaşımızın başında daha büyük bir dert var. Şimdi de babası memleketten bir işadamının oğluyla evlenmesini istiyor kızcağızın. Bu akşam da o aileyle yemekli bir toplantı yapacaklarmış. Nazan onları atlatmasın diye babası Korhan'ı gönderip iş yerinden aldırdı kızını".

Mert "Olmaz böyle şey" diyerek elindeki kalemi fırlatıp attı. Ondan böyle tepkiler görmeye hiç alışkın olmayan Akgül'le Gizem birbirlerine baktılar. Anlaşılan Mert'in Nazan'a karşı duyduğu yakınlık yalnızca iş arkadaşlığı değildi. Gizem "Canım bu de-

virde, hele İstanbul'da kimse zorla evlendirilemez" dedi. Mert ona baktı ve gülümsedi. Duygularını ele vermişti ve Gizem de ona moral vermeye çalışıyordu.

Üç arkadaş konuşurlarken saat 18.00'i geçmişti. Toparlanıp çıktılar. Yol boyunca Nazan ve ailesi hakkında duyduklarını düşündü Akgül. Çocukluğundan beri şımartıldığı nasıl da belli oluyordu şu Genel Müdür Korhan Bey'in. "Yirmi beş yaşında Genel Müdür. Acaba 'Bu pozisyonu hak etmek için ne yaptım?' diye hiç düşünmüş müdür?" dedi içinden. Duyduklarını Yıldız Ablası'yla da paylaşmak istiyordu. "Bu dedikodu sayılmaz" dedi kendi kendine; "Ablam kimseye bahsetmeyecek ki".

Akşam yemeğinde konu Nazan ve ailesi olmuştu. "Ablacığım düşünebiliyor musunuz yaşamda en çok güvendiğiniz insanlar, annenizle babanız, sizinle kardeşleriniz arasında ayrım yapıyor" dedi ve sonra kendi ailesinde çocuklar arasında hiçbir zaman ayrım yapılmadığını anlattı. Yıldız Hanım "Senin ailen eğitimli, aydın insanlar Gülcüğüm. Bu ailenin büyükleri öyle olmayabilir" dedi. O güne kadar birçok davranışına kızdığı Nazan'ın, ailesiyle yaşadıklarını düşününce kızgınlığı geçiyordu. "İnsan kendisi ayrımcılığa uğrarsa bu konuda başkalarına karşı daha dikkatli olması gerekmez mi?" diye sordu ablasına. Yıldız Hanım "Arkadaşın kız ve erkek çocuk arasındaki ayrımı normal bir davranış olarak görüp büyümüştür. Eminim annesi de babasının yanında benzer bir ayrıma uğramış ve kabullenmiştir. Aile kültürü nasılsa çocuklar onu benimser. Ama yetişkin olup da çevrelerindeki farklı kültürleri, farklı yaklaşımları görünce eğriyi doğruyu ayırt ederler ve mutsuz olurlar" dedi. Akgül ablasına hak verdi. Nazan varlıklı, ama mutsuz bir genç kadındı. "Belki de kendisi ayrıma uğradığı ve bunu bir şekilde kabullendiği için

başkalarına karşı ayrım yapmayı doğal kabul ediyor." Bu sözleri kendi kendine konuşur gibi söylemişti Akgül.

O akşamın en heyecanlı haberini yemekten sonra kahvelerini içerken verdi ablasına Akgül. "Biliyor musunuz bizim Mert'le Nazan'ın arasında iş arkadaşlığından daha yakın bir dostluk varmış" diyerek söze girdi ve evlilik konusuna Mert'in verdiği tepkiyi anlattı. Ayrıca şu şımarık Korhan varken de kahveyi içerek Nazan'ın üzülmesini önlemeye çalışmıştı Mert. Yıldız Hanım içinden "Bizim Gül de beğeniyordu Mert'i galiba" diye geçirdiyse de hiç sesini çıkarmadan dinledi onu. Akgül bu habere heyecanlanmıştı, ama üzülmüş görünmüyordu. Sevindi Yıldız Hanım. "Ee, gençler arasında böyle yakınlaşmalar doğaldır. Umarım aileleri farklı planlar yapıp gençleri zor durumda bırakmazlar" dedi. "Ah, evet" dedi Akgül; "Umarım mutlu olurlar". Yıldız Hanım onun bütün içtenliğiyle arkadaşlarının mutluluğunu istediğini görünce "Aile, aşk ve mutluluğu anlatan bir öykü var dinlemek ister misin?" dedi. Akgül sevinçle "Evet" deyince başladı anlatmaya:

Son derece güzel tablolar yaratmış bir ressam, en önemli eserini henüz çizemediğini sezmiş ve aradığını bulmak için yollara düşmüş. Bir gün tozlu bir yoldan geçerken yaşlı bir adama rastlamış. Ona "Dünyanın en güzel şeyinin resmini yapmak istiyorum; ama onu nerede bulacağımı bilemiyorum" demiş. Yaşlı adam gülümseyerek "Çok kolay" diye yanıtlamış onu; "Aradığın şey iyi niyetli ve temiz insanlardır. Dolaş mutlaka öyle insanlar bulursun. Bulduğunu bakışlarından anlarsın".

Ressam yoluna devam etmiş. Günler sonra yolda yeni evli genç bir geline rastlamış. Ona da en güzel şeyin ne olduğunu sormuş. Kadın "Aşk" diye yanıtlamış sorusunu. "Aşk, fakirliği zenginlik hâline getirir, azı çok yapar; onsuz güzellik olmaz."

Ressam tekrar yoluna devam etmiş. Bu kez de bir askerle karşılaşmış. Ona da aynı soruyu sormuş. "Dünyada en güzel şey barıştır" demiş asker; "Savaş çirkinliktir, barış güzellik getirir".

Dolaşmaktan yorgun düşen ressam "İyi niyet, aşk ve barış" demiş kendi kendine. "Bunları nasıl çizebilirim ki?" Sorusuna yanıt bulamamış ve evine dönmeye karar vermiş. Daha evinin kapısından girer girmez dünyanın en güzel tablosunu görmüş. Karısı kendisine aşkla bakıyormuş. Çocuklarının bakışlarında saflık, temizlik ve iyi niyet, evinde barış ve huzur varmış. Oturup dünyanın en güzel tablosunu yaratmış, adını da "Yuvam" koymuş.

Akgül öyküyü ilgiyle dinledikten sonra "Demek dünyada en güzel şey ailede sevgi, huzur, barış ve iyi niyet" diye tekrarladı. O gece yatağında uzun süre Nazan'la Mert'i düşündü. Herkesin bir öyküsü vardı. Dış görünüşüne bakarak, hatta bir iki davranışını gözlemleyerek insanlar hakkında karar vermek yanlıştı. Bazen en umulmadık acılar yer alıyordu bir insanın yaşamında. "Önyargı ne kadar sakıncalı" dedi içinden. "Onlar bana karşı önyargılı, ben onlara karşı. Sonuçta hepsi kötü." Sonra ailesini düşündü. Onlara sahip olduğu için çok şanslı olduğuna karar verdi.

Önemli olan ailede
Sevgi ve saygı.
Eğer sevildiğini bilirse çocuk
Duymuyor geleceğinden kaygı.

Farklılıklar unutuldu;
Dostluklar kuruldu.
Birbirini anlayan insanlar
Daha mutlu oldu.

Ekrem Bey, son toplantıda söylediği gibi, hazırladıkları şirket görev mesajını Mesut Bey'e götürmüştü. Onun da onayını aldıktan sonra Yönetim Kurulu'na sunmak üzere bir toplantı tarihi belirlemelerini istemiş, ancak Halil Bey'in yurt dışından bir hafta sonra döneceğini öğrenince "Zaman kazanmak için biz mesajımızı çalışanların görüşlerine açalım mı?" diye sormuştu. Mesut Bey, amaç mesajıyla ilgili yaşadığı sıkıntıyı unutmamıştı. "Aman sakın" dedi heyecanla. Ardından bir sonraki aşamaya geçip çalışmalarını sürdürmelerini önerdi. Halil Bey dönünce de görev mesajıyla ilgili çalışmaları hızla gerçekleştireceklerdi. Ekrem Bey, Genel Müdürü'nün önerileri doğrultusunda arkadaşlarına bilgi verdi. Ekip üyeleri önceden yaptıkları programa uyarak çalışmalarına devam edecekti.

Akgül on üçüncü toplantının duyurusunu gönderirken "On üçüncü toplantı, uğursuz sayı" dedi yüksek sesle. O sırada odada bulunan Nazan "Batıl inançların var mıdır?" diye sordu. "Hayır. Öyle şaka gibi söyledim. Ya senin?" dedi Akgül. Nazan güldü; "Ben de çook" ve devam etti: "Kara kediden korkarım, salı günleri bir işe başlamam, merdiven altından geçmem". Onun şaka yaptığını sanan Akgül "Haydi canım, inanmam" deyince Nazan ço-

cukken onları nenelerinin büyüttüğünü ve yaramazlık yapmasınlar diye "Taş olursunuz, öcü gelir, evde ölüm olur, şeytan alır götürür" gibi her türlü korkutma yönetimini kullandığını anlattı. Bazılarını bu yaşa geldiği hâlde unutamamıştı. Akgül onun için üzüldü. "Acaba erkek kardeşlerine de aynı korkutma yöntemini uygulamışlar mıydı?" diye düşündü; ama sormadı. Kendi ailesi, çocukları korkularla büyümesin diye her türlü önlemi almıştı. Nazan'a "Salı günlerini hiç denemedim; ama kara kediler pek sevimli oluyor, sana garanti verebilirim" dedi. Gülüştüler. Aralarındaki soğukluk giderek yerini sıcak bir dostluğa bırakıyordu.

Stratejik plan hazırlama ekibi on üçüncü toplantılarına keyifle başladı. Birol Bey o sabah taze su böreği getirtmişti. Herkes birer ikişer dilim alırken Sevgi Hanım'ın hiç yemediğini gören Nilay Hanım "Lütfen bir dilim alın, çok taze ve çok lezzetli" diyerek servis tabağını Sevgi Hanım'a doğru uzattı. Meslektaşının bu davranışına şaşıran Sevgi Hanım "Aman onda bir sürü kalori vardır şimdi" dedi. "Lütfen alın, öğle yemeğinde az yersiniz; üstelik bu kilolar size çok yakışıyor." Bunları söyleyen Nilay Hanım'dı. Ondaki bu değişime herkes şaşırdı. En çok da Sevgi Hanım şaşırdı. Gülümsedi ve bir dilim börek aldı. "O çatışmalı günler geride kaldı. Ne güzel dostluklar kuruluyor" diye düşündü Akgül.

Ekrem Bey toplantıyı açtıktan sonra Mesut Bey'le yaptığı görüşmeyi bir kez de sözlü olarak aktardı ve "Biz çalışma planımızın beşinci aşaması olan stratejik hedefleri belirleme işlemine geçelim" dedi. Haftaya, Halil Bey gelince onunla da toplanır, hazırladığımız şirket görev mesajını sunarız. Sarah söz alarak "Yönetim Kurulu Başkanı görev mesajımızı değiştirirse şimdi belirleyeceğimiz stratejik hedeflerin de o doğrultuda değiştirilmesi gerekir, yani yaptığımız çalışma boşa gidebilir" dedi. Onur Bey de

"Şimdi ben de aynı şeyi söyleyecektim" diye atıldı. Ekrem Bey'in bir an bocaladığını gören Birol Bey "Arkadaşlar, Halil Bey'in kendisine sunacağımız görev mesajında pek bir şeyi değiştireceğini sanmıyorum. Biliyorsunuz geçen mesajda bize kırılmış, hatta kızmıştı; ama yine de bir iki ufak ilaveden başka değişiklik istemedi" dedi. Sevgi ve Nilay Hanımlar da ona katılarak "Hazır toplanmışken bir ön çalışma yapalım. Gerekirse daha sonra ufak tefek değişiklikler yaparız" dediler. Böylece Ali Bey'in dışında herkes düşüncesini belirtmiş oldu. Ekrem Bey ona da görüşünü sordu. Ali Bey aslında çalışmayı Halil Bey'in gelişinden sonraya ertelemek istiyordu; ama Sarah ile aynı görüşte olmamak için "Çoğunluğa uyarım" diyerek herkesi şaşırttı. Onur Bey bir şaka yapacak gibi gülerek öne eğildi, sonra vazgeçti. Ekrem Bey "Çoğunluk ne diyor?" diye yüksek sesle düşünür gibi sordu. Sonra da yanıtladı: "Sarah ve Onur Bey, erteleyelim dediler. Birol ile Sevgi ve Nilay Hanımlar çalışmaya devam diyorlar. Bence de devam".

Ekip üyeleri şirketin stratejik planını hazırlamadan önceki aşamada birtakım stratejik hedefler belirleyeceklerdi. Bu hedefleri, daha önce hazırladıkları şirket amaç mesajı ve görev mesajıyla uyumlu olacaktı. Ekrem Bey'in çağrısı üzerine tahtanın yanına gelen Sarah kısa bir bilgi verdi. "Arkadaşlar belirleyeceğimiz stratejiler şirket olarak tanımladığımız görevleri yapabilmemiz ve şirketimizi vizyonumuz, yani amacımız doğrultusunda ileriye götürebilmemiz için bizi yönlendirecektir" dedi. Ardından o güne kadar yaptıkları çalışmaları özetledi. "Anımsarsanız işe ilk başladığımızda şirketin durumunu analiz ettik" dedikten sonra, ellerindeki piyasa analiz raporunu incelediklerini anımsattı. Bu rapor onlara içinde bulundukları sektörü ve genel olarak piyasayı analiz etme olanağı vermişti. Buna dış analiz diyorlardı. Sonra

da bir iç analiz yaptıklarını ve şirketin güçlü, gelişmeye açık yanlarını belirlediklerini, karşılarındaki fırsatları ve tehditleri tanımladıklarını anımsattı. "Bu da iç analiz oldu" dedi. Sonra ekip, şirketin nereye gitmek istediğini tanımlayan bir şirket amaç mesajı hazırlamıştı. Üstelik bu mesaja Yönetim Kurulu Başkanı'ndan en alt basamağa kadar tüm çalışanların katkılarını almışlardı. Ardından da ne yapmak istendiğini tanımlayan şirket görev mesajını yazmışlardı. Bu mesaj da tüm çalışanların görüş ve katkılarına sunulacaktı. Şimdi yapacakları iş, SWOT analizinde tanımladıkları zayıf yanlarını giderecek, tehditleri önleyecek, güçlü yanlarını ve fırsatları kullanmalarını sağlayacak ve şirketi amacı doğrultusunda ilerletecek stratejik hedefleri belirlemekti.

Onur Bey Sarah'ya bu açıklamaları için teşekkür ettikten sonra "Ben SWOT analizinin sonuçlarını ne zaman kullanacağımızı merak ediyordum doğrusu. Şimdi resim netleşti" dedi. Diğerleri önlerindeki notları karıştırmaya başlamışlardı. "İtiraf etmeliyim ki o zaman neler söylemiştik, yazmıştık unuttum" diye söze girdi Sevgi Hanım. "Hepimiz unuttuk" dedi Birol Bey ve yine perdeye yansıtılmasını istedi. Diğerleri onun bu önerisiyle rahatladılar. Akgül her aşamada yaptıkları çalışmaları bilgisayarında ayrı klasörlerde sakladığından hemen istedikleri bilgiyi buldu ve perdeye yansıttı:

GÜÇLÜ YANLAR: Satış sonrası hizmet, güçlü bir yabancı (Amerikan) şirketle ortaklık, hızlı karar almak ve uygulayabilmek, şirketin genç ve kalifiye insan kaynağı.

ZAYIF YANLAR: İç piyasada yeterince tanınmamak, uluslararası piyasada hiç tanınmamak, yeni atılımların yeterli olmaması, anahtar pozisyonlardaki çalışanların yedeklerinin yetişmiş olmaması.

FIRSATLAR: Sektörde kullanılmaya başlanan yeni teknolojilerle ilgili rakiplerin henüz bir atılım yapmamış olması, kamuyla yürütülen işlerde hız ve zaman kazandıracak bir yasa tasarısının TBMM'de tartışılmakta olması.

TEHDİT: Büyük holdinglerden birinin piyasaya girmeye hazırlandığı söylentileri.

Ekip üyeleri perdedeki mesajları okurken bu çalışmalar sırasında ne kadar çok tartışmış olduklarını düşündüler. "Bu çalışmaları yaparken şu odada neler yaşandı?" dedi Onur Bey. Diğerleri, neredeyse hep bir ağızdan aynı şeyi düşündüklerini söyleyerek ona katıldılar. Sarah "İsterseniz vizyonu da bir kez daha görelim" diye önerince Akgül perdeye şirket amaç mesajını da yansıttı:

AMACIMIZ, ÜRETTİĞİMİZ ÜRÜN VE HİZMETLERLE İÇİNDE BULUNDUĞUMUZ SEKTÖRDE ÜLKE LİDERİ OLMANIN YANI SIRA DÜNYANIN EN ÇOK SATIŞ YAPAN İLK YÜZ ŞİRKETİ ARASINA GİRMEK, SÜREKLİ İYİLEŞTİRME, DÜRÜSTLÜK, ETİK KURALLARA SAYGI, YENİLİKÇİLİK VE TÜM PAYDAŞLARIMIZLA YÜRÜTECEĞİMİZ EKİP ÇALIŞMASI SAYESİNDE MÜŞTERİLERİMİZİN GÜVEN VE SAYGISINI KAZANMAKTIR.

"Görev mesajını da altına yazsak mı?" diye sordu Nilay Hanım. Diğerleri o mesaj daha son hâlini almadığı için akıllarını karıştırır diye istemediler. Artık sıra birtakım stratejiler belirlemeye gelmişti. "Önce aklımıza gelenleri yazalım, sonra onları stratejik hedefler hâline getiririz" dedi Sarah. Böylece ekip üyeleri şirketin gelişmeye açık yanlarını da göz önünde bulundurarak birtakım stratejiler dile getirmeye başladılar. İlk söylenenler kulaklarına çok anlamlı gelmese de Sarah onları tahtaya yazıyordu. "Bu bir beyin

fırtınası, önerdiğiniz her şeyi yazalım sonra gerekirse değiştiririz" diyordu. Öyle de yaptılar. Daha sonra tahtada gördükleri üzerinde düşündüler, bazı ilave ve düzeltmelerle daha anlamlı stratejiler belirlemeye başladılar.

Bu arada öğle yemeği saati geçmiş, kimse acıktığını fark etmemişti. İnsan Kaynakları yöneticisi Birol Bey bir ara dışarı çıkıp herkes için birer küçük pizza ve çeşitli içecekler istedi. Ekip onun farkında bile olmadan çalışmaya devam etti. Sonuçta yedi strateji üzerinde anlaştılar:

1. Araştırma ve Geliştirme Bölümü'nü güçlendirerek piyasaya yeni ürünler sürme çalışmalarını yoğunlaştırmak,
2. Yeni ürünler için uygun pazar araştırması yapmak,
3. Satış ve pazarlama ekibine piyasadan deneyimli isimler katarak bu bölümü güçlendirmek,
4. Uluslararası pazara girmek için yeni bir plan yapmak,
5. Sektörle ilgili ulusal ve uluslararası fuar, sergi ve benzeri etkinliklerde yer almak,
6. Şirketin web sitesini geliştirmek ve şirketin tanınırlığını artırmak için profesyonel bir ekiple çalışmak,
7. Yoğun eğitim programlarıyla çalışanların niteliğini yükseltmek ve anahtar pozisyonlar için yedeklerini yetiştirmek.

Pizzalarını yerlerken bir taraftan da tahtada yazılı stratejilere bakıyorlardı. "Eğer bunları gerçekleştirebilirsek gerçekten de şirketimizin zayıf yanlarını geliştirmiş olacağız" dedi Onur Bey. "Bu yazdıklarımızı yerine getirmek hiç kolay değil. Onu da unut-

mayalım" diye söze girdi Ekrem Bey. "Doğrusunu isterseniz ben bu aşamaya kadar gelebileceğimizi bile düşünmemiştim" dedi Ali Bey. Herkes dönüp ona baktı. "Ne demek istediniz?" diye sordu Nilay Hanım. "İyi iş çıkardık diyorum" dedi Ali Bey. "Bu kadarını yaptıysak bundan sonrasını da yaparız." Ondan böyle olumlu sözler duymaya alışkın olmayan ekip üyeleri güldüler. Nilay Hanım "Sarah şimdi sırada ne var?" diye sordu. Sarah "İşimiz neredeyse bitti" diye yanıtladı onu; "Bu stratejileri zamana bağlayıp stratejik hedeflere dönüştüreceğiz. Ondan sonra da bir plan hâline getireceğiz". "Daha çok iş var canım." Bunu söyleyen Ekrem Bey'di. Sanki işlerinin bitmesini istemiyor gibiydi. Ekip üyeleri yaptıklarından memnun, toplantıyı bitirdiler ve bir sonraki toplantıda görüşmek üzere ayrıldılar.

Akgül aldığı notları bilgisayarına geçirmek üzere ofisine doğru giderken "On üçüncü toplantı en verimli toplantılardan biri oldu" diye geçirdi içinden. "Demek ki sayının hiç günahı yok." O odasında çalışırken Mesut Bey, Ekrem Bey'i aramış ve Halil Bey'le görüştüğünü bildirmişti. Halil Bey üç gün sonra şirkette olacaktı ve onlarla toplanmaktan mutluluk duyacağını bildirmişti. "Geçen sefer yaptığımız gibi yine küçük bir ekiple gidelim" dedi Mesut Bey; sonra da ilave etti: "İstersen bu kez farklı arkadaşları çağır toplantıya". Ekrem Bey mesajı almıştı. Bir sonraki toplantıda kimlerin Halil Bey'le yapılacak toplantıya katılacağını belirleyebilirlerdi. Bu düşünce birden ilk toplantılarda yaptıkları tartışmaları hatırlattı. İçi sıkıldı. Ardından Birol Bey'i ofisinde ziyaret ederek toplantıya kimlerin katılacağını belirleme süreciyle ilgili görüşünü almaya karar verdi.

Ekrem Bey, İnsan Kaynakları Bölümü'ne girdiğinde ofisin aydınlık havası hoşuna gitti. "Bravo! Şu Birol ne güzel dekore et-

miş de bu iç açıcı havayı yaratmayı başarmış" diye düşündü. Aslında mobilyalar standarttı ve her bölümde aynı ofis mobilyaları vardı. Yalnızca sayıları farklıydı. Bir de yerleştiriliş şekilleri. İnsan Kaynakları Bölümü'nde oturma düzeni çok iyi ayarlanmış ve ofis çok sayıda çiçekle renklendirilmişti. Ekrem Bey böyle güzel bir ortamda bulunmaktan mutlu, yüzünde bir gülümsemeyle Birol Bey'in odasına girdi. İçeride Ali Bey'le Onur Bey'i görünce şaşkınlığını gizleyemedi ve "Sizin ne işiniz var burada?" diye sordu. Ali Bey teknisyen alımları için verilecek ilanı görüşmeye gelmişti. O geldiğinde Onur Bey odadaydı. O da bir çalışanının ataması ile ilgili olarak yardım istemek için gelmişti. Dördü bir araya gelince hemen stratejik plan hazırlama çalışmalarını konuşmaya başladılar. Bu kez diğerleri Ekrem Bey'e İnsan Kaynakları Bölümü'ne niye geldiğini sordular. Açıklamak zorunda kaldı. "Genel Müdürümüz, Yönetim Kurulu Başkanımızla görüşmeye yine küçük bir grupla gidelim dedi" der demez Ali Bey atıldı: "Aman şu kadınlar gelmesin". "Neden?" diye sordu Ekrem Bey. "Görmüyor musun üstadım?" dedi Ali Bey; "Biri renkli, biri şişman, diğeri çıt kırıldım". Onur Bey ellerini iki yana açarak "Ali Ağabey biz sana kadın mı beğendireceğiz?" diye sordu. Diğerlerinin sert bakışları üzerine "Tamam, anladım kötü bir espri oldu, kusura bakmayın" dedi. Birol Bey "Ali Bey size birkaç sorum olacak" diye konuşmaya başladı. "Bu kadın arkadaşlarımızın zekâsında bir sorun var mı? Eğitimleri yetersiz mi? Yöneticisi oldukları bölümlerle ilgili bilgi ve deneyimleri eksik mi? Pekiyi, stratejik planlama çalışmalarında bir kusurları, eksiklikleri oldu mu? Bizden daha tembel olduklarını söyleyebilir misiniz?" Bütün bu sorulara olumsuz yanıt veren Ali Bey'e gülerek "Siz kendi tezinizi çürüttünüz. Arkadaşlar bizden eksik değil, belki de daha iyi-

ler. Artık bundan sonra kadın erkek ayrımını dile getirmeyeceğinize inanıyorum" dedi. Ali Bey ağzını açmadan söze giren Ekrem Bey de "Bak üstadım, eğer biz ormana ağaç kesmeye gidiyor olsaydık sana katılırdım. Bu kadınlar balta taşıyamaz, testereyle ağaç kesemez, yere düşen büyük dalları kaldırıp taşıyamaz" dedi. Güldüler. "Doğru işe doğru insan" dedi Birol Bey.

Ali Bey ağır ağır konuştu: "Ne dediğinizi çok iyi anladım ve hak verdim. Birol'un dediği gibi bir daha bu konuyu dile getirmeyeceğimden emin olabilirsiniz". Ardından izin isteyip odadan çıktı. Diğerleri arkasından bakarken "Çok mu üstüne gittik acaba?" diye sordu Ekrem Bey. "Yok canım. Bu kaçıncı oldu, sürekli kadın erkek ayrımı yapıyor" dedi Onur Bey. Ardından "Aslında yalnızca kadın erkek ayrımı değil, pek çok konuda ayrım yapıyor. Benim saçıma, küpeme, konuşmama da taktı ya" diye geçirdi içinden; ama bir şey söylemedi. Herkes olanların farkındaydı zaten.

Önemli olan mesajı doğru vermek.
Anlar onu dinleyen
Eğer istiyorsa öğrenmek.

İnsanlarla iletişimde
Göstermezsek yeterli ilgi ve özeni
Zarar görür ilişkiler,
Kaybederiz bize olan güvenlerini.

Stratejik plan hazırlama ekibinin üyeleri on dördüncü toplantıya geldiklerinde bir sürprizle karşılaştılar. Ali Bey, eşi ve kızını toplantıya davet etmişti. Ekip üyelerini tek tek ailesiyle tanıştırdı. Eşine "Bu gençler benim çok değer verdiğim çalışma arkadaşlarım" deyince diğerleri iyice şaşırdılar. Ali Bey'in eşi onlara nefis bir kakaolu kekle zeytinli çörekler yapmıştı. Herkes bu özel sürprizden mutlu, ikram edilenleri yerken Sarah "Bu özel ilgiyi neye borçluyuz?" diye sordu. Ali Bey "Artık çalışmalarımızın sonuna geldik ya, ayrılmadan önce sizleri ailemle tanıştırmak istedim" dedi. Ekrem Bey'le Birol Bey birbirlerine baktılar. Bir gün önce İnsan Kaynakları Bölümü'nde yaptıkları konuşmadan sonra Ali Bey, aslında kadınlara düşman olmadığını göstermek istiyor gibi gelmişti onlara. Gerçekten de eşi ve kızıyla konuşmalarından aralarında büyük bir sevgi ve saygı olduğu hissediliyordu. Konuklar tanışma ve ikram faslından sonra toplantı salonundan ayrıldılar ve ekip çalışma programına döndü. Sarah "Siz hep beni şaşırtıyorsunuz" diyordu. Ali Bey'i kadınlara karşı davranışları nedeniyle kendince kara listeye almışken ailesiyle beraber görünce düşünceleri değişmişti. Belki de o kadar kötü bir insan değildi bu Ali Bey.

Konuklar gidince toplantıyı açan Ekrem Bey, Genel Müdür'ün verdiği mesajı özetle paylaştı arkadaşlarıyla. Halil Bey'le ertesi gün toplantı yapacaklardı. Bugün o toplantıya katılacak ekip üyelerini de belirleyeceklerdi. Nilay Hanım ilgiyle "Nasıl yapacağız bu işi?" diye sordu. Sevgi Hanım "Geçen toplantıya ben gitmiştim, bu kez benim yerime Nilay Hanım katılsın" diyerek söze girdi. Nilay Hanım "Oluur" dedi memnuniyetle. Birol Bey "Benim yerime de Ali Bey katılsın" dedi. Ali Bey bu hiç ummadığı öneriyle şaşırdı, bir şey söyleyemedi. Başını "Olur" anlamında salladı. Sıra Ekrem Bey'e gelmişti. O da "Arkadaşlar, ben de yerime Sarah ile Onur'un katılmalarını önereceğim. Böylece tüm ekip üyeleri bir kez Yönetim Kurulu Başkanımızla toplanmış olur" dedi. Onur Bey "Bence uygundur" dedi. Sarah "Teşekkür ederim Ekrem, ama ben gitmesem de olur. Geçen toplantıda, üç kişi vardı; yine üç arkadaşımız gitsin" dedi. "Daha önce olsaydı bu toplantıya gitmek için birbirlerini kırar geçerlerdi" diye düşündü Akgül; "Şimdi ne kadar saygılı davranıyorlar".

O gün toplantıda hazırladıkları son stratejiler üzerinde tartıştılar. Yönetim Kurulu Başkanı'nın görev mesajıyla ilgili görüşlerini almadan daha fazla ilerlememe kararıyla toplantıyı erkenden bitirip ayrıldılar.

Ekrem Bey, Genel Müdürlerine Yönetim Kurulu Başkanı'yla toplantıya katılacak ekip üyelerinin adlarını bildirdiğinde Mesut Bey memnun oldu. "Çok iyi bir karar vermişsiniz" dedi. "Başkan olmana rağmen yerine bir arkadaşını görevlendirdiğin için özellikle seni kutlarım" diye devam etti.

Ekibin üç üyesi Ali Bey, Nilay Hanım ve Onur Bey, Genel Müdürlerinin odasında toplantı saatinden on beş dakika önce bir araya gelmiş sohbet ediyorlardı. Mesut Bey "Arkadaşlar, size çok te-

şekkür ederim" dedi. "Biliyorum, çok yoruldunuz; ama çok da iyi bir çalışma yaptınız. Eminim sonucu şirketimiz için çok yararlı, yol gösterici olacak." Onur Bey her zamanki rahatlığıyla atıldı: "İnanın patron, bizim için de çok yararlı oldu. Birbirimizden çok şey öğrendik" dedi. Nilay Hanım "Ben zaten onları biliyordum" demek üzere ağzını açmıştı ki Ali Bey "Öğrenmenin sonu yok. Şahsen ben, kendimi çok şanslı hissediyorum bu ekibin içinde yer aldığım için. Ayrıca ben de sizi kutlarım şirketimizde böyle güçlü bir yönetici kadrosu oluşturduğunuz için" dedi. Mesut Bey duyduklarına inanamıyordu. "Her şeyi eleştiren Ali Bey böyle şeyler söyler miymiş?" diye geçirdi aklından. "Çok teşekkür ederim Ali Bey, siz de o değerli kadronun bir parçasısınız" dedi. Bu sözlerden sonra Nilay Hanım, gülümseyerek "Ben de bu ekipte yer almış olmaktan çok memnunum efendim" dedi. Hep birlikte Yönetim Kurulu Başkanı'nın odasına geçtiler.

Halil Bey de bu kez karşısında ekibin diğer üyelerini görmekten memnun oldu. Önce yeni döndüğü geziyle ilgili bilgi verdi. Sohbet ettiler. Ardından "Son görüşmemizden bu yana ne yaptınız bakalım?" diye sordu. Sözü Mesut Bey'e verdiler. O da ekibin şirket görev mesajını da hazırladığını ve görüşlerine sunmak istediklerini söyledi. Elindeki dosyada bulunan mesajı Halil Bey'e uzattı. Mesajı okuyan Halil Bey "Web sitesinde de yayınladınız mı?" diye sordu. Hepsi birden "Hayır efendim, önce size sunuyoruz" diye yanıtladılar. Halil Bey gülerek "Geçen sefer sizi korkuttum galiba" dedikten sonra devam etti: "Bazen bir aksilik umulmadık güzel sonuçlar verebilir. Bakın ben de bu sayede sizleri yakından tanımış oldum ve çalışmalarınızı daha ayrıntılı öğrendim". Halil Bey söylediği sözleri güçlendirmek amacıyla değişik öyküler anlatmayı seviyordu. "Geçen sefer gelen

ekibe bir öykü anlatmıştım. İşte size de bir öykü" dedi ve anlatmaya başladı:

Bir gün okyanusta yol alan bir gemi kaza geçirip batıyor. Gemiden kurtulan tek kişi saatlerce dalgalarla mücadele ettikten sonra ıssız bir adaya çıkıyor. Adamcağız günlerce gözü ufukta ağlayıp yalvarıyor, dua ediyor. Ama ne gelen var ne giden.

Adam daha sonra kendini kötü hava koşullarından ve zararlı hayvanlardan korumak için bir kulübe yapıyor. Sahilde bulduğu, gemiden arta kalmış konserve, pusula gibi eşyaları da kulübesine taşıyor. Günlerini avladığı balıkları pişirip yiyerek geçiren adamcağız kendisini bu ıssız adadan kurtarması için sürekli Allah'a dua ediyor. Bir gün yine tatlı su getirmek için çıktığı yürüyüşten döndüğünde kulübesinin alevler içinde yandığını görüyor. Göğe yükselen alev ve dumanlar karşısında ne yapacağını bilemiyor. Keder ve öfkeden oturup sabaha kadar ağlıyor. Sabaha karşı sahilde uyuya kalmışken bir düdük sesiyle uyanıyor. Görüyor ki bir gemi onu kurtarmaya gelmiş. Her şeyden umudunu kestiği anda gelen bu geminin kaptanına "Benim burada olduğumu nereden bildiniz?" diye soruyor. Kaptanın yanıtı çok basit oluyor: "Dün dumanla verdiğin işareti gördük".

"İşte böyle arkadaşlar, başımıza gelen her terslik yaşantımızı olumsuz etkilemeyebilir" dedi Halil Bey öykünün sonunda. Şirket yöneticileri onu ilgiyle dinlemişlerdi. Nilay Hanım "Çölde soyulan bedeviyle ilgili öykünüz de çok anlamlıydı. Bu da öyle. Arkadaşlar bize diğerini anlatmışlardı. Şimdi biz de onlara bu öyküyü anlatırız" dedi.

Sözü şirket görev mesajına getiren Halil Bey onlardan iki gün izin istedi. Mesajı inceleyip üzerinde düşündükten sonra yo-

rum yapacaktı. Diğerleri ona hak verdiler ve kendisinden gelen görüşler doğrultusunda değiştirdikten sonra web üzerinden tüm çalışanların görüşlerini soracaklarını belirttiler. Oradan ayrılırlarken Onur Bey "İsterseniz doğrudan Ekrem Bey'in ofisine gidelim ve kararı söyleyelim. Böylece yarın toplantı yapmayız. Daha doğrusu Halil Bey'in önerisi gelinceye kadar toplantı yapmayız" dedi. Nilay Hanım'la Ali Bey'in bu öneriyi kabul etmesi üzerine üç yönetici, Planlama Bölümü'ne geldiler. Ekrem Bey, onları "Hoş geldiniz" diye karşıladı; ardından da telaşla "Ne haber, her şey yolunda mı?" diye sordu. Arkadaşlarının söylediklerini dinleyince Akgül'ü telefonla arayarak bir sonraki toplantı tarihinin Yönetim Kurulu Başkanı'ndan gelecek olan geri bildirime göre belirleneceğini belirten bir mesaj yazıp tüm ekip üyelerine göndermesini istedi.

İki gün sonra Ekrem Bey odasında çalışırken telefonu çaldı. Arayan Mesut Bey'di. Yönetim Kurulu'ndan önerilerini içeren mesajın geldiğini, ama hiçbir değişiklik olmadığını söylüyordu Mesut Bey. "Şimdi sana gönderiyorum. Sen de bir bak. Bence mesajı olduğu gibi kabul etmiş Halil Bey" dedi. Az sonra Genel Müdür'ün ofisinden gönderilen dosya geldi. Bu arada Ekrem Bey Akgül'ü arayıp hazırladıkları şirket görev mesajını yanına alarak gelmesini söylemişti. Beraberce iki mesajı karşılaştırdılar. İlk bakışta tamamen aynı görünen iki mesaja dikkatle bakınca Halil Bey'in "BİRİNCİ SINIF hizmet" yazdığını fark ettiler. Yapılan tek değişiklik buydu. "İyi ki biz beklemeyip çalışmalarımıza devam ettik. Baksana çok ufak bir ilave yapmış Yönetim Kurulu Başkanımız" dedi Ekrem Bey. "Haklısınız efendim" dedi Akgül. Ekibi ertesi gün toplantıya çağırmaya karar verdiler. Akgül hemen

odasına dönüp toplantı duyurusunu hazırladı ve ekip üyelerine gönderdi. Bu on beşinci toplantıydı.

Ekip üyeleri sabah toplantı salonuna geldiklerinde merak içindeydiler. Yönetim Kurulu Başkanı'nın görüşleri neydi, hazırladıkları mesaj ne kadar kabul görmüştü, beğenilmiş miydi gibi soruları birbirlerine soruyorlardı ki Ekrem Bey geldi ve "Günaydın" dedikten sonra, değişikliğin iki sözcüğün ilave edilmesiyle sınırlı olduğunu belirtti. "Öyle ki Genel Müdürümüz bir değişiklik yok diye aradı beni" diye sözlerini bitirdi. Akgül her iki mesajı da bir sayfaya önceden yazmıştı; hemen bunu perdeye yansıttı.

GÖREVİMİZ; SAHİP OLDUĞUMUZ İNSAN KAYNAĞI, YÜKSEK TEKNOLOJİ VE İŞ SÜREÇLERİYLE MÜŞTERİLERİMİZE HER ZAMAN GÜVENEBİLECEKLERİ ÜSTÜN KALİTELİ ÜRÜN VE **BİRİNCİ SINIF** HİZMETLER SUNARKEN TÜM PAYDAŞLARIMIZIN VE TOPLUMUN REFAHINA DA KATKIDA BULUNMAKTIR.

Sarah da sonuçtan memnun olmuştu. "Bu iyi bir iş yaptığımızın kanıtıdır" dedi. Onur Bey "Şimdi sıra bu mesajı duyurmaya geldi" dedikten sonra "Yine Genel Müdür'den bir yazı koymamıza gerek var mı?" diye sordu. Ekip üyeleri bir süre tartıştıktan sonra mesajın üzerine yazılacak ön yazıyı orada beraberce hazırladılar. Böylece, "Stratejik plan hazırlama ekibi tarafından hazırlanıp Genel Müdürümüz ve Yönetim Kurulumuz tarafından onaylanmış olan ŞİRKET GÖREV MESAJI aşağıda görüş ve önerileriniz için verilmiştir. Sizlerden gelecek olan katkılar bizim için çok değerlidir. Görüşlerinizi (bir hafta sonranın tarihini verdiler) bu amaçla hazırlanan elektronik posta adresine bekliyoruz" diye yazmaya karar verdiler. Onur Bey hemen toplantıdan çıkarak bölümüne gitti ve web sitesinde gerekli ayarlamaları ya-

parak mesajı duyurdular. "Gül, yine sana mesajları okuyup listelemek düşecek" dedi Ekrem Bey. "Memnuniyetle yaparım" dedi Akgül. Ekip, çalışmalarına bir kez daha bir hafta ara verecek ve gelen görüşlere göre görev mesajına son hâlini verdikten sonra stratejik hedeflerle devam edecekti.

Daha sonraki günlerde Akgül, gelen mesajları sürekli kontrol etti; ama bir türlü görüş gelmiyordu. İlk iki gün beklemekten sonra, üçüncü gün Ekrem Bey'e gidip "Galiba bir sorun var" dedi. "Çalışanlardan hiç mesaj almadım." Oysa amaç mesajı sürecinde ilk gün kırk iki adet mesaj gelmişti. Ekrem Bey'in aklına posta adresiyle ilgili bir sorun olabileceği geldi ve hemen Onur Bey'i arayarak durumu incelemesini istedi. Az sonra Onur Bey onu aradı. Elektronik posta adresiyle ilgili bir sorun yoktu. Yalnızca hiç mesaj gönderilmemişti. Tam "Bu işte bir aksilik var" derken Birol Bey telefon etti. O da kaç mesaj geldiğini merak etmişti. Hiç mesaj gelmediğini duyan İnsan Kaynakları yöneticisi "Hemen şirketi dolaşmaya çıkıyorum" dedi. Döndüğünde edindiği bilgileri Ekrem Bey'e aktaracaktı. Akgül'le Ekrem Bey günlük işlerine devam ederlerken Birol Bey, bölümleri gezerek çalışanlarla sohbet etti. Duyduklarına önce çok şaşırdı. Çalışanlar mesajın üzerindeki notta "Genel Müdürümüz ve Yönetim Kurulumuz tarafından onaylanmış olan ŞİRKET GÖREV MESAJI aşağıda görüş ve önerileriniz için verilmiştir" cümlesini okuyunca görüş bildirmekten vazgeçiyorlardı. Bir kişi "İş bitmiş zaten bize söz düşmez" demişti Birol Bey'e. Bir diğeri ise "Genel Müdür'le Yönetim Kurulu'nun onayladığı mesaja ben mi itiraz edeceğim. Olacak şey değil" diyerek daha açık konuşmuştu.

Birol Bey çalışanlarla konuştukça nasıl bir yanlış yaptıklarını daha iyi anlıyordu. İlk mesajda doğrudan görüş istedikleri için

çalışanlar istekle katılmışlardı sürece. Ancak bu kez "Biz olayı yukarıda bitirdik" demişlerdi farkında olmadan. Sanki çalışanlara görüşlerini laf olsun diye sormuşlardı. İnsanlar da bu durumda yanıt vermekten çekinmişti. Öğrendiklerini Ekrem Bey'e aktarırken "Biz bu hatayı nasıl yaptık?" dedi. Sesinden çok üzgün olduğu belli oluyordu. Onu teselli etmek isteyen Ekrem Bey "Canım olmuş bir kere, üstelik kimsenin kötü niyeti yoktu. Onlar da çok alınganlar" dedi. Birol Bey ona hayretle bakarak "Ekrem göremiyor musun; bu tür davranışlar yüzünden çalışanlarımızın yönetime olan güvenini sarsıyoruz. Kendilerine değer verdiğimizi gösterelim derken onlarla alay etmiş gibi olduk. En azından onlar öyle düşünüyor. Bu çok büyük bir yanlış" dedi. İki arkadaş konuyu Genel Müdürlerine iletmeden önce ekibin diğer üyeleriyle görüşmeye karar verdiler.

Ekrem Bey stratejik planlama ekibinin on altıncı toplantısında, arkadaşlarına çalışanlardan hiç mesaj almadıklarını aktardı. Diğerlerinin hemen çeşitli nedenler bulmaya çalıştığını gören Birol Bey de yaptığı küçük araştırmayı aktararak "Biz onları bu işten soğuttuk" dedi. Hep birlikte bu yanlışı düzeltmek için ne yapabileceklerini düşündüler. Sarah her bölümden bir temsilci seçerek o kişinin görüşünü sormayı önerdi. Onur Bey yeniden bir mesaj yazıp tekrar zaman vererek süreci yinelemelerini önerdi. Nilay Hanım "Olan olmuş artık işi büyütmeden yolumuza devam edelim" dedi. Ali Bey ona katılmıyordu. "Mesut Bey veya Halil Bey sorarsa ne deriz?" diye sordu endişeyle. Sevgi Hanım da Sarah gibi süreci yazılı değil de sözlü olarak görüş alabilecekleri bir ortamda sürdürmeyi önerdi.

Sonuçta, ertesi gün öğle yemeği sırasında hep beraber yemekhaneye giderek tek tek masalara dağılmaya ve yemek yerken

sohbet ortamında çalışanlara görüşlerini sormaya karar verdiler. Bu çözüm Birol Bey'in çok içine sinmemişti, ama daha iyi bir fikir de bulamadığından kabul etti. Sarah çalışanlarla iletişimde dil sorunu olabilir endişesiyle Akgül'le birlikte gidecekti.

Ertesi gün stratejik planlama ekibinin üyeleri yemekhanede çalışanlarla yemek yiyerek sohbet ettiler. Önce havadan sudan sonra da şirketin görev mesajından konuştular. Çalışanların görüşlerine çok değer verdiklerini anlattılar. Bir önceki mesajda gelen görüşlerin onlara önemli bir katkı sağladığını belirttiler. Ayrıca sohbet sırasında masadaki çalışma arkadaşlarının dile getirdiği önerileri not aldılar. Sonuçta çalışanlar bu sıcak ilgiden ve yüz yüze sohbet etmekten memnun olmuşlardı ve görev mesajına da bir itirazları yoktu.

Önemli olan insanlara karşı
Dürüst olmak.
Çözülür en büyük sorunlar,
Eğer art niyetli olmazsak.

Her güzel şeyin sonu var,
Bu öykü burada bitiyor.
İyi ki yaşamın devamı var,
İnsan yaşadıkça öğreniyor.

Ekip üyeleri on yedinci toplantılarına çalışanlardan aldıkları olumlu geri bildirimlerden memnun geldiler. Birol, Onur ve Ekrem Beyler sık sık çalışanlarıyla yemek yediklerinden bu deneyim onlar için yeni değildi. Ama Sevgi Hanım, genelde odasında, Nilay Hanım ise genelde şirket dışında, bir restoranda yemek yediğinden onları yemekhanede görmek çalışanların ilgisini çekmişti. Kendileri de bu ilgiden memnun olmuşlardı. Bu işi daha sık yapmaya karar verdiklerini söylüyorlardı. Her kademeden çalışanla beraber yemek, onlarla sohbet etmek Sarah için de yeni bir deneyim olmuştu ve gördüğü ilgiden memnundu. Akgül'ün de yardımıyla bir grup teknisyenle sohbet etmiş ve onların dünya sorunları hakkındaki bilgilerinden çok etkilenmişti. "Bizim insanımız dünyada olup bitenle çok ilgili değildir" diyordu. Ali Bey ise hep yemekhanede yemek yerdi ve hep aynı masaya otururdu. Ciddi ve resmî duruşundan mıdır nedir, genelde masasına kimse oturmazdı ve yemeğini yalnız yerdi. Bu kez Bilgi İşlem ve Ar-Ge Bölümlerinden bir grup genç mühendisin masasına oturmuş ve onların nanoteknoloji hakkındaki çok keyifli sohbetlerine katılmıştı. Sonuçta herkes bu yemek işinden memnundu. Ellerindeki notlara baktıklarında şirket görev mesajında bir değ-

şiklik yapmalarını gerektirecek yeni fikirler olmadığını görerek çalışmalarına kaldıkları yerden devam etmeye karar verdiler.

Ekrem Bey'in sözü üzerine Akgül perdeye belirledikleri stratejileri yansıttı. Onları tekrar okuyup bir stratejik hedef hâline getirmeye çalıştılar:

1. Araştırma ve Geliştirme Bölümü'nü güçlendirerek piyasaya yeni ürünler sürme çalışmalarını yoğunlaştırmak.

HEDEF: Önümüzdeki altı ay içinde Araştırma ve Geliştirme Bölümü'nü kalifiye personelle güçlendirerek 2009 yılı başında piyasaya yeni bir ürün sürmek.

2. Yeni ürünler için uygun pazar araştırması yapmak.

HEDEF: 2007 yılı sonuna kadar iç ve dış piyasada yeni pazarlar bulmak için profesyonel bir şirkete pazar araştırması yaptırmak.

3. Satış ve pazarlama ekibine piyasadan deneyimli isimler katarak bu bölümü güçlendirmek.

HEDEF: Önümüzdeki üç ay içinde satış ve pazarlama ekibine deneyimli yöneticiler katmak ve üç yıl içinde ürettiğimiz sistemlerde ülke içinde ve belirleyeceğimiz diğer ülkelerde en büyük tedarikçi olmak.

4. Uluslararası pazara girmek için yeni bir plan yapmak.

HEDEF: Yapılacak olan pazar araştırması sonucuna göre yabancı ortağımızla beraber belirleyeceğimiz uluslararası pazarlarda veya ülkelerde, pazarlama ve satış ofisleri açmak veya satış temsilcileri bulundurmak.

5. Sektörle ilgili ulusal ve uluslararası fuar, sergi ve benzeri etkinliklerde yer almak.

HEDEF: Kurumsal İletişim Bölümü'nün yıl sonuna kadar yeni yıl için bir fuar programını ve şirketin tanıtımı için gerekli görsel materyali hazırlaması, bu program doğrultusunda her yıl en az iki kez fuar ve benzeri etkinliklere katılmak.

6. Şirketin web sitesini geliştirmek ve tanınırlığını artırmak için profesyonel bir ekiple çalışmak.

HEDEF: Üç ay içinde profesyonel bir reklam şirketinden görüş ve destek alarak şirket web sitesinin Bilgi İşlem Bölümü tarafından yeniden hazırlanması.

7. Yoğun eğitim programlarıyla çalışanların niteliğini yükseltmek ve anahtar pozisyonlar için yedeklerini yetiştirmek.

HEDEF: Fonksiyonel bölümlerin yöneticileriyle beraber belirlenecek olan kritik pozisyonlar için yedek personel yetiştirme eğitim programları İnsan Kaynakları Bölümü tarafından üç ay içinde hazırlanacaktır. Eğitimlerin içeriği yine yöneticilerin görüş ve önerileri alınarak hazırlanacak ve yıl sonuna kadar ilk aşama eğitimler tamamlanacaktır.

Bu çalışmaları hiç ara vermeden tamamlayan ekip üyeleri hem çok yorgun hem de heyecanlıydılar. Hedefler içinde kendi bölümlerine iş düşeceğini görüyor ve bundan mutlu oluyorlardı. Nilay Hanım "Acaba bu aşamada da Mesut Bey'e bilgi versek mi?" diye sorunca ekip üyelerinin bir kısmı "İyi olur" diyerek ona katıldı. Sarah ise "Artık sonuna geldik. İsterseniz bu hedefle-

ri bir plana bağlayıp sorumluları da belirleyelim ve öyle Genel Müdürümüze sunalım" dedi. Ekrem Bey de aynı görüşteydi. Sonuçta toplantıyı bitirip konuyu Genel Müdür'e danışmaya karar verdiler ve dağıldılar. "Eskiden olsaydı her iki taraf da benim dediğim olacak diye baskı yapar ve aralarında tartışma çıkardı. Artık herkes mutlu geliyor ve mutlu ayrılıyor toplantılardan" diye düşündü Akgül.

Stratejik plan hazırlama ekibinin on sekizinci toplantısına Mesut Bey de geldi. Toplantıyı açarken hepsine tekrar teşekkür etti. Yönetim Kurulu'nun da bu çalışmalardan çok memnun olduğunu belirttikten sonra "Anladığım kadarıyla işin sonuna geldik. Bugün ben de sizinle çalışacağım ve toplantı sonunda da bir sürpri-zim olabilir" dedi muzip bir ifadeyle gülerek. Kimse sürprizin ne olduğunu sormaya cesaret edemedi; belki de sürprizi bozmamak için sormadılar.

Mesut Bey'in ardından Ekrem Bey söz alarak "Bugün hazırladığımız stratejik hedefleri bir plan hâline getirerek kolay anlaşılır bir tabloda göstereceğiz" dedi. Sarah da "Her hedef için şu beş basit soruyu yanıtlamaya çalışacağız" dedikten sonra tahtaya giderek yazmaya başladı.

KİM: Bu hedefin gerçekleşmesinden sorumlu üst yöneticiyi belirteceğiz.

NE: Bu hedefe ulaşmak için hangi işlemlerin yapılması gerekiyor onları yazacağız.

NE ZAMAN: Bu işlemlerin ne zamana kadar bitirilmesi gerektiğini belirteceğiz.

NEREDE: İşlemler şirket içinde mi, dışında mı, bu kentte veya bu ülkede mi, yoksa başka bir yerde mi yürütülecek açıklayacağız.

NASIL: Belirlediğimiz işlerin nasıl yapılacağını (söz gelimi, ihaleye mi çıkacağız, kendimiz mi yapacağız, ekip mi kuracağız gibi) belirteceğiz.

Herkes onu dikkatle dinliyor ve not alıyordu. Finansman ve Muhasebe Bölümü yöneticisi olan Sevgi Hanım "İşlerin bütçesiyle, mali yüküyle ilgili bilgi olmayacak mı tabloda?" diye sorunca Sarah "Çok teşekkür ederim Sevgi" dedi ve devam etti: "Bu işleri yapmak için gereken kaynakları (para, insan, ekipman vb.) da belirteceğiz. Her iş için tahmini bir bütçe belirleyeceğiz. Ayrıca az önce belirttiğim gibi her işlem için bir zaman çizelgesi yapmamızda yarar var. Böylece herhangi bir aşamada gecikip gecikmediğimizi kontrol edebiliriz". Bunun üzerine Onur Bey söz alarak "Öyleyse işin sonlandırılması gereken tarihleri de koymakta yarar var" dedi. Sarah ona da başıyla olumlu yanıt verdi. "Son olarak" diye devam etti: "Performansımızı ölçecek başarı göstergeleri belirleyeceğiz". Sevgi Hanım "Satışların veya kârımızın belirli bir yüzde oranında artışı gibi mi?" diye sordu. Sarah gelen sorulardan çok memnundu. "Aynen dediğin gibi" diye yanıtladı.

Bu açıklamalardan sonra iki grup hâlinde çalışarak stratejik plan tablosunu oluşturmaya karar verdiler. Hedefleri de paylaştılar. Nilay ve Sevgi Hanımlarla Ekrem Bey ve Genel Müdür bir ekip oldu. Onlar satış ve pazarlama ağırlıklı olan ikinci, üçüncü ve dördüncü hedefler üzerinde çalıştılar. Geriye kalan Birol, Onur ve Ali Beylerle Sarah ile Akgül de birinci (araştırma geliştirme - yeni ürünler), beşinci (fuarlara katılım), altıncı (web sitesinin geliştirilmesi) ve yedinci (yedekleme eğitimleri) hedefler üzerinde çalıştılar. Daha sonra, hazırladıkları tabloları birleştirerek bütün hâlinde tartıştılar. "Daha yapılacak çok iş var" dedi Ek-

rem Bey. O sırada toplantı salonundaki telefondan asistanını arayan Mesut Bey "Biz hazırız" dedi. Sonra ekibe dönerek "Arkadaşlar bundan sonrası artık ayrıntı" dedi. "Stratejik plan ortaya çıktı. Gerisini bir, belki iki toplantıda tamamlar sunarsınız." O tam sözlerini bitirmişti ki toplantı salonunun kapısı açıldı. İçeriye başta Halil Bey olmak üzere bütün Yönetim Kurulu üyeleri, üzerinde kocaman bir pasta bulunan servis arabasıyla garsonlar ve elleri paketlerle dolu bir görevli girdi. Sarah sevinçle ellerini çırparak "Demek ki sürpriz buymuş" dedi. Hepsi onun bu çocuksu coşkusuna güldüler. Pastalar yenildi, sohbet edildi. Yönetim Kurulu Başkanı tüm ekip üyelerine birer plaket armağan ederek teşekkür etti. Akgül'ü de unutmamışlardı. Onun adına hazırlanmış olan plaketi verirken "Ne güzel adı varmış bu genç arkadaşımızın" dedi Halil Bey. Akgül bu kez sevinçten kıpkırmızı oldu, mahcup bir sesle teşekkür etti.

O hafta sonu Akgül'ün daha önceden kayıt yaptırmış olduğu konuşma okulunda ilk dersi vardı. Okulun sahibi ve yöneticisi olan tiyatro sanatçısı ilk derse başlarken Profesör Dr. Üstün Dökmen'in *Selam* adlı şiirini okudu. Üstelik çok da güzel okudu. Şiir dünyadaki her şeye, doğaya, hayvanlara, insanlara, hiç ayrım yapmadan tüm varlıklara "Selam ver" diyordu. Şiiri dinlerken yaşamında yepyeni bir dönemin başladığını düşündü Akgül. İçinden yeni yaşamına selam verdi.

Akşam evde onu sevgiyle karşılayan Yıldız Ablası'na "Çok ödevim var" dedi ciddi bir sesle. Sonra ablasının merakla ve hayretle yüzüne baktığını görünce gülmeye başladı. "Bak ben bugün ne öğrendim ablacığım?" dedi ve derste öğrendiği kurallara dikkat ederek şiirini okudu:

SELAM*

Yola çıkınca her sabah
Bulutlara selam ver.
Taşlara, kuşlara,
Atlara, otlara
İnsanlara selam ver.
Ne görürsen selam ver.
Sonra çıkarıp cebinden aynanı
Bir selam da kendine ver.
Hatırın kalmasın el-gün yanında;
Bu dünyada sen de varsın.
Üleştir dostluğunu varlığa,
Bir kısmı seni de sarsın.

* Dökmen, M. Üstün (1996). *Selam*. İstanbul: Sistem Yayıncılık.

Eserlerimiz

İŞ VE YÖNETİM SERİSİ

- YENİ İŞİMİZ DIŞ TİCARET / Hakan Akın
- DİKKAT VÜCUDUNUZ KONUŞUYOR / Ahmet Şerif İzgören
- İŞ YAŞAMINDA 100 KANGURU / Ahmet Şerif İzgören
- MILITARY TERMS AND ABBREVIATIONS / Faruk Cimbar
- TİMUR VE TÜZÜKATI / Şerafettin Ali
- 12 SAATTE MBA PROGRAMI / Milo Sobel
- HONDA YÖNETİM KİTABI / Setsuo Mito
- HALA YERİNDE SAYAN SİRKETLER / İsmail Üstel
- TAKIM ÇALIŞMASI TEKNİKLERİ / Murat Dengiz
- GELECEĞİN ORGANİZASYONUNU YARATMAK / Ahmet Şerif İzgören
- YENİLİĞİN 3M YOLU / Ernest Gundling
- İNSAN KAYNAKLARI YÖNETİMİ / Canan Ergin
- EĞİTİMDE TOPLAM KALİTE YÖNETİMİ / Elife Doğan
- FİNANSÇI OLMAYANLAR İÇİN FİNANS / Dr. Hakan Özerol
- SPK SINAVINA HAZIRLIK SORU BANKASI / Hakan Özerol
- EYVAH PARAM VAR! / Hakan Özerol
- MOR İNEK / Seth Godin
- İLETİŞİMDE İLETİŞİM / Almila Dalkılıç
- DIŞ TİCARETTE ALTERNATİF PARA KAZANMA YOLLARI / Hakan Akın
- LİDERLİK / Bahtiyar Türker
- İNTERNETTE İŞ BULMA REHBERİ / Artemiz Güler
- KÂR OYUNU / Sancar Tanışman
- ULUSLARARASI MÜZAKERE / Frank L. Acuff
- DÜŞ SATMAK / Mehmet Çağan
- PARAŞÜTÜNÜZ NE RENK? / Richard N. Bolles
- HAMİLİ KİTAP YAKINIMDIR / Hakan Yaman
- BÜTÜN PAZARLAMACILAR YALANCIDIR / Seth Godin
- EŞİKALTI BÜYÜCÜLERİ / Ahmet Şerif İzgören
- BİR İNSAN KAYNAKLARI MASALI / Özden Aslan
- SİLKELENEN KERİZ OLMAYIN! / Dr. Hakan Özerol
- FOREX PİYASASI / Mutlu Meydan
- MOKS / Ahmet Şerif İzgören
- İŞTE MÜLAKAT / Mehmet Erkan & Oğuz Erdoğan
- KRİZ GELİYORUM DER! / Dr. Hakan Özerol
- DIŞ TİCARET DESTEKLERİ / Hakan Akın
- BÜYÜK OLMA MUHTEŞEM OL / Şafak Altun
- POPÜLER EKONOMİ MASALLARI / Şafak Altun
- KÖFTE ÜSTÜ KREM ŞANTİ / Seth Godin

Eserlerimiz

KİŞİSEL GELİŞİM SERİSİ

- 26. KİLOMETRE / Cengiz Alkış
- ZERDÜŞT "YAŞAMAK İSTİYORUM" DEDİ / Metin Varol
- SU HORTUMLU DÜNYADA FİL YALNIZ BİR HAYVANDIR / Ahmet Serif İzgören
- BİR DAKİKA HAYATINIZI DEĞİŞTİREBİLİR / Steve Goodier
- AVCUNUZDAKİ KELEBEK / Ahmet Serif İzgören
- SINAVLARDA HEDEF %100 BAŞARI / Metin Varol
- EL YAZINIZ HAYATINIZI DEĞİŞTİREBİLİR / Vimala Rodgers
- ÇIĞLIĞIN GÜCÜ / Ala Elcircevi
- HAYAT GÜLÜMSERSEN GÜLÜMSER SANA / Gözde Akkılıç
- SÜPERMEN VE UĞUR BÖCEĞİ / Ahmet Serif İzgören
- HIDIR KİŞİSEL GELİŞİYOR / Ahmet Serif İzgören
- AİLE İÇİ ŞİDDET / Aliye Mavili Aktaş
- OLUMLU SÖZCÜKLER ETKİLİ SONUÇLAR / Hal Urban
- YABANCI DİL NASIL ÖĞRENİLMEZ? / Dr. Ali Işık
- İYİ Kİ FARKLIYIZ / Özden Aslan
- VE BİRDEN MUCİT ORTAYA ÇIKIVERDİ - TRIZ / Genrich Altshuller
- KELİMENÜ / Hakan Yaman
- DAHA MUTLU YAŞAMAK / Dr. Tal Ben-Shahar
- SINAVA GİTTİM GELECEĞİM / Z. Polat Koyuncu
- SEN DÜNYAYA BİR ARMAĞANSIN / Serkan Duru
- ŞÜKÜR DEFTERİ / Meral Ceylan
- BEN KİM, KONUŞMAK KİM? / Hakan Urgancı
- BENİ HEYECANLANDIRIYORSUN SBS / Bora Serhat Çelik
- ZOR İNSANLARLA ZORLANMADAN BAŞ ETMEK / Özden Aslan
- FELSEFE, YELKEN VE CAZ / Asiye Koray Bendon

ANI / ROMAN / ARAŞTIRMA SERİSİ

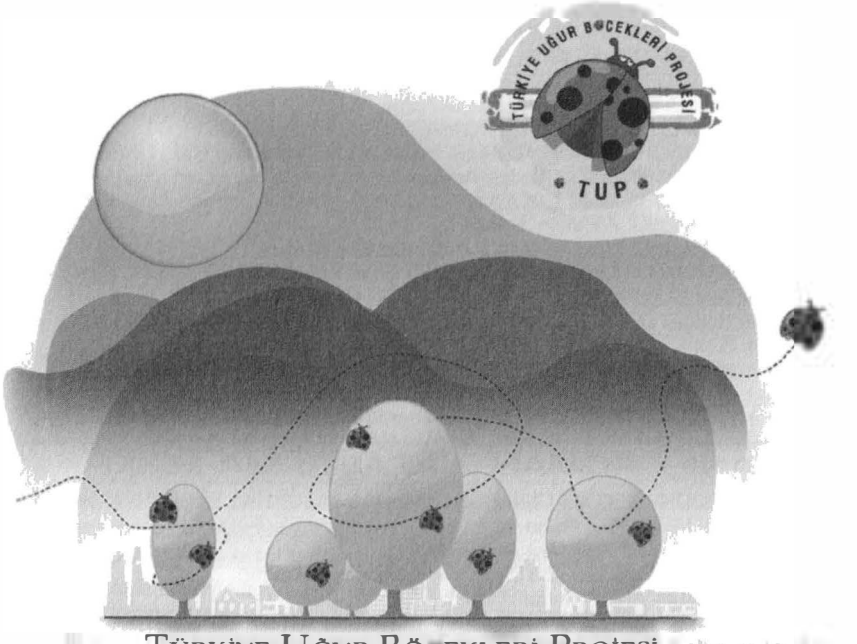
- İÇİMDEN GELDİĞİ GİBİ / İkbal Gürpınar
- ZEHİRLİ BAL / Reha Yeprem
- YOLCULUK / Cüneyt Ayral
- BENİM DÜŞ MERDİVENLERİM / Tuncay Akdoğan
- THE USAME / Önder Aytaç
- MAVİ / Turgut Cihan
- EDA / İpek Mutaf Böler
- AMAZONLARA YOLCULUK / Atila Sesören
- TEK KALEMDE ŞAMPİYON / Mustafa Kıran
- FİLİZ, NERDESİN? / Ahmet İnam

İZGÖREN YAYINLARI

- UÇAN HALI BABAM/ Ahmet Serif İzgören
- NAZİK ANNE'DEN DERSLER / Nazik Erik
- SARI SİYAH / Ahmet Nacar & Ahmet Serif İzgören
- KARINCA KIRK OLUNCA / Ahmet Nacar
- BİR TÜRK ZABİTİNİN ANILARI / Ahmet Serif İzgören
- FUTBOLUN BUKALEMUNLARI / Tarkan Kaynar

Bilginin Işığını Yaymaya Geliyoruz..!

Biz gönüllü uğur böcekleri; çocuk esirgeme kurumları, cezaevleri ve okullarda eğitimler veriyoruz.
Bu seminerlerde girişimcilik, iş kalitesi ve dürüstlük değerlerini canlandırmayı hedefliyoruz.
İki tane ilkemiz var: Yurt Sevgisi ve Hoşgörü

TÜRKİYE UĞUR BÖCEKLERİ PROJESİ

Siz de bize katılmak isterseniz...

Merkez: Bulvar Palas A Blok No: 147/87 Atatürk Bulvarı 06640 Bakanlıklar - Ankara/Türkiye
Tel: +90 312 419 80 88 Faks: +90 312 419 34 84
bilgi@ugurbocekleri.org www.ugurbocekleri.org www.izgorenakin.com
Akdeniz Bölge Tel: +90 242 247 72 72

izgören akın

www.izgorenakin.com

SİSTEM LİDERLİĞİ MODÜL 1
- Profesyonel Yönetim Becerileri
- Etkili İletişim ve Beden Dili
- Takım Çalışması
- Avucunuzdaki Kelebek

SİSTEM LİDERLİĞİ MODÜL 2
- Toplantı Yönetimi
- İmaj Yönetimi
- Zaman ve Stres Yönetimi
- Kurum Kültürü
- Performans Yönetimi

SİSTEM LİDERLİĞİ MODÜL 3
- Temel Finans Yönetimi
- Etkili Sunum Teknikleri
- Problem Çözme Teknikleri
- Proje Yönetimi

KAZANAN ŞİRKET MODÜLÜ
- Pazarlama Stratejileri
- Satış Taktikleri
- Müşteri Memnuniyeti
- Müzakere Teknikleri ve İkna Becerileri
- Yaratıcılık

İNSAN KAYNAKLARI MODÜLÜ
- Temel İnsan Kaynakları Yönetimi
- Performans Yönetimi
- Eğitimcinin Eğitimi
- Motivasyon ve Olumlu Düşünce
- İş Görüşmesi Yöntemleri

3b Uzaktan Eğitim Setleri:
- Profesyonel Yönetim Becerileri
- Etkili İletişim
- Dikkat Vücudunuz Konuşuyor
- Takım Çalışması
- Avucunuzdaki Kelebek
- Sunum Teknikleri
- Satışta Beden Dili
- Alkışlanan Satış
- Finans
- Dış Ticaret

Merkez: Bulvar Palas A Blok No: 147/87 Atatürk Bulvarı 06640 Bakanlıklar - Ankara/Türkiye
Tel: +90 312 419 80 88 Faks: +90 312 419 34 84
bilgi@ugurbocekleri.org www.ugurbocekleri.org www.izgorenakin.com
Akdeniz Bölge Tel: +90 242 247 72 72

YAYINEVİMİZİN

Yeni çıkan eserleri ve diğer faaliyet bilgilerinden haberdar olmak istiyorsanız;

ad, soyad, yaş, öğrenim durumu, meslek, e-posta, telefon ve adres bilgilerinizi

"Yeşil Elma Kulübü Üyesi"

başlığı altında
bilgi@elmayayinevi.com
adresine gönderiniz.

Kitaplarımızın tamamını www.elmayayinevi.com adresindeki web sitemizden % 30 indirimli olarak sipariş edebilirsiniz.

ELMA

ELMA YAYINEVİ

olarak kitaplarımızda kullandığımız kâğıt için kesilen her ağacın yerine 30 tane fidan dikiyoruz.
9.000 tane dikili ağacımız var.

Alın, keyifle okuyun. Göreceksiniz, çok farklı bir üslupla yazılmış bu kitaptan siz de kendi İnsan Kaynakları derslerinizi çıkaracaksınız.
Birol SAYLAN
METİŞ İK ve Kalite Grup Müdürü

İnsan Kaynakları sıkıcı bulduğum bir alandı. Kitabı okuduğumda tüm önyargılarımdan ve cehaletimden arındım. İçeriği, yaklaşımı ve lezzetli anlatımı ile hayatımızın orta yerinde duran, ama sanki bizden uzak gibi düşündüğümüz bir alanın kapısını açtı bu kitap bana. İnsan Kaynakları'na dair her tür sorun/soru ete kemiğe kavuşarak karşımda belirdi. Bir çalışan olarak kendi deneyimlerimi fark ettim ve kendimi irdeledim. Kitabı, çok güzel bir masal okurcasına derhal bitirdim.
Meltem Çiçekli
Avukat-Antropolog

Bir İnsan Kaynakları Masalı, yetişkinler için çok güzel bir masal. Hani çocuklarımıza doğruları masallarla vermeye çalışırız ya, Özden Hanım da bu kitabıyla iş yaşamının doğrularını vermeye çalışıyor bize. Hem de nice masalcılara taş çıkartırcasına. Merakla bekliyoruz başka ne maceralar gelecek diye.
Gülderen Çopur

İYİ Kİ FARKLIYIZ

ÖZDEN ASLAN

Özden Aslan'ın ilk kitabı herkesi çok şaşırttı, benim dışımda. Özden Aslan'ın kariyerini ve iş hayatındaki başarılarını bilen biri olarak kitabının kalitesinden emindim. İnsan kaynakları üzerine bu kadar net, iyi anlaşılır ve uygulamaya yönelik başka kitap okumamıştım. Bu kitap da *Bir İnsan Kaynakları Masalı* kadar çarpıcı; mutlaka okuyun.
Ahmet Şerif İzgören

Özden Aslan, yine kolay okunabilen ama önemli mesajlar içeren bir iş dünyası öyküsü ile karşımızda. Kitabın konusu, tüm dünyada organizasyonların daha mükemmel çalışmalarına engel olan bireysel önyargılar. Bir kuruluşun daha başarılı olabilmesi için farklılıkların farkında olunmasının ve duyarlılığın önemi vurgulanıyor. Bazen güldüren, bazen üzen, ama hep düşündüren bir yapıt. Uluslararası iş ilişkilerinin hızla önem kazandığı çağımızda, yapı itibarıyla çok kültürlü olan ve zaman zaman da hoşgörü eksikliği örneklerini gözlemlediğimiz ülkemiz için önemli bir kitap. Bütün bunların yanında içinde stratejik planlama hakkında da hatırı sayılır bilgiler var ki buna kitabın "bonus"u da diyebiliriz. Sadece yöneticilerin değil tüm çalışanların faydalanabileceği bir kitap.
Prof. Dr. Erhan Erkut
Bilkent Üniversitesi İşletme Fakültesi Dekanı

Kitapta anlatılanlar, iş yaşamında yaşadıklarımla tam olarak örtüşüyor. Kitabın kurgusu harika, dili akıcı. Bölüm başlarındaki şiirler, yazarın zarafetinden ve bilgisinden damla damla dökülen sözcükler kitaba bambaşka bir renk katmış.
Ayşenur Öztürk
Türkiye İstatistik Kurumu, Ekonomist

Okumayı sevmeyenler dâhil, her yaştan insanın anlayabileceği, duru yazılmış ve bir o kadar da aydınlatıcı bir kitap. Aynı işyerinde olsa da yeni bir görev dağılımının, yeni oluşumların ne denli büyük çatışmalar, farklılıklar yaratacağını gösteriyor; hepimizin yaşadığı ve yaşattığı bu sorunları çözümleriyle ortaya koyuyor.
Suzan Ayar
Servus Bilgisayar AŞ , Teknik Servis ve Sevkiyat Koordinatörü

Roman tadında yazılmış ve kesinlikle harikulade bir kitap. Okurken hem karakterler ve yaşanan olaylar gözümde canlandı hem de çok şey öğrendim.
İmran Gündüz
Öğretim Görevlisi

İADE GARANTİSİ

Bu kitabı okudunuz ve beğenmediyseniz, iade edebilir ve ödediğiniz ücreti yayınevimizden geri alabilirsiniz.

11,00 TL

KİTAP
SKB 0979261 YTÜ

ELMA YAYINEVİ
Akademi Artı Yayıncılık AŞ
Meşrutiyet Caddesi No:12/2
Kızılay 06420 Çankaya/Ankara
Tel: 0 312 417 72 73 (pbx) • Faks: 0 312 417 36 46
www.elmayayinevi.com | bilgi@elmayayinevi.com

ISBN 978-975-6093-35-1

Kişisel Gelişim Serisi / İş Yaşamı